

நூல்தாவெஸ்டிடை

கிருஷ்ணாந்தனம் கிருஷ்ணாந்தனம்

குப்பிமான் ஐ. சண்முகன்

சாதாரணங்களும்
அசாதாரணங்களும்

குப்பியான் ஐ. சண்முகன்

நர்மதா பதிப்பகம்
நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
10, சோமசுந்தரம் தெரு,
தி. நகர், சென்னை-600 017.

ஆய்சிரியரப்பற்றி...

சமர்ப்பணம்

விடுதலைக்காக
புறப்பட்டிருக்கும்
இனைய பேராளிக்கு

PRICE Rs. 13/00

□ □ 'SAATHARANANGALUM ASATHARANANGALUM'—A Short Story collection by KUPPILAN A. SHANMUGAN (c) □ □ First Edition : October 1983 □ □ Published by: T. S. RAAMALINGAM, NARMATHA PATHIPAGHAM, No. 10, Somasundaram St, T. Nagar, Madras-600 017. □ □ Printed at M/s. THAMIZHOSAI ATCHAGAM, Madras-600 017. □ □ □ □ □ □

‘கோடுகளும் கோலங்களும்’ என்ற ‘அலை’ வெளியீடான சிறு கதைத் தொகுப்பின் மூலம் பலரது அவதானிப்புக்குள்ளான சன்முகன், ‘அலை’யின் ஆரம்பகால பரிணாமங்களில் அதன் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராகவும் இருந்தவர்.

பத்மநாப ஜயர்

இனைஞர்களின் மன அவசங்கள்—அவர்களால் வெளிப்படுத்தி உணர்த்திக் காட்ட முடியாத சோகங்கள்—எதிர்பார்ப்புகள் இவற்றினால் அவர்களிடையே எழும் நடைமுறைக்கு ஒத்துப்போகாத பிடிப்பற்ற தன்மை, இவற்றை அழகுணர்ச்சியுடன் சித்தரிக்கும் கலைஞர்.

குந்தவை

இவரது பாத்திரங்கள் எழுத்தாளனின் எவ்வித தலையீடுமின்றி தங்களைத் தாங்களே இயக்க வைக்கின்றன.

செ. யோகராசா

கலையுலகின் நவீன திரைப்படங்களின் தாக்கத்தை சண்முக ளின் பிற்பட்ட காலக் கதைகளில் காணலாம். ‘பளிச்’, பளிச்சென சண்முகன் கதையை நடத்திச் செல்லும் பாணி அலாதியானது.

அ. யேசுராசா

சண்முகன் என்ற பெயர் குநிப்பீடப்படும் போதெல்லாம் இவரது அழகிய, அலாதியான அந்த நடை கூடவே எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. இவர் கதைகளில் சங்கீதத்தின் இளிய ஒசை பல்வேறு விதங்களில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

மு. புஸ்பராஜன்

இன்ப வேதனையின் இழையொன்று எல்லாக் கதைகளிலும் தெள்படுகிறது.

அசோகமித்திரன்

தலைமன்ற ரெயில்

வாசித்தீர்களா?

நர்மதாவின் புதிய நாவல்கள்

☐ இவர்கள்	நகுலன்	9 — 00
☐ அன்றிரவே	கரிச்சான் குஞ்சு	17 — 00
☐ தந்தைக்காக	அசோகமித்திரன்	11 — 00
☐ பாவப்பட்ட ஜீவன்கள்	ஜெயந்தன்	10 — 00
☐ விழுங் காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்		10 — 00

நர்மதா பதிப்பகம் : சென்னை - 600 017.

ஜீவகளை ததும்பி.இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்டேசனில் மனிதக் கூட்டம் குறைந்திருந்தது. அப்போது நேரம் இரவு ஒன்பது மணி. சிலந்தி வலைப் பின்னலாய் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் செல்லும் தபால் வண்டிகளும் புறப்பட்டு விட்டன. மாலை நாலு மணி தொடக்கம் இரவு எட்டரை மணிக்கு மட்டக்களப்பு தபால் வண்டி புறப்படும்வரை கலகலப்பாக, சுறு சுறுப்பாக, களை பூண்டிருந்த ஸ்டேசன் சீறிது ஒய்ந்திருந்தது. இறுதியாக ஒன்பதரை மணிக்குத்தான் தலைமன்ற தபால் வண்டி புறப்படும்.

சில நாட்களில் அந்த வண்டியில் கூட்டமதிகமாயிருக்கும்; சில நாட்களில் வெறும் வண்டியாக கடகட வென்று அது ஒடும். தலைமன்றரிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கப்பல் புறப்படும் நாட்களில் வண்டியில் கூட்டம் அதீகரிக்கும். அதுவும் ஸ்ரீமா — சாஸ்தரி ஒப்பந்தத்தால் வடபகுதிப் புகையிரதச் சேவைக்கு அடுத்தாக இலாபம் தரும் பகுதியாக அதுதான் இருக்கிறதென்று கேள்வி-

அன்றெரு நாள்

தெற்கே பாணந்துறைக்கு ஒன்பது மணிக்குப் புறப் படும் புகையிரத்தை ஒரு சில நிமிடங்களில் தவற விட்டதால், அடுத்த ரெயில் வரும்வரை ஸ்டேசனில் காத் திருக்க வேண்டியிருந்தது. ‘சும்மா இருக்க’ முடியாத மனித சுபாவத்தினால் ஸ்டேசன் காட்சிகளை வேடிக்கை பார்க்கலானேன்.

முதலாவது மேடையில் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. மெல்ல அவ்விடத்தை அணுகி விசாரித்தேன். தலை மன்னார் தபால் வண்டிக்காக காத்திருக்கிறார்களாம். அடுத்த நாள் இந்தியாவுக்கு கப்பல் புறப்படுகிறதாம்.

ஒன்பதேகால் மணிக்கு நீண்ட, மனித வாழ்க்கைப் பயணத்தைப் போல மிக நீண்ட அந்தப் புகையிரதம், ஸ்டேசனில் நுழைந்து புகையைக் கக்கிக் கொண்டு நின்றது. ஏதோ நினைத்துப் பெருமுச்சு விடுமாற்போல் அது ஓய்ந்து நின்றது. திடெரன்று பரபரப்பு, சலசலப்பு, சுறுசுறுப்பு, மனிதர்கள்-எதற்கோ அவசரம் கொண்ட மனிதர்கள் இடித்து நெரிந்து குமைந்து ரெயிலில் ஏறி மூர்கள். அப்படி அவர்கள் ஏறிய பின்பும் மேடையில் கூட்டம் நிறைந்துதானிருந்தது. பயணம் செய்பவர்களி லும்பார்க்க பிராயரனிகளை வழியனுப்ப வந்திருந்தோர் தொகை ஏராளம் போலும். மனிதனின் இறுதிப் பயண மூம் அப்படித்தானே என்று நான் நினைத்தேன்.

பரபரப்பு அடங்கி குசுகுசுப்பு மேலோங்கி நின்றது. புகையிரதப் பெட்டியொன்றின் அருகே போய் நின்று பயணம் செய்ய வந்தவன் மாதிரி அல்லது வழியனுப்ப வந்தவன் மாதிரிப் பாவளை செய்து, அந்தப் பெட்டியில் இருந்த சனங்களை மேலோட்டமாக நோட்டம் விடலா னேன். குடும்பஸ்தர்களும், குடும்பப் பெண்களும், குழந்தைகளும் குமரிகளும், காளைகளும் இருந்தவர்களி ருக்க, நிற்பவர்கள் நெருக்கியடித்து நிற்க

அந்தக் கீழவியில் என் கண்கள் படிந்தன. எழு பதையோ எண்பதையோ அவள் தாண்டிலிட்டிருந் தாள்; வாழ்க்கையின் அனுபவச் சுருக்கங்கள் அவள் முகத்தில் பிரதிபலிக்க ஏதோ நோயினால் அவஸ்தைப் படுபவள் போல அவளிருந்தாள். காதில் பெரிய துளை களின் கீழ்த் தொங்கிய கடுக்கண்கள் அசைந்தாட ஏதோ தன்பாட்டிலேயே அணுங்கினேன். பூமிக்குப் பார மாய் நெடுநாள் இருக்கமுடியாத, பூமியோடு இரண்டறக் கலக்க வேண்டிய அவளும் இந்தியாவுக்குப் போகிறோள், அல்லது போக்கடிக்கப்படுகின்றோள். மனிதாபிமானம் மிகுந்த மனித உரிமைகளை மதிக்கும் இன்றைய உலகில் மன்னேடு மன்னைகப் போகும் அவள் தான் பிறந்த இந்திய மன்னில் சங்கமமாகப் போகின்றோள். தான் வளர்ந்த தான் வாழ்ந்த மன்னில் தன்னால் வளர்க்கப் பட்ட தேயிலைச் செடிகளுக்கு அவள் மன் உரமாகக் கூடாதாம், இந்த உலகம் மனிதாபிமானமுள்ள உலகமாம்.

எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. வேதனை கலந்த சிரிப்பு.

என் மனம் அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டது. அவள் இங்கு எப்படி வாழ்ந்திருப்பாளேன் நான் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். பனியிலும், குளிரிலும் வெய்யிலிலும், மழையிலும் புயலிலும் மாளாத உழைப்பு, இரவினில் அவள் கணவனுடன் ‘மங்கியதோர் நிலவினிலே’..... அனுபவங்கள்; தந்தையும், தாயும் மகிழ்ந்து குலாவிய நாட்டின் நினைவுகள் பிள்ளை குட்டிகள், பேரன் பேத்தி கள், இன்ப துன்பங்கள்.

நான் பெருமுச்சு விட்டேன்.

அருகினில் மெல்லிய இனிய பெண் குரல் கேட்டது. தீரும்பினேன். இரண்டு இளம் பெண்கள். அழகான பெண்கள். ஒருத்தி தமிழ்ப் பெண்போலச் சேலைகட்டி யிருந்தாள். மற்றவள் சிவந்த பாவாடையும், சிவந்தச்

சட்டையும் போட்டுப் பளபளத்தாள். நான் திரும்பவும், அவள் தலை குனிந்து நானி நின்றுள். இருவரும் பிளாட் போயில் வெயிலின் ஒரு ஜன்னலருகே நின்றார்கள். பெரியவள் உள்ளே ஜன்னலருகேயிருந்த வாலிபனுடன் எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் பிரதிபலிக்க ஏதேதோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றுள்.

வாலிபனைப் பார்த்தேன். உழைப்பினால் உருண்டு தீரண்ட அங்கங்கள். இளம் அரும்பு மீசை; முகத்தில் ஒரு கவர்ச்சி. கண்களில் ஏதோ ஏக்கம்.

காதலர்களாக்கும்; நல்ல பொருத்தமான சோடி. சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மாறி மாறிக் கதைத்தார்கள். அவனும் அழகாகத் தமிழ் பேசினார். அவன் அவளின் வலையலனிந்த கரங்களைப் பற்றி மெதுவாக வருடினான். அவள் எதையோ நினைத்து ஏங்குவதுபோல மௌனமாக நின்றுள். சின்னவள் மெல்ல நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தலை குனிந்தாள்.

பெட்டியில் ஒரு குழந்தையின் கலீர், கலீர் சிரிப் பொலி கேட்டது. அங்கே கண்களைத் திருப்பினேன், இரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க அழகான மொழுமொழு வென்ற ஆண்குழந்தை தாயின் மடியிலிருந்து கைதட்டி சிரித்தது. வெளியில் ஜன்னலருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு முதாட்டி குழந்தையுடன் மழலை மொழியில் செல்லம் பாராட்டினார். குழந்தையை வைத்திருந்த தாய் ஏதோ நினைவு லயிப்பில் ஆழ்ந்திருந்தாள். ஓரளவு செல் வம் கொழிக்கும் அவர்கள் தோற்றம் தோட்டத்தில் ஏதோ நடவடிக்கை நிலையிலிருந்திருக்கிறார்களோன யோசிக்க வைத்தது. அவர்களும் இந்தியாவுக்குப் போகிறார்கள்.

காதலர் பக்கம் திரும்பினேன். சிறிய பெண் என்னைப் பார்த்து விட்டுத் தலை குனிந்தாள். பெரியவள் அவளிடமிருந்து எதையோ எதிர்பார்ப்பவள் போல ஏங்கி

நின்றுள். நெயில் பெட்டியின் ஜன்னல் விளிம்புகளை அவள் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். “கவலைப் படாதே, நான் கடிதம் போடுகிறேன். உன்னை மறந்து நான் வாழ்மாட்டேன்” என்றார் அவன். “உங்களை நினைத்து ஏங்கி ஏங்கி இங்கேயே ஒரு உயிர் காத்திருக்கும். நீங்களின்றி எனக்கு வாழ்க்கை இல்லை” என்று அவள் சிங்களத்தில் சொன்னார். அவள் குரல் கம்மியிருந்தது. அவள் கையின் மெல்லிய விரல்கள் ஜன்னல் விளிம்பை விரைவாகத் தடவின. சின்னைப் பெண் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலை குனிந்தாள்.

நான் நின்ற வாசல் அருகே யாரோ நிற்பது போல உணர்ந்து திரும்பினேன். ஓரளவு படித்தவன் போலக் காணப்பட்ட வாலிபன் காற்சட்டை சேட் அனைத்து, வாசலின் மேற்பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றுள். அழகான கைக்கடிகாரம் கட்டியிருந்தான். தென்னிந்தியா வில் பிரபல்யமான ஒரு நடிகர் போலத் தலைவாரி மீசை விட்டிருந்தான். வெறுமே எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

விசும்பலோலி ஓன்று பெட்டியில் கேட்டது. நடுத்தர வயதுப் பெண்ணென்றுத்தி எதற்கோ அழுது கொண்டிருந்தாள். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வாலிபன் “அழாதே மாமி, இப்படி எத்தனை நடக்கப் போகுது” என்று சொன்னார். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற இளம் பெண் அவன் மனைவியாக இருக்க வேண்டும். அழும் பெண்ணையைப் பிடித்து ஏதோ மெதுவாகக் கூறி னாள். எனக்கொன்றும் கேட்கவில்லை.

திரும்பினேன், வாசலில் நின்ற வாலிபன் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்து நின்ற சின்னைப் பெண் தலை குனிந்தாள். பெரியவள் நழுவுக்கின்ற சேலைத் தலைப்பை பிடித்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டே அவனுடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசலில் நின்ற வாலிபனைப் பார்த்தேன். அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. “தம்பி” என்றேன். அவன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு அலட்சியமாக நின்றார். “தம்பியும் இந்தியாவுக்குப் போகுதோ” என்றேன். அவன் பதில் பேசவில்லை.

எப்படியும், அவனுடன் பேசுவதென்று நினைத்து மெல்ல ஒரு பொய்யை அவிழ்த்தேன். நான் ஒரு பிரபல்ய பத்திரிகையின் நிருபரென்று கூறி, அதில் பிரசுரிப் பதற்காக உங்களைப் போன்றவர்களின் நிலைகளை விசாரிக்கின்றேன் என்றேன்.

வாலிபனின் முகம் மலர்ந்தது.

என்னை இடையில் பேசவிடாமல் பேசத் தொடங்கினான். அடுக்கு வசனத்தில் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினான். “நாம் வளம் படுத்திய நாட்டில் எமக்கு வாழ உரிமையில்லை; நாங்கள் மனிதர்களாக நடத்தப் படவில்லை. மந்தைகளாக நடத்தப் படுகிறோம். நாங்கள் வேறு நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப் படுகின்றோம்” என்றார்கள் அவன். அவனின் பேச்சில் சில தென்னிந்திய, ஈழத்து அரசியல் தலைவர்களின் வாடை மணத்தது.

‘தம்பிக்கு ஏது இவ்வளவு கோபம் வருகுது; எந்தப் பகுதியிலே இருந்தது’ என்றேன்.

“ஹ்-றான்” என்றார்கள் அவன். வைலான்ஸ் கொலிச் சிலை எஸ்.எஸ்.சி. வரை படித்ததென்றும் சொன்னார்கள். நாங்கள் படித்தவர்கள் யோசிக்காவிட்டால் யார் எமது உரிமைகளைப் பற்றி யோசிப்பார்களென்றும் கேட்டான். “எங்கள் அவலங்களை உங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிட்டு, எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஓரளவாகுதல் விமோசனம் வேண்டித் தாருங்கள் சார்” என்று பல்வியமாகச் சொன்னார்.

றையில் புறப்படுவதற்காகக் கூவியது.

அவனிடம் விடைபெற்று அவசரமாக பிளாட்போம் பாலத்தின் இரண்டாவது, மூன்றாவது படிகளில் ஏறிப் பார்க்கலானேன்.

கிழவி இருக்கையில் சாய்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையை வைத்திருந்த தாய் குழந்தையை ஜனங்கள் அருகில் பிடிக்க முதாட்டிக் கிழவி, முத்தமாரி பொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்த இளம் தம்பதிகள் அவசரம் அவசரமாக வெளியே இறங்க மேதுவாக அழுது கொண்டிருந்த பெண் பலத்து சத்தமிட்டு அழுதாள்.

காதலன், பெரியவளின் கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டுவிட்டு தங்களை யாரும் கவனிக்கிறார்களோவென்று சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான்.

சின்னவள் நான் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தில் என்னைக் காணுது தேடி, பாலத்தின் படிகளில் நின்ற என்னைக் கண்டு புண்ணகை பூத்தாள்.

தலைமன்னார் றையில் புறப்படுகிறது.

பிளாட்போமில் பரபரப்பு மிகுந்தது, விசும்பல் ஒலி கள் கேட்டன.

பெரியவளின் வளையலணிந்த கரங்கள், அவனை நோக்கி அசைந்தன. அவள் கண்களில் கண்ணீர் மணி கள் பளிச்சிட்டன.

12 / சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

வாசலில் நின்ற வாலிபன் என்னைக் குறிவைத்துக் கையசைத்தான். நானும் அசைத்தேன்.

சின்னவள் பெரியவளைப் பார்த்துவிட்டு என்னைப் பார்த்துக் கையசைத்துப்' புன்னகை பூத்தாள்.

நெயில் உஸ் - உஸ் சென்று பெருமுச்ச விட்டுக் கொண்டு விரைந்தது.

(1970)

பைத்தியங்கள்

“நான் இனிமேல் இந்த ஊரிலேயே இருக்கப் போவதில்லை. நான் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்ந்து வந்த இந்த ஊருக்கு நான் இனிமேலும் வடுவை தேடிவைக்க போவதில்லை. சுழந்தைப் பருவத்தில் உருண்டு புரண்டு விளையாடிய மண்ணில் நான் இனிமேல் மிதிக்கப் போவதேயில்லை.

“என்னை நீங்கள் ஒரு பைத்தியக்காறணைண்டு நினைக்கலாம். நான் உண்மையிலை ஒரு பைத்தியக்காறான் தான். ஒரு பொருளிலை அளவுக்கு மீறி ஆசைவைத்து, அந்தப் பொருளையே நினைத்து, அந்தப் பொருளையே பேசி, அந்தப் பொருளையே மனதில் வைத்து வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் பைத்தியக்காறர்கள் என்றால் நானும் பைத்தியக்காறன்தான்.

“நான் இந்த மண்ணில், எனது சொந்த ஊரில் இனிமேல் மிதிக்கப் போவதில்லை...?

சிறுவனுக இருந்த காலத்தில் என்னைப் போன்ற சிறுவர்களுடன் நான் விளையாடிய இடங்களையெல்லாம்

நான் இனிமேல் பார்க்க முடியாது. பள்ளிக்கூடம் போகிறேன் என்று ஐயனார் கோவில் ஆலமரத்தடியில் ஏறி விளையாடிய விளையாட்டுகள்; பள்ளிக்கூடச் சுவரில் வாத்திமாரின் படங்களைக் கீறிவிட்ட சேட்டைகள். தலையாட்டித் தம்பரின் வளவில் இரகசியமாக புகுந்து மாங்காயும், விளாங்காயும் தீருடித் தீன்ற நினைவுகள், மாங்காயிலும், விளாங்காயிலும் மற்றவர்களுக்கு பங்கு கொடுப்பதற்காக அவற்றைக் குத்திய, சந்தியிலிருக்கும் சுமை தாங்கி... இவற்றையெல்லாம் நான் இனிமேல் மறந்துவிட வேண்டுமா? ஐயனார் கோவில் ஆலமரத்தையும், ஊரின் மத்தியில் அடக்கமாக இருக்கும் நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தையும் தலையாட்டித் தம்பரின் சோலை போன்ற வளவையும் எனது ஊரில் கலகலப்பான சந்தியில் சாந்தமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் சுமைதாங்கியையும் நான் இனிமேல் காணமுடியாது. அந்தச் சுமைதாங்கியில் ஏற்ற என்னை மறந்த நினைவுகளில் நான் இனிமேல் இலயிக்க முடியாது?

“நான் இந்த ஊரை விட்டே செல்கிறேன்.....?

“என்னை இந்த ஊரில் உள்ளவர்கள் பைத்தியம் என்கிறார்கள். நீங்களும் என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று தான் சொல்லுவீர்கள். உண்மையில் நானும் ஒருவகைப் பைத்தியக்காரன்தான், மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்காத நிகழ்ச்சிகள் என் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. நான் அவற்றில் மூழ்கி என்னை மறந்து விடுவேன். ஆனால் எனது ஒரு நான்வளர்ந்த மண்ணில் நான் இருக்கும் போது தான் பைத்தியக்காறனும் இருப்பேன். வேறு இடத்துக்குச் சென்றால்.....?”

அதைப் பற்றி நான் கற்பனை செய்து பார்த்ததே இல்லை.

எனது ஊரில் எனக்கு நல்லாய் பிடிச்ச இடம் ஒன்றே யொன்றுதான் அது தான். சந்தியிலிருக்கும் சுமைதாங்கி.

இதில் உனக்கு ஏன் அளவற்ற பிடிப்பு என்று நீங்கள் கேட்குமுன்னரே நான் சொல்லுகிறேன்.

“நான் என்னை மறந்த நிலையில், எனது கற்பனைலோ கத்தில் சஞ்சரிக்கும்போது, அந்தச் சுமைதாங்கியிலேயே இருப்பேன். காலை, மாலை நேரங்களில் டாண் : டாண் : என்ற ஆலயமணி ஓசை என் காதில் ஏதோ வந்து ஒதும் அந்த ஒலி மெதுவாகக் கிளம்பி பரவி, ரிங்காரித்து..... அதைப்பற்றி, வர்ணிக்க எனக்கு தெரியாது. ‘வாழ்க்கை என்பது ஒரு சோகமயமான கீதம் போன்றது’ என்று அந்த ஓசை எனக்கு சொல்லாமல் சொல்லும்.

“நான் பைத்தியக்காரன்தானே. நான் சொல்லுற ஹதை நீங்கள் என் கேட்கப் போறியள். நான் சொல்லுகிறதையெல்லாம் நீங்களும் கேட்டால், ஒரு வேளை நீங்களும் பைத்தியங்கள் ஆகலாம்.

“ஆனால்...? இனிமேல் நான்...இந்த ஊரிலே இருக்க முடியாது...?”

“நான் இருக்கிற அந்தச் சுமைதாங்கிக்கு முன்னாலை, நெனிந்து வளைந்து போகிற அந்த தண்டவாளத்தை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள். அதில் பின்னேரம் அஞ்சுமணிக்கு ஒரு ரெயில் வரும். தண்டவாளக் கேற்றைக் கடக்கும் போது, அது ஒருமாதிரிக் குரலெலடுத்துக் கூவும். எனது மனைநிலைக்கேற்ப அந்தக் கூவல் என் மனதில் ஒரு உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். சில வேளைகளில் நெடுந்தாரம் அலைந்த அலைப்பினால் களைத்துச் சூவனும் பெண்ணின் குரல் போல அந்த ஒலி கேட்கும். சில வேளைகளில் வீரம் மிக்க வாலிபனின் அறை கூவல்போல வும், சில வேளைகளில் மழை மொழி பேசும் குழந்தையின் குரல் போலவும் சில வேளைகளில் கொலையாளி ஒருவனின் முன் பயந்து நடுங்கி அவலக்குரல் எழுப்பும் அப்பாவி மனிதனின் குரல் போலவும் அது எனக்குக் கேட்கும்.

16 / சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

“இதையெல்லாம் ஏன் சொல்லுகிறேன் என்டால் எந்த ஒரு சம்பவமும் அந்த அந்த மனிதனின் மனே நிலைக்கேற்பத்தான் நல்லதாகவோ, தீயதாகவோ கணிக் கப்படுகிறதென்பதற்காகத்தான். இது எனது வாழ்க்கை அலுபவத்தின் மகத்தான் கண்டுபிடிப்பு. இதை ஒரு பைத்தியத்தின் முனுமுனுப் பென்று நீங்கள் ஒதுக்கி விடக் கூடாது. அப்படி ஒதுக்கினால் நீங்களும் பைத்தியங்களாகிவிடுவீர்கள்.

“ஆனால் இனிமேல் நான் இந்த ஊரில் இருக்க முடியாது...?

“ஓவ்வொரு நாளும் காலமை அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் நான் சுமை தாங்கியில் வந்து குந்திவிடுவேன். என்னை மறந்து நிலையில் நான் இருக்கும் போது ‘கிட்டத்தட்ட’ எட்டுமணியாளவில் அவள் வருவாள். முழங்கால் தெரிந்தும் தெரியாத அளவுக்கு, நவீன பாணியில் வெள்ளோப்பாவாடை கட்டி, அதற்கேற்ற சட்டையும் போட்டு அழகாக நடந்து அவள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு போவாள். தண்டவாளத்தைக் கடக்கும் தறுவாயில், அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு புன்னகை ழப்பாள். அந்தப் புன்னகை...!

“அவளாலைதான் எனக்குப் பைத்தியம் என்று ஊரிலை உள்ளவையள் சொல்லுகினம். ஆனால் உண்மையில் அவளாலைதான் எனக்குப் பைத்தியம் தெளியும். அவளை கண்டவுடன்தான் எனக்குப் பள்ளிக்கூடம் போகவேணுமென்ட நினைவு வரும். என்ன முழிக்கிறியள்...? நானும் பள்ளிக்கூடத்திலை படித்தவன் தான்...!

“ஆனால் நான் இனிமேல் இந்த ஊரிலை இருக்க முடியாது. அந்த மனியோசையை, அந்த நெயிலின் கூவலை, அவளின் புன்னகையைக் காணமுடியாது. நான் இங்கு

தொடர்ந்து இருந்தாலும் அவளின் புன்னகையைக் காண முடியாது. அவள் ஒரு துரோகி! ஒரு வஞ்சலி!

“நீங்கள் எதிர்பாராத அளவுக்கு நான் என்னைப் பற்றி ஒரு இரகசியத்தைச் சொல்லப் போகிறேன். தீடுக் கிட்டுவிடாதீர்கள். நான் ஒரு கொலைகாரன். என்ன தீடுக் கிடுரீர்களா? நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். நான் ஒரு கொலைகாறன். அந்த நெயிலின் கூவல்கூடசில வேளைகளில் நான் கொலை செய்த அந்த அப்பாவி மனிதனின் அவலக்குரல்போல...?

“ஐயோ! அதை இப்ப நினைச்சாலும் நெஞ்சு நடுங்கு கின்றது.

“இந்தப் பைத்தியத்தோடை—கொலைகாறறஞேடை எமக்கென்ன கதையெண்டு நடையைக் கட்டுகிறீர்களா? உண்மையில் நீங்களும் பைத்தியங்கள்தான்; நீங்களும் கொலைகாறர்தான். இதென்னடா அநியாயமென்டு நினைக்கிறீர்களா? நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். நான் ஒருபோதும் பொய் பேசுவதில்லை.

“எவன் விபசாரம் செய்யவேண்டுமென்டு நினைக்கிறுனே, அவனும் விபசாரி ஆகிறுன் என்று யாரோ சொன்ன மாதிரித்தான் நானும் சொல்கிறேன். நீங்கள் ஒரு நாளும் பைத்தியக்காற நினைவுகள் நினைப்பதில்லையா? நீங்கள் ஒருநாளாவது உங்கள் மனச்சாட்சியையாதல் கொல்லவில்லையா? அப்படியானால் நீங்கள் மிக நல்ல வர்கள். உங்களோப் பைத்தியங்கள், கொலைகாறர்களைண்டு சொல்வதற்காக உங்களிடமிருந்து மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன்.

“இவனேன்னடா தன்றைபாட்டுக்குச் சிரிக்கிற எண்டு நினைக்கிறீர்கள் போலை. சில பைத்தியங்களை நினைத்து இந்தப் பைத்தியம் சிரிச்சது; அவ்வளவுதான்.

“சரி, நான் எப்படி கொலைகாறனுய் மாறினேன் தெரியுமா? வழக்கம் போல ஒரு நாள், சுமைதாங்கியிலை குந்தியிருக்கேக்கை, அவள் பள்ளிக்கூடம் போகின்றார். அவளுக்குப் பின்னாலை ஒரு ஆசாமி வந்து, அவள் கூந்தலை முரட்டுத்தனமாய்ப் பிடிக்க அவள் அலற...என்...னீ மறந்து நிலையில் நாளென்முந்து, ஒடிப்போய் அவன் கையிலிருந்த கத்தியைப் பறித்து அவனை வெட்டி குத்திக்... கிழித்து...?

ஏன் காதைப் பொத்துறியள்?...நான் இனிமேல் இந்த ஊரிலேயே மிதிக்கப்போவதில்லை.

என்ன போகப்போகிறீர்களா? நான் ஏன் இந்த ஊரைவிட்டு போகப்போகிறேன் என்ற ஒன்றை மட்டும் கேட்டுவிட்டுப் போங்கள். அதைக் கேட்டால்தான் நீங்கள், இந்தப் பைத்தியத்தைப் பற்றிப் பூரணமாக அறிந்திருப்பீர்கள்.

எவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைப் பூத்தானோ, எவள் நான் பைத்தியம் என்று ஊர் கதைக்க வைத்தானோ, எவளுக்காக நான் கொலைகாறனுக மாறினேனே, அவளுக்கும், நான் கொலைசெய்த அந்த அப்பாவி மனிதனின் தம்பிக்கும் நாளைக்குக் கலியாணம் ஜயாகலியாணம்.

அந்தக் கலியாணம் நடக்கும் போது இந்த ஊரிலை இருந்தால் நான் இன்னும் ஒரு கொலையைச் செய்ய வேண்டும்.

என்ன நடுங்குகிறீர்கள் போலை. ஆனால் நான் இனி ஒரு கொலையும் செய்யமாட்டேன். நான் பிறந்த ஊரை நான் வளர்ந்த ஊரை நான் என்னை மறந்திருக்க எனக்கு உதவிய ஊரை நான் ஒரு கொலைக்காற ஊர் ஆக்கமாட்டேன். என் உயிரினும் மேலாக நான் போற்றிய

ஊருக்கு, என்னை பைத்தியமாக்கிய ஊருக்கு நான் இனி மேலும் வடுவைத் தேடித்தர மாட்டேன்.

இவ்வளவு நேரமும் என்றை கதையைக் கேட்ட உங்களிடம் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளைமட்டும் விடுகிறேன். என்றை கதையை ஆதாரமாக வைத்து நீங்கள் ஒவ்வொரு வரும் உங்கள் வாழ்க்கையை அலசிப் பாருங்கோ. நீங்களும் பைத்தியக்காறர்தான் என்பதை அறிவிர்கள். ஆனாலோன்று, நீங்களும் உங்கள் மனச்சாட்சியைக் கொன்று கொலைகாறராகி விடாதீர்கள்.

சரியான பைத்தியமெண்டு நீங்கள் முன்னுழைப்பது என் காதில் விழுகிறது. அதற்காக நான் கவலைப்பட வில்லை. ஏனெண்டால், நீங்களும் பைத்தியங்கள் தானெண்டு நீங்களே உணரவில்லை. ஆனால் நான் பைத்தியமெண்டு நானே உணர்ந்துவிட்டேன்.

உண்மையில் உங்களிலும்பார்க்க நான் ஒரு படி மேலானவன்—

என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?

சரி நான் வாஹேன். நான் இனிமேல் இந்த ஊரிலேயே இருக்கப் போவதில்லை. நான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்துவந்த இந்த ஊருக்கு நான் இனிமேலும் வடுவைத் தேடிவைக்கப் போவதில்லை.

(1969)

அரியத்தின் அக்காவுக்கு...

அரியத்தின் அக்காவுக்கு,

எப்படி இந்தக் கடிதத்தை எழுத்த தொடங்குவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எவ்வளவோ நேரம் சிந்தித்தும் ஒரு முடிவுக்கு வர என்னால் முடியவில்லை. கொஞ்ச நேர மென்றாலும்—நீ என்னுடன் பழகிய அந்த மகத்தான் உணர்ச்சிகரமான நேரத்தைக் கொண்டு எப்படி உன்னை அழைக்கலாமன்று எனக்குப் புரியவில்லை. உன்னை அன்புள்ள சகோதரியென்று விளிக்கவும் என்னால் இயலும்; அன்புள்ள.....என்று விளிக்கவும் என்னால் இயலும். உன் பெயரைச் சொல்லி உரிமையோடு அழைக்கவும் என்னும் ஆனால், நீ உன் பெயரை எனக்குச் சொல்லவில்லை. என்னை நீ எப்படிப் பாவித்தாய்—ஒரு உடன்பிறவாச் சகோதரனாகவோ அல்லது நீ உள்ளன் புடன் நேசிக்கும் ஒருவனுகவோ, அல்லது எப்போதோ ஒருமுறை சந்தித்து மறந்து விடக்கூடிய, எதுவித உறவுகள், பந்தபாசங்கள் அற்ற ஒரு முன்றும் மனித ஞகவோ—எப்படி நீ பாவித்தாய் என்றே எனக்குத்

தெரியவில்லை. அப்படி நீ ஒருவித தொடர்பை வகுத்து என்னோடு பழகியிருந்தால்—அந்தத் தொடர்புக்கேற்ற—அந்தத் தொடர்பைப் பாதுகாக்கக்கூடிய—அந்தத் தொடர்பின் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் நான் உன்னை அழைத்திருக்க இயலும். அந்த மன நிறைவில் நான் நிம்மதி காண முடியும். நீ எப்படி என்னை அழைக்கிற யென்பதல்ல எனக்கு முக்கியம்; இந்த உலகில் நான் வாழக்கூடிய நீண்டகாலத்தில்—ஒரு சில நேரப் பழக்கத் தீவில் என மனதில் ஒரு உணர்ச்சியை, ஒரு குளிர்ச்சியை, ஒரு கிறுகிறுப்பை ஏற்படுத்திய உன் உறவுதான் எனக்கு முக்கியம். அது எப்படியிருந்தாலும் எனக்கு அக்கறையில்லை.

ஆனால், நீ மொழியளவில் சொல்லக்கூடிய அல்லது எழுதக்கூடிய ஒருவித உறவுகளையும் ஏற்படுத்தாமல்—அதே நேரம் உன் உயிரினால், உணர்வினால் ஏதோ ஒரு உறவை ஏற்படுத்தியவளைப் போல கண்கள் கலங்க, குரலடைத்து நெஞ்சம் குலுங்க, பீறிட்டுவரும் அழுகையை வலிந்தடக்கி ஒரு செயற்கைப் புன்முறைவல்காட்டி, கரங்களைக் கூப்பி, ‘வணக்கம், வருகிறேன்’ என்று விடைபெற்றிருயே?

நான் கண்கள் கலங்க, உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாது—மரமாய்—கல்லாய் தலையசைத்து விடை கொடுத்தேனே...?

எந்த உறவுக்கு இந்த உணர்ச்சி வரும்?

அந்த உறவை—அல்ல—அந்த உணர்ச்சிகளைத் தந்த உன்னுடைய உறவை நான் நாடி நிற்கிறேன். அதற்காக ஏங்குகின்றேன். அதனால்தான் இவ்வஞ்சலை வரைகின்றேன்.

இதை எழுத உட்கார்ந்த போதுதான், உன்னை எப்படி விளிப்பது என்ற பிரச்சனை ஏற்பட்டது. ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் நான் நீண்டநேரம் சிந்தித்தேன். நீயும், நானும் பழகிய துழல் மனத்தரங்கில் விரிய—நீண்ட பஸ் கிழவில் உனக்கும் எனக்குமிடையே கள்ளங்கபட மற்ற சின்னஞ்சிறிய சிறுமியாய் உன் தங்கை—அவள் தான் அரியம்; சிரித்த காட்சி என் மனத்தரங்கில் மின்னு கிறது.

அவளால்தானே உனக்கும் எனக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவளால்தானே இந்த உறவு—பிரிய வேண்டு மென்று அறிந்திருந்துங்கூட, பிரியும்போது மனதில் வேதனைக் குமைச்சல் எடுக்குமென்றும் தெரிந்திருந்துங்கூட, அதாவது தவிர்க்க வேண்டிய உறவென்று புரிந்திருந்தும் தவிர்க்க முடியாத உறவாக ஏற்பட்டது:

அதனால் அவள் பெயரைக்கொண்டே, உன்னை விளிக்கிறேன். அரியத்தின் அக்காவே,..... என்று அழைப்பதீலேயே ஒரு மனதிறைவை—ஒரு உறவுத் தெர்டர்பின் உணர்ச்சி இழையைக் காண்கிறேன்.

அரியத்தின் அக்காவே...

நீ எங்கிருந்தாலும் எனது வணக்கங்கள் உன்னைச் சேர்த்தும். ‘வாழ்க்கை ஒரு விபத்தெதன்று’ எங்கோ படித்த ஞாபகம். எமக்கு எதிர்பாராமல் நடக்கும் விபத்துக்களில் தொகுப்புத்தான் வாழ்க்கையென்றால், நீயும் நானும் சுந்தித்ததும் ஒரு விபத்துத்தான். அந்த விபத்தின் விழைவாக என் நெஞ்சம் குமையக் குமைய, உன்னை நினைத்து வேதனையுடன் அழவைக்கிறேயே; அதுதான் என் வாழ்க்கையா? என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் உன் நினைவில் சித்திரவதைப்படத்தான் வேணுமா?

‘நாம் சுந்திக்கின்றோம்; அன்பு செய்கின்றோம்; பிரிக்கிறோம்; ஒவ்வொரு மனதின் சோக கீதமே இது

தான்’ என்று ஒரு ஆங்கிலக் கவிஞன் பாடினானும். அவனின் இந்த ஆத்மார்த்தமான—அழகிய கவிதை வரிகளை நினைத்து நான் உன்னை மறந்துவிடத்தான் முயல்கிறேன். உனது உறவை—அது எத்தகைய உறவென்றாலும்கூட—அதை நாடி நிற்கும் என் மனதை—உள்ளத்தை—சித்தத்தை—இல்லை என்னையே வலிந்தடக்கத்தான் முயன்று முயன்று பார்க்கிறேன். எப்போதும் நான் அதில் தோல்வி யையே காணகின்றேன்.

உன்னை மறந்துவிட்டேனன்ற நினைவில், நான் வீதியில் நடை போடும்போது, அழகிய ரேசாவில் நீ நின்று அமுகிருய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனன்ற நினைவில் ஏதாவது பாடலை நான் முனுமுனுக்கும்போது, அந்தப் பாடலில் இழையோடும் சுருதியாய் நீ நின்று உன் சோகக் குரலைக் கொடுக்கிறுய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனன்ற நினைவில் நான் ஆண்டவனை வணங்கும்போது, வரங் கேட்கும் பாவளையில் நீ என்னைப் பார்க்கின்றூய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனன்று நினைவில் நான் ஏதாவது படிக்க முயலும்போது, கணகளில் ஏதோ உணர்ச்சி மிளிர்வுடன் நீ நின்று பாடத்தை மறைக்கிறுய். என் நன் விலும்—கனவிலும், விழிப்பிலும், உறக்கத்திலும் நீயே நிறைந்து நின்று என்னை வாட்டுகின்றூய்.

அரியத்தின் அக்காவே.....

உனக்குத் தெரியாமலே நீ ஏன் என் நெஞ்சத் திரையில் மின்னுகின்றூய். எனக்குத் தெரியாமலே நானும் உன் மனத்தரங்கில் இடம் பிடித்திருக்கின்றேனு. அப்படிப் பிடித்திருந்தால், அந்தப் பிடிப்பின் அர்த்தத்தில்—அந்த உறவுத் தொடர்பின் உணர்ச்சியில்—ஒரே ஒரு முறையாதல் உன் குரலையெடுத்து என்னை அழைக்கமாட்டாயா? அப்படி அழைப்பதீன் மூலம் எப்படியாதல் ஏதோவொரு உறவுத்தொடர்பை என்னுடன் ஏற்படுத்தமாட்டாயா?

நீ அப்படிச் செய்யமாட்டாய்; அது எனக்குத் தெரியும்.

‘என்’ என்ற கேள்விக் கொளுக்கியில் பிடித்துப் பின் நோக்கிப் பார்க்கிறேன்.

புலர்ந்தும் புலராத காலை வேலோ; வைகறை இளம் பனியின் மெல்லிய தூய்மையான குளிர்ச்சியில், சலசலத் தோடும் மாணிக்க கங்கையில் நீராடி, அந்தப் புனித உணர்வுடனே ஆண்டவனை வழிபட்டு, மீண்டும் எமது உத்தியோக வாழ்வு என்னும் இயந்திரமயமான வாழ்வை நோக்கிப் புறப்படுவதற்காக நானும், நண்பர்களும் பஸ் நிலையத்திற்கு வருகின்றோம். இரண்டு தினங்களாக, பச்சை பரந்து உயர்ந்திருக்கும் மலைச்சுழலில், வசந்தக் குறுகுறுப்பில் சிரிக்கும் மரச்சோலைகளில், மஞ்சளாய்ப் பூத்து மணத்து நிற்கும் கொன்றைமலர்ப் பரப்பில், சலசலத் தோடும் மாணிக்க கங்கையில், புதிய ஆலயத்தைத் தரிசித்த மனப்பக்குவத்தில், சாதிமத பேதமில் லாமல் மொய்த்து நின்ற சனக்கூட்டத்தில்—வாழ்ந்த வாழ்வை—அந்த இனிமையான வாழ்க்கையோட்டத்தை விட்டுப் போகிறோமே என்ற ஏக்கத்துடனேயே நானும் நண்பர்களும் பஸ் நிலையத்தில் நிற்கின்றோம்.

“இனி எப்போது நாம் கதிர்காமத்திற்கு வரப் போகிறோம்” என்கிறுன் நண்பன் பாலச்சந்திரன்.

“வாழ்க்கையில் தரிசிக்க வேண்டிய ஒரு தரிசனம் நன்றாக முடிந்து விட்டதே” என்று கூறி நிம்மதிப் பெருமுச்சு விடுகிறுன் வைதீகப் போக்குடைய நண்பன் பாலு.

“எமது இயந்திரமயமான வாழ்வை விட்டு, இதே போன்று அருமையான இயற்கைச் சூழலில், காலகாலமாக அமைதியாக வாழ எங்களுக்குக் கிடையாதா” என்று

ஏங்கினேன் என்னை நன்றாக அறிந்துகொண்ட என் அறை நண்பன் ‘பரி’ என்கிற பரிபூரணைந்தன்.

நான் சிரித்தேன்; வெறுமே சிரித்தேன். ஒவ்வொரு மனித மனதிலும் எத்தனை எத்தனை விதமான ஏக்கங்கள். அந்த ஏக்கங்களின் தொகுப்புத் தானே வாழ்க்கை. வாழ்க்கை என்பதே ஏக்கங்களின் சிதறல்தானே என்ற அனுபவ ரீதியான உண்மையை மீண்டும் அசைபோட்டு, வெறுமே சிரித்தேன்.

அழகு போர்த்துக் கிடக்கும் அந்தச் சூழலில் பச்சை போர்த்துக் கிடக்கும் மலைகளில் ஏறி உலாவ எனக்கும் ஆசைதான்; சலசலத் தோடும் மாணிக்க கங்கையில் எப்போதும் மூழ்கி மூழ்கிக் குளிக்கவும் ஆசைதான்; உடலை மெதுவாகத் தடவி இதம் கொடுத்து ஊடும் கொன்றைப்படி வாசனை நிறைந்த தென்றலை நுகர எனக்கு என்றும் ஆசைதான். மாலை மங்கும் நேரத்தில்—மேற்கே உயர்ந்து நிற்கும் மரங்களுக்கப்பால், தங்கச் துரியன் பளபளத்துக்கொண்டு—மர இடைவெளியினுடாக இடையிடையே மஞ்சள் வெயிலைப் பரப்பிப் பூக்கோலம் போடும் போது அந்த அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து கவிதை பாட எனக்குக் கொள்ளொயாசைதான். வைகறையின் இளம் குளிரில் மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கி, மூருக சன்னிதானத்தில் நின்று, அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழை உருக்கமாக மெல்லிய குரலெடுத்துப் பாட எனக்கு என்றும் ஆசைதான். மத்தியானத்தின் பின் மேகங்கள் தீரண்டு இருள—காற்று பலமாக அடிக்க—மர இலைகளும் கொன்றை மரப் பூக்களும் பொலபொலவென்று உதிர—பறவைகள் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு பறக்க—மதிய உணவுண்ட களைப்பில் இராமகிருஷ்ண மடத்துப் பளிங்குத் தரையில் படுத்துக்கொண்டு—எமது பழைய ஏமாற்றமான சோக நினைவுகளில் மனத்தைச் செலுத்தி—உலகத்து அழகிய காலியங்களில் வரும் சோக கீதங்களை

யெல்லாம் உணர்ந்து—நயந்து—அனுபவித்துப் படிக்க எனக்கு எப்போதுமே ஆசைதான்.

ஆனால் இந்த ஆசைகள் எல்லாம் நிறைவேறுதென்று எனக்குத் தெரியும். அவ்வளவுதாரம் அந்த இயந்திர மயமான வாழ்வில் நாம் கட்டுண்டு இருக்கிறோம். அந்த வாழ்க்கையை உதற்த்தள்ள எமக்குத் துணிவில்லை. துணி விருந்தாலும் எங்கள் குடும்பச்-சமூகச் சூழல் அதற்கு இடந்தரப் போவதில்லை.

எனவேதான் நான் வெறுமே சிரித்தேன்.

“என்ன புலவர்! ஒன்றும் பேசாமல் சிரிக்கின்றுய்” என்றால் பரி.

“என்னத்தைப் பேசிற்று” என்றேன் நான்.

உனக்கும், எனக்கும் இடையில் நின்ற உன் தங்கை, அரியம் என்னைத் தீரும்பிப் பார்த்தாள். என்னைச் சுட்டிக் காட்டி உன்னிடம் ஏதோ சொன்னான். நீயும் என்னைத் தீரும்பிப் பார்த்து; ஒரு அரைப்புன்னகை காட்டி முகத்தைத் தீருப்பிக் கொண்டாய்.

‘உலகத்தில் பேசுவதற்குத்தான் எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றனவே’ என்று நீ உன்பாட்டிலேயே சொன்னது எனக்குக் கேட்டது.

‘உலகத்தில் பேசுவதில்தான் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். மனிதன் தோன்றிய ஆதி நாளிலிருந்தே பேசிக்கொண்டுதானே இருந்திருப்பான். பேசிப்பேசிப் பேசியேதன் வாழ்வைக் கழித்திருப்பான். இன்னமுந்தான் அந்தப் பேசுகிற வாழ்க்கையில் அவனுக்குச் சலிப்போ, கணாப்போ ஏற்படவில்லை போலிருக்கிறது’ என்றேன் நான் என் நண்பனைப் பார்த்து.

அவன் மெளனமாக ஏதோ யோசனையில் ஆழந்திருந்தான்.

அப்போது நீ என்னை நன்றாகத் தீரும்பிப் பார்த்து முழுதாகச் சிரித்தாய். உன் அதரங்களைப் பல்வியமாகத் தீர்ந்து ‘உண்மைதான்’ என்றுய். அப்போ நான் அர்த்தத்துடன் சிரித்தேன்; நீயும் சிரித்தாய்.

உன்னுடன் நான் சிரித்துக் கதைப்பதைக் கண்ட என் நண்பர்கள் ஏதோ உந்தலினால் உஷார் கொள்கிறார்கள். உலகத்து விடயங்கள்-நுட்பங்களை எல்லாம் தாங்கள் முற்றுமுழுதாக அறிந்தவர்கள் போலவும், பெரிய ஹாஸ்யமன்னர்களைப் போலவும், அழகு இராசாக்களாகவும் தம்மை உருவகித்து பேசினார்கள். பலத்துச் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்கள். நீ மீண்டும் மெளனமானுய். அந்த அல்லோல கல்லோலத்தில், பஸ்நிலைய தூணைன் ரூடன் மோதுண்டு நண்பன் பரியின் தலையில் காய மேற்பட்டபோது, எதுவித உறவுகள் பந்த பாசங்களற்ற ஒரு மூன்றும் மனிதனைப் போல நீ அவனது காயத்தைப் பற்றி விசாரித்தாய்; உன்னுடைய தங்கையும் விசாரித்தாள்; உன்னுடன் வந்த உன் குடும்பத்தவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

நீண்ட நெடு நேரத்தின்பின், மாத்தறை நோக்கிக் கெல்லும் பஸ் வந்தது. உனக்கும் உன் தங்கைக்கும் நடுவில் பின்புறமாக நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். என் நண்பன் ஒருவன் பஸ்சின் பிற்பகுதியிலும், மற்ற இருவரும் பஸ்சின் முற்பகுதியிலும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். எனக்கருகில் நீயும், உன் தங்கையும், உன் தாயும் உட்கார்ந்திருந்த படியால், எப்போதோ சந்தித்துப் பிரியும் மூன்றும் மனிதனைப் போல உன் குடும்பம், சூழல், தொழில் என்பன பற்றி விசாரித்துக் கொண்டேன். பேச்சு வாக்கில் உன் தங்கையின் பெயர் அரியமென்றும், உனது ஊர் இலங்கையின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள ஒரு எழில் கொழிக்கும் நகரமெனவும் அறிந்தேன்.

பஸ் தன் பயணத்தை ஆரம்பித்ததும் நான் என்னை மறந்த நிலையில் இயற்கைக் காட்சிகளில் மனதைப் பறி கொடுத்திருந்தேன். வரண்ட அம்பாந்தோட்டைப் பகுதியின் உப்பளங்களையும், பற்றைக் காடுகளையும், எங்காவது தென்படும் ஒற்றைப் பளைமரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீர் நிலைகளில் தமிழை மறந்து படுத்துத் தூங்கும் எருமை மாடுகளையும், சிறிய நீர்க் குட்டைகளில் குளிக்கும் கிராமியப் பெண்களையும், சிங்காக் கிராமியப் பண்பாட்டின் உயிர் துடிக்கும் நீண்ட துண்டுச் சேலைகளை அனைத்து வீதியில் ஆங்காங்கே தென் படும் இளம் பெண்களையும் பார்த்து என்னை மறந்திருந்தேன்.

எப்போதாவது உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கும் போது, நீ சிந்தும் மோகனப் புன்னகையில் அப்போது ஓர் அர்த்தத்தை மெதுவாக உணரவானேன். அதனால், இயற்கையை மறந்து நான் உன்னையே பார்க்கத் தலைப் பட்டேன். நீ என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்போதெல்லாம் நானும் பதிலுக்குப் புன்னகைபுரிய முற்பட்டேன். நீ சிந்திய புன்னகைகளின் அர்த்தத்தை நான் புரிந்து கொண்ட ரீதியில், உன்னேடு உறவுத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில் நான் தவிக்கலானேன். பேச்சைப் பற்றி நான் முன்னர் சொன்னதை நன்றாகப் புரிந்து ஆமோதிப்பதுபோல நீ வாயால் பேச முற்பட வில்லை. நானும் பேசவில்லை. நீ கண்ணால் ஏதோ பேசுவதாக நினைத்து, அந்தப் பேச்சின் சாரங்களை நான் எனக்குகந்த மாதிரிப் புரிந்து, அந்த ஆனந்தத்தில் திளைக்கலானேன்.

எப்போதோ ஒருமுறை சந்தித்து மறந்து விடக்கூடிய 'எதுவித உறவுகள் பந்த பாசங்களற்ற ஒரு மூன்றாம் ஆளாக பஸ் நிலையத்தில் என்னால் கணிக்கப்பட்ட நீ-பஸ் பயணத்தில் உணர்ச்சியும் உயிர்த் துடிப்பும் மிக்க உறவு

கொள்ளக்கூடிய—உறவு கொள்ள வேண்டிய ஒருத்தியாக என் மாத்தரங்கில் இடம் பெற்றுய். அப்போது உன் உறவை நான் நாடி நின்றேன். அதற்காக ஏங்கினேன்.

நீண்டதூர பஸ் ஆதலால், வழியில் ஒரு பஸ்தரிப்பில் ஓய்வெடுப்பதற்காக பத்து நிமிடம் நின்றது. ஓய்வெடுப்பதற்காகவும் அந்தச் சூழலை அவதானிப்பதற்காகவும் நானும் அவ்விடத்தில் இறங்கிச் சிறிது உலாவலானேன். அப்போது பஸ்சில் மூன்பகுதியிலிருந்த வெளக்க அனுபவங்கள் மிக்க என் நண்பன் பாலச்சந்திரன், உன்னைப் பற்றி நான் எதிர் பாராத சங்கதிகளைக் கூறினான். நீ அவனுடன் கண்களால் பேசுவதாகவும், அவனை அடையவிரும் புவதாகவும் அவன் சொன்னான். என்னுடன் மட்டுமே ஏதோவோர் உறவை நாடி நிற்கிறுய் என நான் நம்பிய நீ, அவனுடனும் அப்படியான உறவை விழைகின்றுய் என 'நான்' அறிந்த போது என் மனம் துடித்தது. நான் என் மனத்தரங்கில் கட்டிய கோட்டைகள் சிதைந்தன. உன்னைப் பற்றி என் மனதிலிருந்த உயர்வான அபிப்பிராயம் தவிடுபொடியானது. உன்னைப்போய் உணர்ச்சி களும், உயிர் துடிப்பு மூளை ஒருத்தி யென்று நான் நினைத்ததை நினைத்து வெட்கினேன். பஸ்சில் ஏறிய போது மூன்றும் மனித தோரணையில் உன்னுடன் பேசியதை-பேசாமலேயே இருந்திருக்கலாமென எண்ணத் தலைப்பட்டேன். அதனுலேதான், நீ அதே உணர்ச்சிகளுடன், அதே உயிர்த் துடிப்புக்களுடன், அதே மோகனத்துடன் என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் நான் காணுதவன் மாதிரி, ஏதோ பெரிய யோசனைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவன் மாதிரி நடிக்கலானேன்.

பஸ் பயணம் முடிந்து றெயிலில் நாங்களும் நீங்களும் ஒன்றாகவே பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். உன்னைப் பற்றி ஒரு மூன்றாம் மனிதரிலும் கீழான மதிப்புக் கொண்டிருந்தபடியால் நான் உன்னைக் கவனிக்கவு

மில்லை; உன்னைப்பற்றி அக்கறை காட்டவும் இல்லை. நிமிரும் போதெல்லாம் உன்னைச் சந்திக்கக் கூடிய கோணத்திலிருந்து பஸ்சில் பிரயாணம் செய்த நான், நீ என்னைப் பார்க்கவோ, நான் உன்னைப் பார்க்கவோ முடியாத கோணத்திலிருந்து நெயிலில் என் பிரயாணத்தைத் தொடங்கலானேன். நீ இருந்த இடத்திலிருந்து நெளிந்து வலைந்து குனிந்து பார்த்தது எனக்குத் தெரியும், ஆனால், நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பெண்ணைப் பற்றி மற்றவர்கள் சொன்னதையும், பெண் என்பவள் பெரிய புதிர்தான் என்ற அனுபவ வார்த்தைகளையும் நான் அனுபவரீதியாகப் புரிந்துகொண்டனே என்று எண்ணி என் மனத்தில் கேலியாகச் சிரிக்கலானேன்.

அரியத்தின் அக்காவே.....

நான் உண்மையாகவே உன்னைப் பற்றிக் கேலியாக நினைத்துச் சிரித்தேன். உனது புனிதத்தை உணராது சிரித்தேன். காலம், துழல், சந்தர்ப்பம் என்பனவற்றுக் கேற்ப மாறும் சமுதாயச் சூழலில், பெண்களும் ஒரளவு சகசமாக எல்லோருடனும் பழக வேண்டுமென்று உணராமையால்—உன்னைத் தவறுக எடை போட்டு அதனால் என்னை நானே பாராட்டி, ஒருவித ‘நக்கீர் மிடுக் கில்’ நான் சிரித்தேன். அப்படிச் சிரித்தற்கெல்லாம் இப்போது நினைத்து நினைத்து, உருகி உருகி அழுகிறேன்.

நெயிலில் எனக்கோர் நண்பன் அறிமுகமானுன் கொஞ்சம் துடுக்கும், துடிப்பும் மிக்கவனுன் அவன், உன்னையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கலானுன். உன்னிடத்தில்வன் மயங்கிக் கிடந்தான். ‘என்னுடைய தும், என் நண்பன் பாலச்சந்திரனுடையதும் சகாப்தம் முடிந்து அவன் சகாப்தம் ஆரம்பமாகிறது; பாவம்...ஏமாறட்டும்; நல்லாக ஏமாறட்டும்’ என நான் எனக்குள் நினைக்கலானேன். நான் விரும்பியிருந்தால் அவனை

அவ்வாறு, செய்யவிடாது தடுத்திருக்கலாம். ஆனால் நான் அதை விரும்பவில்லை. அவன் வழியில் குறுக்கிட நான் முற்படவில்லை.

நீலக்கடல்லைகள் ஓங்காரித்து சத்தமிட்டுக்கொண்டே இருந்தன. கடலுக்கும் நெயில்பாதைக்குமிடையில் ஒழுங்காக அழகாக குளிர் நிழல் பரப்பி நின்ற தென்னாஞ்சோலைகள் காற்றில் சலசலத்து களிந்தம் புரிந்தன. என் மூன்றால் இருந்த கண்ணடி மனிதன் ஏதோ பரந்த யோசனையில் ஆழந்திருந்தான். என் புதிய நண்பன் உன்னைப் பார்க்கக் கூடிய கோணத்திலிருந்து உன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்குப் பக்கத்தில் மூன்றும் பின்னுமாக ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரு சிங்கள் இளம் எழுத்தாளர்கள் அப்போது வெளியாகியிருந்த குணதாச அமரசேகராவின் நாவலொள்ளைக் காரசாரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் மெளனமாக இருந்தேன்.

என் புதிய நண்பன் உன்னையே பார்ப்பதைக் கண்ட நாலும், நீ என்ன செய்கிறுய் என்று அறிவதற்காக உள்ளைப் பார்க்க முற்பட்டேன். நான் உன்னைப் பார்க்க நெளிந்து திரும்புகையில், எனக்கு மூன்றாலிருந்த சிங்கள் எழுத்தாளன் உன்னைப் பார்த்து விட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். எனக்கு சங்கோசம் குறுக்கிட்டது. நீ என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்பது எனக்குப் புலனுயிற்று. ஆனால், என்னால் உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அரியத்தில் அக்காவே...

நீ எவ்வளவு மனம் நொந்து போயிருப்பாய் என்பதை இப்போது நினைக்கும்போது என்னையே என்னால் ஆற்றமுடியாத துக்கம் பீற்றுகிறது. இப்போ ஏங்கி என்ன செய்ய முடியும்.

றையிலில் கூட்டம் கூடியிருந்தது. என் புதிய நண்பன் உன்னைப் பார்ப்பதை விட்டு எங்கோ சென்றி ருந்தான். நான் உன்னைப் பார்க்க முற்பட்டேன். கூட்டம் கூடியிருந்ததால் அது முடியவில்லை.

நாம் இறங்கவேண்டிய கோட்டை ஸ்டேசன் அன்மிய போது, உன்னருகில் நின்று என் புதிய நண்பன் என் பெயரைச் சொல்லிக் குரல் கொடுத்தான். அவனின் மனேநிலையை நினைத்து நான் மனதில் சிரித்துக்கொண்டேன்.

கோட்டையில் புகையிரதம் நின்றது.

ஒரு மாதிரியான சோக பாவணையில் நீ 'வணக்கம் வருகிறேன்' என்று விடைபெற்றுய.

நான் பதிலுக்குத் தலையசைத்தேன்.

புதிய நண்பர் தவிர மற்ற நண்பர்கள் ஓன்று சேர்ந்தோம்.

நண்பன் பரி உன்னைப் பற்றிக் கதை கதையாகக் கூறினான். உன் பின்னாலிருந்து அவன் வெளியே ஜூன்னலினாடாக தலையை நீட்டி உன்னேடு எத்தனை எத்தனையோ கதைகள் கதைத்தானும்; நீ பரிசுத்தமான, புனிதமான பிறவியாம்.

என் புதிய றையில் நண்பன் உன்னைப் பார்த்து ஏதோ கேட்டானும்; வற்புறுத்தி வற்புறுத்திக் கேட்டானும், நீ கண்கள் கலங்கி அழுதாயாமே; மௌனமாக ஏங்கிப் பெருமுச்சு விட்டாயாமே; ஆற்ற முடியாத சோகத்தில் சிலையாக மாறியிருந்தாயாமே.

நண்பன் அதற்கான காரணத்தை அறிய எவ்வளவோ முற்பட்டானும், நீ அவனிடம் சொல்லவில்லையாம். நீ அவனிடம் சொல்லியிருக்கலாம். அவன் நல்லவன் மிகமிக நல்லவன்.

நீ என் அழுதாய்? நீ என் கண்ணீர் முத்துக்களைச் சிந்த விட்டாய்? நீ என் ஏக்கப் பெருமுச்சு விட்டாய்? நீ என் சோகச் சிலையாக மாறியிருந்தாய்...

இவற்றை அறியத்தான் நான் விழைகிறேன். நீ அழுதாயாமே-அதைக் கேட்கும்போது என் என் கண்கள் கலங்க வேண்டும்-என் என் நெஞ்சம் துடிக்க வேண்டும்; என் நான் பேச முடியாதவனுக வேண்டும்; என் நான் என்னையே மறக்க வேண்டும்.

நீ என் அழுதாய் என்பதை அறியாமல் என்னால் நிம் மதியாக இருக்க முடியாது. இந்த உலகம் முழுவதுமே நீ அழுவதுபோன்ற பிரமையையே எனக்குத் தந்து நிற்கின்றது.

அரியத்தின் அக்காவே.....

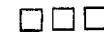
நீ என் அழுதாய்?

அதை எனக்குச் சொல்லிவிடு. ஏதோவொரு உறவின் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் என்னை அழைத்துச் சொல்லிவிடு. நீ எப்படி அழைக்கிறுயென்பதல்ல எனக்கு முக்கியம். நீ என் அழுதாய் என்பதை, ஏதோ வோர் உறவுப் பாசத்துடன் நீ எனக்குச் சொல்லுவதுதான் முக்கியம்.

உனது பதிலை, உறவு உணர்ச்சிகளுடன் கூடிய பதிலை என்றென்றும், கலங்கிய கண்களுடன், சோகம் குடிகொண்ட நெஞ்சுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும்.....

இளங்கோ

(1971)

விடிவு வரும்

தலையைச் சொறிந்து கொண்டாள் ஈஸ்வரி.

எவ்வளவு நேரந்தான் இப்படியே இருந்து, இருந்து யோசிக்க முடியும். எவ்வளவு நேரந்தான் மனத்தில் நினைந்து நினைந்து ஏங்கி, ஏங்கி அழுமுடியும். எவ்வளவு நேரந்தான் வாசற்படிக்கட்டில் ஒற்றைக்காலை நிமிர்த்தி உள்ளது, ஒரு கையை அதன் மேல் நீட்டி, தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருக்கமுடியும். எவ்வளவு நேரந்தான் அந்த மங்கல் மாலைப் பொழுது தொடர்ந்து நீடிக்க முடியும்.

உயிர்துடிக்கும் மாலை நேரத்து அல்லோல கல்லோ லங்களுக்கு, பறவைகளின் கத்தல்களுக்கு, வானத்தீன் வண்ணக் கோலங்களுக்கு, மாலை நேரத்து ஆலயமணி யின் ரீங்காரத்துக்குப் பிறகு.....அப்பால், இரவுவரும், குளிர் நிலவு வரும்; பின் விடிவும் வரும், விடிவு வரத் தானே வேண்டும்.

�ஸ்வரி தலையை நிமிர்த்தி இருண்டுவரும் உலகைப் பார்த்தாள். பெருமுச்சு விட்டபடி எழுந்த அவள், முகம் கழுவி சாந்துப் பொட்டு இட்டுக் கொண்டாள். அடுத்த அறையில் மனக்குதுகலத்தில் தங்கை ஏதோ சினிமாப் பாட்டை முனுமுனுப்பது அவள் காதில் கேட்டது. அவளுக்கு எதற்கோ அழு வேண்டும்போலத் தவிப்பு மேலிட்டது; தங்கையின் மேல் கோபம் வந்தது.

இடையில் இரண்டொன்று தவறிவிட, அவளிலும் பார்க்கப் பத்து வயது இளையவளாக - இருபத்துமூன்று வயது கட்டுக் குலியாத பொற்சிலையாக வளர்ந்திருந்தாள். அவள் தங்கை ராணி. இன்னும் ஒரு மாதத்தில் அவளுக்குக் கலியாணம் நடக்கும். ராணியைப் பெண் பார்த்த மாப்பிள்ளை அவள் அழுகில் மயங்கி சீதனத்தைக் கூட அவ்வளவு எதிர்பார்க்கவில்லையாம்.

கலியாணம்.....?

�ஸ்வரி பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டாள். அந்த இளமைக் காலத்து மயக்கும் அழுகுகள் அவள் வாழ வில் மீண்டும் வரப்போகின்றனவா...?

கிட்டத்தட்டப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு, பருவத்தின் எழிற் கலவைகளால் அவள் பூரணமாக வார்க்கப்பட்டுப் பளபளத்துக் கொண்டிருந்த போது அவனின், நினைவுகள் அவள் மனதில் கிளர்ச்சி ஊட்டின; வாழ்வின் மயக்குகின்ற மோகனமான ஆழமான அர்த்தத்தைக் கொடுத்தன; வாழவேண்டுமென்ற தவிப்பை ஏற்படுத்தின. அந்த நினைவுகள் தூரத்துச் சங்கீதமாய், ஊதுவத்தியின் இரம்மியமான வாசனையாய் இனித்தன.

அவள்.....!

அவள் மனதில் பதிந்த அவள் கோலம்.....;

36 / சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

அவளின் தந்தையின் தோட்டத்தில் அன்றூடம் உழைக்கும் கூலியாக அவன் வேலைக்கு வந்தான். அப்போது அவனுக்கு இருபத்திமூன்று அல்லது இருபத்தீநாலு வயது மதிக்கலாம். உழைப்பின் உரத்தால் முறுக்கேறியிருந்த கட்டுமஸ்தான உடல். அளவான தசைக்கூட்டு, அரும்பு மீசை விட்டிருப்பான்.

தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் நாட்களில், மதிய உணவுக்காக வீட்டுக்கு அவன் வரும்போதெல்லாம் அவள் புன்னகையடிடன் எதிர் கொள்வாள்; அவனும் புன்னகை பூப்பான்.

செம்பாடு படிந்த சாறத்தை மடித்துக்கட்டி, மண் வெட்டியை வலத் தோளில் வைத்து, வலது கையை அதன் மீது நீட்டி, இடதுகை ஆட அவன் ஏறு நடையில் வருவான். தசைக்கோளங்கள் குலுங்கும். மார்பு உரோமங்களில் வியர்வை படிந்த தடத்தில் செம்பாட்டுச் சுவடு படிந்திருக்கும். வெயிலில் நடந்து வந்ததால் பரந்த நெற்றியிலும், முக்கு நுனியிலும் வியர்வை மனிகள் முத்துகளாக மினுக்கும்.

'பெரிய கமக்காறிச்சி' என்று அவன் அவளை அழைப்பான். அதில் இழையும் வாத்சலியத்தில் அவள் குழைவாள்; அந்தக் குரலுக்காக ஏங்குவாள்; அந்த அழைப்பில் அவள் இன்பங் காண்பாள்.

அவள் அவனுக்கு உணவு பரிமாறுவாள். ஊர் உலகத்துக் கதைகள் பேசிச் சிரித்து மகிழ்வார்கள். தங்களை மறந்து பேசிக்கொண்டு நெடுநேரம் இருப்பார்கள்.

வாயுடன் இணைத்துக் கோலிய அவன் கரங்களில், அவன் குடிப்பதற்காக அவள் தண்ணீர் ஊற்றுவாள். அவன் 'முழுக்', 'முழுக்'கென்று தண்ணீர் குடிப்பான். அவள் கையை நீட்டி அவனது கோலிய கரங்களில்

தண்ணீரை ஊற்றிக்கொண்டிருப்பாள். அவன் தண்ணீரில் குடித்து நிமிருவான். அவன் அரும்பு மீசை தண்ணீரில் நனைந்திருக்கும். அவள் சிரிப்பாள்.

ஓரு நாள்.....;

அவர்களின், தம்மை மறந்த பரவச நிலையை அவள் தந்தை கண்டார்; முறைத்துப் பார்த்தார். அன்றைக்குப் பிறகு அவன் வேலைக்கு வரவேயில்லை.

அப்போதுதான் அவள் வேதனையை முதன்முதலில் அனுபவித்தாள். அவளின் அந்தக் கோலங்கள்.....;

மண்வெட்டியுடன் அவன் நடக்கும் நடை;

மார்பில் படிந்திருக்கும் வியர்வைச் சுவடு;

நெற்றியில் முத்துக்களாகக் கோர்வை கட்டியிருக்கும் வியர்வைத் துளிகள்;

கோலிய கையினால் முழுக், முழுக்கென்று தண்ணீர் குடித்து நிமிரும் அந்த முகம்.....;

அவள் அவளை மறக்க முயற்சிக்கவில்லை. அவள் நிளையார்வீரேய அவன் கோலங்கள் அவள் மனதில் கிளர்ந்து மனத்தை வருடி ஏதோ செய்தன.

அப்போதெல்லாம் அவள் பெருமுச்ச விட்டுக் கொள்வாள்.

அவள் பதின்நான்கு வயதிற்குப் பிறகு — பருவம் அடைந்த பின் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. ஏற்கனவே தாயை இழந்திருந்த அவள் அந்த வீட்டுக்காறியாக மாறினார். தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்குப் 'பெரிய கமக்காறிச்சி' ஆனார். தங்கை படித்துக் கொண்ட நிருந்தாள். தந்தை தோட்டத்தை மேற்பார்வை செய்து

கொண்டிருந்தார். அவள் வீட்டுக் கடமைகளைச் செய்து சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசற்புறத்தில் இருமற் சத்தங்கேட்டு ஈஸ்வரி வெளியே எட்டிப்பார்த்தாள். நெற்றியில் மூன்றுகுறித் திருநீறு பளிச்சிட விருந்தையில், கதிரையில் தந்தை உட்கார்ந்திருந்தார். அவள் எட்டிப்பார்ப்பதைக் காணுத அவர் பெரிய தங்கைச்சி என்று அவளைக் கூப்பிட்டார். என்னப்பா என்றவள் அந்த மெல்லிய மஞ்சள் வெளிச் சத்தில் மேலே சுவர்க்கடிகாரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தாள். நேரம் ஏழுமணியென அறிந்து கொண்ட அவள், அவரது பதிலை எதிர்பாராது நேரே குசினிக்குச் சென்று தேநீர் தயாரித்தாள். ஒன்றைத் தந்தையின் கையில் கொடுத்து விட்டு, மற்றதைத் தங்கையின் அறைக்கு எடுத்துக்கொண்டது.

தங்கை ஏதோ நாவலில் தன்னை மறந்திருந்தாள்.

தேனீரைத் தங்கையின் மேசையில் வைத்த அவள் ‘தங்கைச்சி தேத்தன்னி வைச்சிருக்கு; ஆற்போகுது என்று சொன்னாள்.

தங்கை தான் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தி விருந்து கண்களை எடுக்காமலே வெறுமே ‘ம்’ என்றார்.

சற்றுத் தயங்கி நின்று தங்கையை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ஈஸ்வரி. தங்கை அழகாகத்தான் இருந்தாள். மனமகிழ்ச்சியில் முகம் சதா ஒளி பெற்றுத் தீகழு ஆடாது அசையாது அமைதியாக இருந்தாள்.

�ஸ்வரி பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டு திரும்பினாள். குசினிக்குச் சென்று தனக்காக வைத்திருந்த தேனீரை எடுத்துக் குடித்தாள்.

தங்கையின் அழகை, அமைதியை ‘ம்’ என்ற அலட்சியத்தை யோசிக்க, யோசிக்க அவளுக்கு ஆத்திரம்

வந்தது; அழுகை வந்தது; நான் என் பிறந்தேன் என்ற விரக்கி வந்தது.

தங்கையும் என்ன செய்ய முடியும்.....?

இராணிக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமான அன்று, எல் ஸாம் முடிந்த பின்னர், அவளது படிக்கும் அறையிற் தமக்கையைக் கட்டிக் கொண்டு அவள் அழுதாள். ‘அக்கா உன்னை விட்டிட்டுப் போகப் போறேனே’ என்று வீம்மினாள். ‘அக்கா உனக்கு முன் நான்...’ என்று தவித்தாள்.

அப்போது தங்கையின் வாயைப் பொத்தி அவள் சொன்னாள்.

“இராணி, நான் சந்தோஷமாக வாழாவிட்டாலும் நீ சந்தோஷமாக இரு; நீ சந்தோஷமாக இருப்பதைப் பார்த்தே நான் சந்தோஷமாக வாழ்வேன்; என்னை இனி யெவன் ஏற்பான். எனக்குத்தான் வயதுபோய்விட்டதே”

இராணி அழுதாள். “அக்கா, நான் மகா பாவி” என்றாள். தமக்கை தங்கையின் வாயைப் பொத்தினால்

�ஸ்வரி குசினியை விட்டுப் பழையபடி தன் அறைக்குச் சென்று முகத்தை மேசையிற் கலிம்த்துக் கொண்டாள். நினைவுக் கிளர்ச்சியில் பிறக்கும் கண்ணீர்த் துளி களை மறைத்துக் கொண்டாள்.

தங்கை பற்றிய நினைவுத் தூண்டல்கள் அவள் மனதை வருடின. சீறிய வயதிற் தாய் இறக்க அவளே தாயாகித் தங்கையை வளர்த்ததை நினைத்தாள். பாடசாலைக்கு அவள் போகுமுன் அவளின் கூந்தலை இரட்டைப் பின்னலாகப் பின்னி ‘றிபன்’ கட்டிவிடுவதை நினைத்தாள். தலைவாரிப் பேன் பார்ப்பதை நினைத்தாள். தங்கை படித்து முடித்து ஆசிரியத் தொழிலில் அமர்ந்த போது, அவளின் முதற் சம்பளத்தில் அக்காவுக்கென வாங்கிக் கொடுத்த தங்கச் சங்கிலியை நினைத்தாள்.

அவள் அதிஷ்டமற்றவளாக இருக்கும்போது தங்கையால் என்ன செய்ய முடியும்?

அவளையும் எத்தனையோ பேர் பெண்பார்க்க வந்தார்கள். நெடிய, மூன்றாண் கிளாஸ் கிளறிக்கல் மாப்பிள்ளை; சற்று வயதுபோன கலகல வென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் ஆசிரியர்; எங்கேயோ தூரத்தில் சில்லறை கடை வைத்து நடத்தும் ‘மைனர்’ போன்ற தோற்றமுடைய ஒருவர். இப்படி எத்தனை பேர்...!

இவர்கள் அவளை மணஞ்செய்ய ஓப்பினாலும் அவர்கள் எதிர்பார்த்த சீதனம்? அதைக் கொடுக்க அவள் தந்தையால் இயலாது.

அவள் எத்தனையோ முறை பெருமுச்சு விட்டிருக்கிறார்கள். பெருமுச்சுகள் விட்டு, விட்டு, விட்டே முப்பத்தி மூன்று வருடங்களைக் கழித்திருக்கிறார்கள்.

வேலீக்கப்பால் வீதியில் ஏதோவொரு அர்த்தத்தில் சைக்கிளின் மணிசத்தும் கேட்டது. ஈஸ்வரி ஐன்னலினுாடாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சைக்கிளிலிருந்த மீசைக்கார இளைஞர் ஏதோ சைகை செய்தான். ஏதோ நினைத்து ஒரு கணம் தடுமாறிய ஈஸ்வரி, வாசற்கதவினால் இறங்கி வேலியோரம் சென்றார்கள்.

பொழுது போகாத வேளைகளில் ஜன்னலோரம் வேடிக்கை பார்க்கும் ஈஸ்வரி ஒரு நாள் அவளைக் கண்டாள். அவனும் அவளைக் கண்டு ஏதோ சைகை செய்தான். அவள் புன்னகை பூத்தாள். அதன்பின் ‘நித்திய சங்கதி’ ஆகிவிட்ட நிகழ்ச்சியில் வளர்ச்சியில்...;

அன்று ...;

அவன் அவளை மணந்து கொள்வதாக உறுதி சொன்னான்.

அவனும் அவனுடன் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொள்ளச் சம்மதம் என்றார்கள். இன்னும் ஒருமாதம் பாறுக்கும்படியும் கேட்டாள்.

திரும்பிவந்த ஈஸ்வரி விழுந்தையில் தந்தையைப் பார்த்தாள். அவர் சாய்மனைக் கதிரையிற் சாய்ந்து ஏதோ தன்னை மறந்த யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். இவள் நிமிர்ந்து சுவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். அவரும் பார்த்தார். நேரம் ஒன்பது மணியாகி இருந்தது.

அவர் கதிரையிலிருந்து மெல்ல எழுந்தார். அவள் படிக்கும் அறையைப் பார்த்து ‘தங்கச்சி சாப்பிடுவோமா’ என்று கேட்டார்.

அறையைவிட்டு வெளியே வந்த ராணி ஈஸ்வரியைப் பார்த்துக் கொண்டே, “அக்கா இன்றைக்கு வலு சந் தோஷமாய் இருக்கிற அப்பா,” என்றார்கள்.

அவரும் ஈஸ்வரியை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

�ஸ்வரி தலைகுளிந்து கொண்டாள்; “பகிடியை விட்டிட்டுச் சாப்பிட வாங்கோ, விடியைப் போகுது” என்றார்கள்.

(1973)

பிழும்—மெளனமாக மனத்தினில் அழும் அந்த மெள சோகம்—எனக்குப் புரிந்தமாதிரி இருந்தது.

என் மனத்தை ஏதோ செய்தது. நான் மீண்டும் வலைக்கம்பி அடித்தது ஜன்னலுக்கப்பால் வானத்தை அண்ணாற்று பார்த்தேன். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஜோலிக்கும் வெரக் கற்களாக நட்சத்தி ரங்கள் மினுங்கின. இலையுதிர்ந்த—பெரிய மொட்டை மர மொன்று நிமிர்ந்து நின்றது. எங்குமே பச்சை போர்த்து வசந்தம் சிரிக்கையில்—அந்த மரம் மட்டும் அதற்கு விதி விலக்காய் ஏதோவொரு ஆழ்ந்த சோகத்தில் இல யித்திருப்பதாக எனக்குப்பட்டது.

பூப்போட்ட பச்சைக் கம்பளமான மரத்தொகுதியின் இருட் கோலத்திலும் தனிமையில் வாடி நின்ற ஒற்றை மரத்திலும், கீச்சிடும் பறவையின் ஓலையிலும் ஆரவாரிக் கும் வாகனங்களின் உறுமலிலும் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமான நட்சத்திர மீனுக்கிலும் நான் ஏதோ சோகத்தைக் காண்கின்றேன்.

என்னுள் கிளர்ந்து, என்னுள் வளர்ந்து, என்னை முடி விழுங்கி விடுகின்ற பயங்கர பூதம் மாதிரி அச்சோகத்தை நான் இனங் கண்டேன்.

அப்போது நான் இனிய கனவுகள் காண்கின்ற பிள்ளைப் பிராயத்தினாக இருந்தேன். என்னிலும் இரண்டு வயது இளையவளான என் சீன்னாததங்கையுடன் நான் எப்போதும் இருப்பேன். பாட்டி சொல்லுகிற பூதக்கதைகளை எல்லாம் நானும் அவனும் ஒன்றுகவே யிருந்து கேட்போம். நானும் அவனும் ஒன்றுகவே பக்கத்து வளவில் மாங்காய் பிடுங்கித் தீன்போம். நானும் அவனும் ஒன்றுகவே வீட்டின் அயலெல்லாம் உலா வருவோம்.

நான் சாகமாட்டேன்

மேல்மாடியில் வலைக்கம்பி அடித்த ஜன்னல்களுக்கப்பால், மர உச்சிகளின் பரந்த பச்சைக் கம்பளங்கள் இருட்கோலம் பூண்டன. இருண்ட பச்சை, மஞ்சள் பர விய பச்சை, புதிய தளிரான பச்சை என்ற அத்தனை பச்சைகளும்—பூவுலகின் அதிசயங்களாய் அப்பச்சைகளிடையே தலைகாட்டி, தென்றலில் சிலுசிலுத்த சின்ன சின்ன பூக்களும், அந்த இருட்போர்வையுடன் இரண்டறக் கலந்தன. பூமி இருண்டு வந்தது. மங்கி மறை சின்ற மாலை நேரத்துச் சங்கமத்தில், மெதுவாகத் தூறிய மழையின் குருமை; எங்கேயா கீச்சிடும் பறவைகள்; வீதியில் உறுமி ஆரவாரிக்கும் வாகனங்கள்;

இவற்றுக்கு அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்—அந்தச் சோகங்கவிந்த இருள்—சற்று நேரத்திற்கு முன் பச்சைக் கம்பளமாய் அதிலிழைந்த பூக்கோலங்களாய் பரவச மூட்டிய அந்தக் காட்சி இருளாய்—இருளாய்...

இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அந்த ஆழமான சோகம்—எதற்கோ குரல்விட்டுக் கத்த வேண்டும் என்ற தவிப்

44. சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

இப்போது எனக்கு முப்பது வயதாகின்றது. என்றாலும் இந்த உலக மயக்கங்களில் பற்றற்ற மனிதன் போல நான் ஈசிச்சேரில் படுத்திருக்கின்றேன். வாழ்க்கையில் இனிய, கடிய அனுபவங்களையெல்லாம் நான் அனுபவித்து முடித்திருக்கின்றேன். 'வாழ்க்கை' என்பதன் அர்த்தங்களையெல்லாம் என்னைப்போல உணர்ந்து இரசித்து இரசித்து அனுபவித்தவர்கள் என்னளவில் யாரும் கிடையாது.

கள்ளாம் கபடமில்லாத சின்னங்கு சிறுவனுய,—என் தங்கையுடன் கழித்த அந்த நாட்களின் பசுமை வனப்புகள் என் நினைவில் படிந்து நிற்கின்றன. பாட்டியின் பூதக் கதைகளைக் கேட்டு அவள் பயந்து நடுங்குவதும், அடுத்த வளவில் மாங்காய் பிடுங்கும் போது அகப்பட்டு அடிவாங்கி அழுது குலுங்குவதும், பல துலக்கும்போது அவள் வாயிலிருந்து வடியும் கரிகலந்த எச்சிலும், செல்ல மாகச் சின்னங்குகின்ற அழுகையும், கெக்கட்டமிட்ட சிரிப்பும், அந்தச் சிவத்த சட்டையும் கறுத்தப் பொட்டும் போட்டு அவள் பளபளத்த நாட்களும்...,

ஓருநாள். இன்று போல இருண்ட ஓருநாள்; மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்த மழை நாள்; மின்னின நாள்; இடி இடித்த நாள்;

"அண்ணை வயிற்றுக்கை குத்துதடா" என்று துடித் தாள் தங்கை. நானும் அழுதேன். அம்மாவும் அழுதாள். மாலை மங்கும் நேரம்; மரம் பச்சையெல்லாம் இருண்டன. காகங்கள் கத்திக்கொண்டு பறந்தன, மழை தூறிக் கொண்டு இருந்தது. மழைத் தண்ணீர் 'றைவரின்' பார் வையை மறையாமலிருக்க, மழைத் தண்ணீரை வழித்து விடுகின்ற இருப்புத்துண்டு ஆடிக்கொண்டிருக்க 'போம் போம்' என்று கோணடித்துக் கொண்டு கார் வந்தது நானும், தங்கையும் முற்றத்தில் வளர்த்த மல்லிகைக்

கன்றை வெரித்துக் கொண்டு கார் வந்து 'பிறேக்' போட்டு வின்றது.

ஜயா அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு காரில் ஏறினார். அம்மாவும் ஏறினார்; வீட்டில் உடுத்திருந்த மண்வேட்டி யுடன் தான் ஜயா காரில் ஏறினார். எங்காவது போகும் போது கட்டுகின்ற பவுன் சங்கிலியைக்கூட அன்று அவர் கட்டவில்லை. அவர் போடுகின்ற கறுத்த கூலிங் கிளா சையும் எடுக்காமலேயே, கவலை தோய்ந்த கறுத்த முகத் தோடு அவர் காரில் ஏறினார். அம்மாவும் வீட்டுக்குக் கட்டியிருந்த பச்சை சேலையோடை காரிலேறி ஜயாவுக் குப் பக்கத்திலே அழுது கொண்ட இருந்தா. கோயிலுக்கு போகும் போது அல்லது எங்காவது கலியான வீட்டுக் குப்போகும் போது வீட்டு அல்மாரியிலிருந்து அவா எடுத்துப் போடுகின்ற பதக்கம் சங்கிலியை அன்று அவா போடவில்லை. வடிவாய் மினுங்குகின்ற அந்த நெளி நெளிக் காப்புகளை அவா போடவில்லை. பவுன் 'புரோச்சை' எடுத்து அவா நெஞ்சில் குத்தவில்லை. முடிமயிர் வைத்துத் தலையைப் பின்னிக் கட்டவில்லை, குங்குமப் பொட்டு நெற்றிக்குப் போடவில்லை. ஜயாவுக்கும் கொடுத்து வாய் சிவக்க சிவக்க சப்புகின்ற வெற்றிலை பாக்கைக்கூட அவா அன்று சப்பவில்லை.

ஜயாவுடைய தோளிலை சரிந்து அழுதுகொண்டே அவா இருந்தா.

நானும் அம்மாவைப் பார்த்தேன்; ஜயாவைப் பார்த்தேன்; தங்கச்சியைப் பார்த்தேன். அழுதேன்; விக்கி விக்கி அழுதேன்; 'மீனுட்சி' என்று கத்திக்கொண்டு அழுதேன். பாட்டி என்னைத் தேற்றிக் கொண்டே, தானும் கண்ணீர் வீட்டாள். கார் இரைந்து கொண்டு பறந்தது.

நான் பாட்டியின் மடியில் கிடந்து அழுதேன். ஏன் அழுகிறேனென்று தெரியாமலேயே அழுதேன்.

கார் மீண்டும் வந்தது. ‘ஐயோ என்றை இராசாத்தி’ என்று என்னைப் போட்டுவிட்டு பாட்டி ஒடினாள்.

நான் எழும்பி நின்று முழுசிப் பார்த்தேன். பச்சை, சிவப்பு நிறங்கள் பூசப்பட்ட வடிவான ஒரு சின்னைப் பெட்டியும் கொண்டு வந்தார்கள். தங்கச்சியை யாரோ தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தினார்கள். அம்மாவையும் தூக்கி பாய் விரித்து, சிலை போட்டு, தலையணி போட்டு கிடத்தினார்கள். ஏராளம் அம்மா மாதிரிப் பொம்பிளோய்னும், பாட்டி மாதிரிக் கிழவியனும் வந்து ஏதோதோ சொல்லிக் குழறினார்கள்!

ஐயா தலையைச் சுவரில் சாய்த்து விக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

தங்கச்சி கிடந்த கட்டிலில் தலைமாட்டிலும், காலமாட்டிலும் பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மா குத்து விளக்குக் களைக் கொளுத்தி வைத்தா.

எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பாட்டில் ஏதோதோ செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னை ஒருவருமே கவனிக்கலீல்லை. எனக்குப் பயம் வந்தது; அழுகை வந்தது.

நான் அம்மாவின் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் போயிருந்து அவாவின் சொக்குகள் இரண்டையும் கையால் தொட்டு, ஆட்டி ‘அம்மா’ என்றேன். அவா என்னைப் பாராமல் கிடந்தா; பதில் பேசாமல் கிடந்தா; ‘என்னடா தம்பி’ என்று கேளாமல் கிடந்தா, சின்னாக்குஞ்சாச்சி, ‘அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை இராசா; அவளைக் கரைச்சல் படுத்தாதே’ என்று என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் தேத்தன்னி தந்தா.

நான் அவ்வளவு சனக்கூட்டத்திலும் புகுந்து, புகுந்து திரிந்தேன். சனக்கூட்ட மென்றால் எனக்கு நல்ல

ஆசை. குஞ்சியம்மாளின் கலியானை வீட்டுக்கு எவ்வளவோ பேர் வந்திருந்தார்கள். அவ்வளவு சனத்துக்கை யும்ந ரானும், தங்கச்சியும், வேறு ஐந்தாறு சிநேகிதர்களும் சேர்ந்து கைதட்டி விளையாடினது எனக்கு அப்போது ஞாபகம் வந்தது. நான் தங்கையை நினைத்துப் பார்த்தேன். மெதுவாய், மெதுவாய் அவள் கிடந்த கட்டிலை லடிக்குப் போய் தங்கச்சி தங்கச்சி என்று கூப்பிட்டேன். தீமெரன என்னைக் கட்டிப்பிடித்த அம்மா மாதிரி ஒரு பெண் ‘என்றை இராசா’ என்று அழுதாள். எல்லோரும் என்னைச் சுற்றி அழுதார்கள். நானும் பயந்து மிரண்டு போய் அழுதேன்.

பக்கத்து வீட்டு அக்கா எப்படியோ தெண்டித்து அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போனதையும் தங்கடை வீட்டு சின்ன அறைக் குள் என்னை இறக்கிவிட்டு ‘உன்றை தங்கச்சி செத்துப் போச்சடா கண்ணை’ என்று கண் கலங்கிச் சொன்ன தையும், நான் இப்போ நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

அதைக் கேட்ட போதும் எனக்கு அழுகை வரவில்லை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜனன்னலுக்கப் பால் மர இலைகளெல்லாம் கறுத்து இருந்வதை நான் கண்டேன்; ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றுக் கொண்டு காகங்கள் கத்திக் கொண்டு பறப்பதை நான் கண்டேன். பின் வேறென்றையும் நான் காணவில்லை; தலைக்குள் ஏதோ செய்ய, கட்டிலில் கிடந்த தங்கையின் கோலம் மட்டுமே எனக்குத் தெரிய நான்.....

பச்சை இருள்வதாய்த் தெரியும்போது, அந்த நேரத் தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக்க் காகங்கள் கத்திக் கொண்டு பறக்கும்போது, அந்த வேதனையான நினைவின் தீட்டுகள், மனதில் கிளர்ந்து என்னை ஏதோ செய்கின்றன.

48 / சொதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

என்னுள் கிளர்ந்து, என்னுள் வளர்ந்து, என்னையே முடி விழுங்கி விடுகின்ற பயங்கர பூதம் மாதிரி என் வாழ்க்கையில் அந்த சோக நினைவுத் திட்டுகள்...

ஏதோ நினைவுகளில் முழுக்கெடுநேரமாக ஈலிசேரில் படுத்து விட்டேன் போலிருக்கிறது. வாலிப வயது என் ரூலும் வாழ்க்கைச் சோதனைகளில் அடிப்பட்ட மனத்தின ணுயும், இயற்கையிலேயே நோய் பொருந்திய உடம்பின ணுயும் இருந்தால் அசதி மேலிடுகின்றது; ஈலிசேரில் பிரப்பம் நார்கள் உடம்பில் படிந்து வருத்த, சோம்பல் முறித்துக்கொண்டே அப்படியும் இப்படியுமாய் நெரிந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

வலைபோட்ட ஜனனலுக்கு அப்பால் கீழ்த்திசையில் மிதக்கும் முழுநிலவில் குளிர்ச்சி தெரிகின்றது. ‘சொக்க வெள்ளிப் பாற்குடத்தினின்றும்’ சொரிந்த பசும்பாலாய் நிலவுக்கதிர்கள் சிரிக்கின்றன. ஊருகின்ற தென்றலின் சலசலப்பில் மர இலைகள் சோககீதம் இசைக்கின்றன. எங்கிருந்தோ கத்தும் குயிலோசை காதில் பாய்கின்றது. மனத்தை அறுத்து, அறுத்து, அறுத்து ஏதோ செய்கின்றது

நான் மெல்லச் சிலிர்த்துக் கொள்கின்றேன். என்னுள் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொள்கின்றேன். ‘எங்களது இன்பமான சிரிப்பில்கூட சோகம் நிறைந்திருக்கின்றது’ என்ற ஷெல்லீயின் கவிதை வரிகளை நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன் என் வாழ்வின் அந்தப் பக்கமையான பகுதிகளை நான் அனுபவித்திருக்கின்றேன். காதல்..., அந்த மகத்தான் அனுபவங்களை வெறும் வார்த்தைகளுக்குள் சிறைப்பிடிக்கை என்னால் முடியாது. சோகங்களும், துன்பங்களும், விரக்திகளும், ஏமாற்றங்களும் நிறைந்த வெவ்வொரு மனிதனது வாழ்விலும் ஏற்படுகின்ற மிகமிக மகத்தான், இனிமையான அனுபவம் அது

வாகத்தானிருக்க முடியுமென நினைக்கின்றேன். எங்கள் ஆத்மாவின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து, எங்கள் இன்பங்களையும், துன்பங்களையும், துயரங்களையும், சோகங்களையும், தங்களுடையதாகவும் கருதி, அதில் அமிழ்ந்து, எங்களுக்காகவே வாழ்கின்ற அல்லது நாங்கள் அவர்களுக்காகவே வாழ்கின்ற எதுவென்று சொல்லி விவரிக்க முடியாத அந்த மோகனமான வாழ்க்கை...; என்னையும் ஒருத்தி காதலித்தாள். கடற்கரையிலும், பூஞ்சோலையிலும்; காற்றுட உலாவுவதிலும் அல்லாமல் இதய உணர்ச்சிகளில், வாழ்க்கை பற்றிய நோக்கங்களில், இந்த உலகத்தின் மயக்குகின்ற மோகனமான அழகுகளில் நானும் அவளும் ஒன்றுக் காலி வாழ்ந்தோம்.

நான் பெருமுச்ச விடுகின்றேன். நான் பெருமுச்ச விடுவது தவறென்று ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்களென்றும் நினைக்கின்றேன்.

வெளியே ஊதும் பனிக்காற்றில் உடம்பு குளிர்கின்றது. மேகத் தீரையில் மறைந்த சந்திரனின் மங்கிய ஓளியில் மரங்களின் கீழ் கரும்பூதங்கள் தலையை நீட்டுகின்றன. அந்த ஆழ்ந்த நிசப்தத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாத பூச்சிகளின் கீச்சிடும் சப்தங்கள் கேட்கின்றன.

எனக்கும் பெருமுச்ச விடவேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஏதாவதொரு மோகனமானதொரு மெளன்கீதத்தை முன்முனுக்க வேண்டும் போலவும் தோன்றியது. ஜானகிராமனையோ, லா. ச. ராவையோ, மெளனியையோ எடுத்து வைத்துப் படிக்க வேண்டும்போலவும் தோன்றியது.

வீட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் குடியிருக்கும் இளம் தம்பதி களின் ஒரே குழந்தையின் அழுகையொலி கேட்டது. அருகில், எங்கோ ‘பாத்ருமில்’ யாரோ குளிப்பதினால் தண்ணீரின் சலங்கைச் சத்தம் கேட்டது.

நான் சோம்பல் முறித்து ஒரு கொட்டாவி விடுகின் றேன்.

இந்த வாழ்க்கையின் — மாலைநேரத்து வானம் போன்ற மோகனமான நினைவுகள், உணர்ச்சிகள், அனுபவங்கள் எல்லாம் நிலையில்லாததுதானு? வானவில்லின் வர்ண ஜாலங்களாய் அவை மறைந்து விடத்தான் வேண்டுமா என நான் நினைக்கிறேன். ஏதோவொரு உணர்ச்சி பூர்வமான மென்மையான கீத்ததைக் கேட்டு அனுபவிப்பது போன்ற நிலையில் நானிருந்தேன். எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில்—பரபரவென்று இருஞகின்ற வெள்ளிக்கிழமை மாலை நேரங்களில்—சாணத்தால் மெழுகிய தின்னை களின் தூய்மையில்—வீடுகளில் விளக்குகள் ஜெகஜோதி யாய் பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கையில்—இழைகின்ற தென்ற வில், முற்றத்து மூல்லையின் சுகந்தத்தில் அந்தக் காலங்களில் நான் என்னை மறந்திருந்தது போன்ற நிலையிலிருந்தேன். பருவவாளிப்பில் எழிற்கோலம் காட்டி, வாலிபத் தினாலும் மனத்தின் களங்கமற்ற புனிதத் தன்மையினாலும் முகத்தில் எழில்காட்டி, முத்துநகைகாட்டி, என்னருகில் அவளிருந்து கால்கதை சொன்ன பரவசநிலையில் நானி ருந்தேன்; அவளை முதன்முதல் கண்டபோது—பார்வையும், பார்வையும் முட்டி மோதியபோது, இப்படியும் ஒரு பெண்ணு என்று நானினைத்துருகிய அந்தக் கணத்தில் இருந்தது போல நானிருந்தேன்.

இவற்றைவிட வேறுவிதமாக அந்தப் பரவச நிலையை என்னால் சொல்ல முடியாது. இந்த உலகில் ‘சுடர்மிகும் அறிவுடன்’ பிறந்தவர்கள், அந்த அறிவின் உச்சத்தில் எப்படி இருந்திருப்பார்களென்று புரிந்தவர்கள் என்னுடைய நிலையையும் புரிவார்களென்று நம்புகின்றேன்.

வாழ்க்கையில் எதுவும் அழிவதில்லை; வாழ்க்கையின் மகத்தான் அனுபவங்கள் அழிந்துவிடுவதுமில்லை; வாழ்க்கையின் அர்த்தமே உணர்ச்சி பூர்வமான இன்பந்தான்;

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகங்கள் கூட-அந்தச் சோகங்களின் மங்கிய நிழலான நினைவுகள் கூட இன்பந்தான்; பேராட்டங்களும், வெற்றிகளும்...தோல்விகளும் இன்பந்தான்; எல்லாமே இன்பந்தான்; இப்படியெல்லாம் நான் நினைக்கின்றேன்.

இருள்கின்ற பச்சை இலைகளும் ஓன்றன் பின் ஒன்றாக கத்திக்கொண்டு பறக்கும் காகங்களும், என் மனத்தில் சோக நினைவுகளை மீட்டாலும்கூட, அதுவும் ஒரு இன்பந்தானென நான் நினைக்கிறேன்.

வாழ்க்கையின் சமூக அமைப்புகள் அவளையும் என்னையும் பிரித்து வைத்தது. நிரந்தரமாகவே பிரித்து வைத்தது. ஏழை வாலிபனும், பணக்காரப் பெண்ணும் எப்படி ஒன்றாக வாழ முடியும் என்று கேட்பது போல இந்தச் சமூக அமைப்பு எங்களைப் பிரித்தது.

வழக்கமாகவே அவள் என்னைச் சந்திக்கின்ற—ஒரு நாள் மாலையில் அவள் என்னைச் சந்திக்க வரவில்லை: இரண்டாம் நாளும் வரவில்லை. என் உயிருக்குயிரான ஏதோவொன்றை இழந்ததுபோல நான் தவித்தேன். உலகம் எங்குமே துணியமாகக் காட்சி அளிப்பதுபோல நா இடு உணர்ந்தேன்.

இருள் நிறைந்த மூன்று மாதங்களின் பின் இடியான அந்தச் செய்தி என் காதில் விழுந்தது. அவள் போய் வீட்டாள்.

அவளையும்—என்னையும் நன்கறிந்த அவளது தூரத்து உறவினன் ஒருவன் இதை எனக்குச் சொன்னான். மாலை மங்கி இருஞம் துழலில்—வானத்து அந்தகாரத்தில் காகங்கள் கத்திக் கொண்டு பறக்கையில்—மின்மினிப் பூச்சிகளாக வீதி விளக்குகள் பளிச்சிடுகையில் ஓடும் இரட்டைத்தட்டு வஸ்சின் மேற்பகுதியில் என்னருகில் இருந்த அவன் இதை என்னிடம் சொன்னான்.

நான் ஒடுகின்ற வஸ்சிலிருந்து ஓடாத காட்சிகளை மெளனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மரம் பச்சை கள் இருண்டன; பறவைகள் கத்திக் கொண்டு பறந்தன; எனது நெஞ்சில் ஏதோ செய்தது; கண்கள் இருண்டு வந்தது; ஒருமுறை குரலெடுத்து அழவேண்டும் போலி ருந்தது.

இப்போது நான் அதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவளோ-அவள் அன்பை—அந்த அமைதியான அழகை நினைத்து மனதில் அழுகின்றேன். அவளுடன் கழித்த அந்த நித்தியமான நாட்களை—அவள் மறைந்தாலும் மறையாது நிலைத்துவிட்ட அந்தப் பசுமையான அனுபவங்களை நினைத்து—அந்த இனப் நினைவுகளிலேயே வாழ முனைகின்றேன். அவளுடன் பகிர்ந்த அந்த அனுபவங்களின் மங்கிய மனப்பதிவுகளை நான் நினைக்கும்போது ‘எவ்வளவு இன்பங் கலந்த வேதனை இந்த வாழ்க்கை’ என்றும் நினைக்கின்றேன். நான் அனுபவித்த மகத்தான் சோகங்களின் உள்ளார்த்தமான அழகை—அந்த இன்பங்களை நான் அனுபவித்ததுபோல மனதிறவுங் காணப்பார்க்கின்றேன்.

உறுமிச் செல்லும் வஸ்சின் ஓசை வீதியில் கேட்கின்றது. அதன் ஒளிக்கோடுகள் இருண்டு கீட்க்கின்ற மரங்களில் அசைகின்றன. அவற்றின் தேய்வில் கீழே இளம்குடும்பத்தின் சூசுகுசுப்புக் கேட்கின்றது.

எனக்கு நெஞ்சை ஏதோ செய்கின்றது; முச்சுஅடைா பது போல் இருக்கின்றது; கை கால்கள் விறைப்பதுவும் தெரிகின்றது.

சாவு என்னை அண்முகின்றதா ... ?

நான் சாக மாட்டேன்.

எத்தனை எத்தனை விரக்திகளும், இன்பங்களும், ஏமாற்றங்களும், சோகங்களும் ஏற்பட்டாலும்— இந்த உலகின் மயக்குகின்ற, மோகனமான, எழிலான வனப்புகளை விட்டு நான் பிரியமாட்டேன்.

‘வாழ்க்கை அழகானது; இன்பமானது; வாழ்க்கை போராட்டங்களும் வெற்றிகளும் தோல்விகளும் இன்பமானவை.’

‘நான் ஏன் சாக வேண்டும் ...?’
‘நான் சாக மாட்டேன்.’

(1972)

பிரிவதற்குத்தானே உறவு

ஏதோவொரு வீரக்தியான மனப்போக்கில், தண்டவாளக் கட்டைகளில் கால்களைப் பதியப் பதிய வைத்து நடந்து கொண்டிருந்தான் கருணாகரன். வானத்தில் கவிந்திருந்த மேகக்கூட்டங்கள் மத்தியில், மேற்குத் திசையில் மாலைச் துரியன் கருமஞ்சள் நிறத்தில், கவலையால் கலங்கியிருப்பது போல் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தான். கடற்கரையில் சாய்ந்து வளர்ந்திருந்த ஒற்றைத் தென்னை மரம் மேல் காற்றில் மெதுவாக அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. நீலத் திரைகள் மெதுவாக கரையை வருடிக் கொண்டிருந்தன. தண்டவாளக் கரையிலிருக்கும் கல்லில் தன்னை மறந்து முனுமுனுத்துக் கொண்டிருக்கும் நீலச்சேலை கட்டி யிருக்கும் பைத்தியக்காரி அன்றும் அவ்வாறே முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தன்னை மறந்து நடந்துகொண்டிருந்த கருணாகரன் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது போல, கரிய புகையைக் கக்கிக்கொண்டு தூரத்தில் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தது^{டி} ரெயில். தன்னையறி

யாமலே கையை உயர்த்தி கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் சரியாக 4.46. அவன் மீண்டும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். ரெயில் அவனை முந்தி, அவன் நடந்து கொண்டிருந்த இரும்புப் பாதைக்கு, அருகிலுள்ள பாதையால் அவன் சென்று கொண்டிருந்த திசையை நோக்கியே ஓடியது.

வழக்கமாகவே நிகழும் இந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்து அவன் மனத்துள் சிரித்துக்கொண்டான்.

எப்போதாவது தூரியன் கவலையால் கலங்கியிருப்பது போல் இராமல் பிரகாசமாக மினுங்கிக் கொண்டிருப்பான். அல்லது மேகங்களால் ஒரேயடியாக மூடப்பட்டு முற்றுக மறைந்திருப்பான். எப்போதாவது தென்னைமரம் ஆடா மல் அசையாமல் அமைதியாக இருக்கும். எப்போதாவது கடல் நிர்ச்சலனமாக இருக்கும். எப்போதாவது, தண்ட வாளக் கல்லில் இருக்கும் பைத்தியக்காரி அதிலீருக்க மாட்டாள். எப்போதாவது ரெயில் நேரம் பிந்தி வரும். எப்போதாவது அவள் வரமாட்டாள்.

அவளின் நினைவு வந்ததும், கருணாகரன் தலையை நிமிர்த்தி தூரத்தில் தெரியும் ஸ்டேசனைப் பார்க்கலானுன்.

அவனை முந்திச் சென்ற ரெயில் அதில் நின்று விட்டு, மீண்டும் புகையைக் கக்கிக்கொண்டு புறப்படுவதற் காயத்தமாகக் கூவியது. ஸ்டேஷன் பிளாட்போம் மனிதத் தலைகளால் நிறைந்திருந்தது. அவன் கணகள் அம்மனிதக் கூட்டத்தில் அவளையே தேடி அலைந்தன.

தன் மனப்போக்கை நினைத்து அவன் சிரித்துக் கொண்டான். இந்த இயந்திரமான வாழ்வின்—இயந்திரச் சுருதியான சில அனுபவங்கள்—கதிரவனின் மறைவும் வரவும், காலையும் மாலையுமாய்ப் புர அந்த அனுபவங்கள் நாலிலும் பொழுதிலும் அதே உப்புச் சப்பற்ற பழக்கங்களாயும் வழக்கங்களாகியும் ஆகிலிடும் அந்தப் போக்கை நினைத்து அவன் சிரித்தான்.

வழக்கமாக காலை ஜூந்து மணியளவில் துயிலுணர்ந்து வழக்கமான காலைக் கடன்களைக் கழித்து, அல்லோல கல்லோலமாக, அவசரம் அவசரமாக ஒவ்வேசுக்கு புறப்படும் அன்றை நிகழ்ச்சியை அவன் எண்ணினான். சைவக் கடையின் ஒரு முஸ்யில் ஒரே கதிரையிலிருந்து வழக்கமாகச் சாப்பிடும் காலைக் சாப்பாட்டை எண்ணினான். கடையிலிருந்து ஸ்டேசனுக்குப் போகும் பாதையில், ஜூந்தாவது வீட்டில், கீழ்ப்பகுதி ஜன்னலை முடியிருக்கும் பச்சைநிறச் சீலைக்கு மேலாய், வட்டமாய், கவர்ச்சியாய் யாரையோ எதிர்பார்த்து காத்திருப்பது போன்ற அந்தப் பெண்ணின் ஏக்கம் ததும்பும் விழிகளை அவன் நினைத்தான். அப்பால் வீதிக்கரையில் தன் றிச்சோ வண்டிலைச் சரித்துவிட்டு, அதில் கண்களை முடிக்கொண்டு சாய்ந்திருக்கும் றிச்சோக்காரக் கிழவனின் தோற்றத்தை அவன் எண்ணினான். தூக்கமுடியாத சுமையாக, ஏராளமான புத்தகங்களை தம் மார்போடு சார்த்திய வண்ணமாக ஏந்திக் கொண்டு, தூய வெள்ளைநிற உடையடிடன் கலகல வென ஏதோ கதைத்துக்கொண்டு, பாடசாலை சேர்வில் வஸ்கக்காக விரைந்து செல்லும் அந்த இரு இளம் பெண் களையும் நினைத்துப் பார்த்தான். ஸ்டேசன் பிளாட்போமில் ஏதோவோர் நிரந்தரமான சோகம் குடிகொண்ட பெரிய விழிகளுடன் கூடிய அந்தப் பெண்ணையும், மொத்தமான சனக்கும்பலையும் எண்ணினான்.

வாரத்தில் ஒருநாள் ஓய்வுநாள் தவிர்ந்த மற்றைய ஆறு நாட் காலைப் பொழுதுகளிலும், நிரந்தரமாகிவிட்ட இந்தச் சம்பவங்களை ஏனோ அவன் மனது அசைபோட்டுப் பார்த்தது.

ஸ்டேசன் பிளாட்போமில் தெரிந்த மனிதத் தலைகள் கலைந்துவிட்டன. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஓரிருவர் அலைந்து தீரிந்தார்கள். அந்த ஸ்டேசனில் கண

நேரச் சலசலப்பை ஏற்படுத்தி உயிர் துடிக்கச் செய்த நெயில் அப்பால் ஓடி மறைந்தது.

அவன் ஸ்டேசனைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான் ஸ்டேசன் பிளாட்போமை விட்டிறங்கி, அவனை எதிர்நோக்கி, பூப்போட்ட வெள்ளைநிற வொயில் சாரி அணிந்த அவள் வந்துகொண்டிருந்தாள். தூரத்தில், மங்கலாய் அவளைக் கண்டபோதும், அது அவள்தான் என உணர்ந்து கொண்ட கருணைகரனின் கண்கள் ஒரு பரவசத்தில் மின்னினா.

தன்னுள் ஒரு குதுகலம் நிரம்பி வழிவதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான். அவன் நினையாமலே—அவனை அறியாமலே ஏதோவோர் இன்ப முகிழிச்சி அவன் உடலில் ஊடுருவி நிற்பதாக அவன் உணர்ந்தான். தான் ஒரு புதிய மனிதனுகை, சற்றுமுன் தண்டவாளத்தில் நடந்த போது ஏற்பட்ட விரக்கிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட மனி தனுக-உருமாறிவிட்டது போன்ற ஒர் உணர்ச்சியில் அவன் நினைக்கலானான்.

வழக்கமாக மாலை நேரத்தில் அவளைக் காணும் போது, இத்தகையதோர் பரவச உணர்ச்சி தன்னில் ஏன் ஏற்படுகிறது என அவன் சிந்திக்கலானான். இயந்திர இயக்கம் போன்ற வாழ்வின், இயந்திர சலனங்களாக அசையாமல் அவளின் சந்திப்பில் மட்டும் ஏன் ஒர் உயிர்த்துடிப்பு, உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதென்று அவன் அறிய முயன்றான்.

பெண்களைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவனுக்கு அப்படியான உணர்ச்சிகள் ஏற்படுகிறதென்றும் கூற முடியாதிருக்கிறது. ஜன்னல் நிலைக்குமேல் தெரியும் பெண்ணின் முகத்தையும், பள்ளிக்கூடம் போகும் பெண் களையும், ஸ்டேசன் பிளாட்போமின் சோக விழிகளுடன் கூடிய பெண்ணையும் அவன் எப்போதும் சந்திப்பான்.

வாரத்தில் ஒரிரு நாட்களாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்டேசனில் இறங்கும் அழகிய கிராமியப் பெண்ணை நெயிலில் சந்திப்பான். நெயிலால் இறங்கியதும் ஒவ்வொக்கு அவசரமாகச் செல்லும் வழியில், ‘லிப்ஸ்டிக்’ பூசிய, ஒரு கையில் அழகுப்பையுடன் மறு கையால் தன் சங்கிலியின் பதக்கத்தை தூக்கிச் சுழற்றும் அழகியையும் சந்திப்பான். மாலையில் ஸ்டேசனுக்குத் திரும்பும் வழியில் நீண்ட பஸ் கிடைவில் நின்று, அவனைப் பார்த்து ‘அறிமுகமான புன்னகை காட்டும், சின்னப் பெண்ணையும் சந்திப்பான். அவர்களின் சந்திப்பு உணர்ச்சிகளும் உயிர்த் துடிப்புமற்றதாய்—வெறும் நாளாந்த இயக்கங்களாக இருக்கும்போது, இவளது சந்திப்பில் மட்டும் என் ஓர் இனபம் ஏற்படுகின்றதென்பது அவனுக்கு விளங்க வில்லை.

வழக்கமாக, மாலையில், இந்த நேரத்தில் அந்த நெயிலில் வந்திறங்கி தன் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் செல்லும் அவனும், அடுத்த நெயிலைப் பிடிப்பதற்காக அந்த ஸ்டேசனை நோக்கிச் செல்லும் அவனும், ஒருவரையாருவர் எதிர்பட்டு சந்தித்துப் பிரியும் தறுவாயில், அவனும் அவனும் ஒருவரையாருவர் நிமிர்ந்து பார்க்கும் போது, அந்த ஒரு கணம் அவர்கள் கண்கள் சந்தித்துத் தழுவும் போது — அந்த உணர்ச்சியில் அவன் புல்லரித்து நிற்கும் போது, அவனும் அது போன்றதோர் ஆனந்தத் தில் முழுகுகின்றுள்ளனபதையும் அவன் அறிந்து கொண்டான்.

இத்தனைக்கும், அவன் அங்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கும் நான்கைந்து மாதங்களிலும், ஒவ்வொரு மாலையிலும் அவளைச் சந்தித்து பரவசமுற்ற போதும், அவனே அவளோ வாய்திறந்து ஒருவரேராட்டெராகுவர் பேசியதில்லை. தம்மை மறந்து சிரித்துமில்லை.

அந்த ஒரு கணநேரக் கண்களின் சந்திப்பில், அவர்களின் கண்கள் வரிந்து சிரித்திருக்கலாம்; ஒரு கோடி கதைகளைப் பேசியிருக்கலாம்.

அந்தக் கண்களின் சந்திப்பைத் தவிர, அவர்களிடம் வேறு எவ்வீத் தொடர்புகளோ, உறவுகளோ இருக்கவில்லை.

அப்படியாயின் அந்தக் கண்களின் சந்திப்புத்தான் அவர்களாலும் தொடர்பா? அதுதான் அவர்களை உணர்ச்சி வசப்பட வைக்கும் உறவா? அப்படியான ஓர் உறவுக்கும், இப்படியான ஒரு சக்தி உண்டா?

சில கணநேரத்தில் மனதில் கிளர்ந்து விஸ்வரூபம் கொண்ட எண்ணைச் சிதறல்களுடன் அவன் நடந்தான். ஸ்டேசனில் ஒரு நெயில் கூவியது.

அவன் சென்று கொண்டிருந்த பாதையில், அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது ஒரு ‘குட்ஸ்’ வண்டி. அவள் அடுத்த பாதையால் அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவனும், நெயில் வந்து கொண்டிருந்த தான் சென்ற பாதையை விட்டு, அவள் வந்து கொண்டிருந்த பாதையினுடாக நடக்கலானுன்.

‘குட்ஸ்’ வண்டி அந்த ஸ்டேசனில் நில்லாமல் விரைந்து அவனைக் கடந்து அவளையும் கடந்து சென்றது. அவனைக் கடந்து அப்பால் சென்ற நெயில் கூவவே, அவன் தீடுகின்ற பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். கீட்டத்தட்ட அவனுக்கு நாறு யாருக்கு அப்பால் வந்து கொண்டிருந்த அவனும் நிமிர்ந்து பார்த்தான். பின்னால் திரும்பிய அவன், அது தன்னைக் கடந்து சென்ற குட்ஸ் வண்டியின் கூவவென்று அறிந்ததும் முன்னால் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

அவர்கள் ஒருவரையாருவர் பார்ப்பதை அவர்களே உணர்ந்து கொண்டனர்.

அவள் தான் அவளைப் பார்க்கவில்லை என்பதைப் போல, சூவகாசமாக அப்பால் திரும்பி நீலக்கடலிலை களைப் பார்க்கலானாள்.

அவன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான் மேகத்தீரையில் மறைந்து நின்ற கதிரவனின் மெல்லிய ஒளியலைகளில், நீலக்கடலில் பட்டுத் தெறித்த பிரதி பலிப்பில், அவள் ஒய்யாரமாக மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். மெதுவாக ஊதிய இளங்காற்றில் அவள் கண்ணத்து மயிர்களும், அவள் அணிந்திருந்த சேலையின் தலைப்பும் நெளிந்து வளைந்தன. ஒரு தேவதை போல அவள் அவன் கண்களுக்குத் தென்பட்டாள். மோகன மான உணர்வலைகளால் அவன் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். நளினமான கற்பனைகள் அவன் மனத்திலுதித்தன.

ஓர் உணர்ச்சிழூர்வமான கவிஞருக்குரிய மனக்கிறக் கத்துடன் அவன் பெண்களைப் பற்றி சிந்தித்தான். சின்னாஞ்சிறு குழந்தைகளையும் காந்தக் கவர்ச்சி காட்டும் செழுமையான அங்கங்கள் கொண்ட இளம் பெண்களையும் புதுமை மயக்கில் புதுப் பொலிவு காட்டும் இல்லற வாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்த பெண்களையும், ஓரிரு குழந்தைகளைப் பெற்று தாய்மையெனும் தெய்வ உருவைப் பெற்ற பெண்களையும் நரைமயிரிடுன் காதில் கடுக்கண்கள் அசைந்தாட தம் பேரக் குழந்தைகளை மடியில் தூக்கிவைத்து, ஒரே ஒரு ஊரிலே கதை சொல்லும் பாட்டிக் கிழவிகளையும்பற்றி அவன் என்னினான்.

பெண்ணின் ஒவ்வொரு பருவங்களிலும் அவள் எப்படி இருந்திருப்பாள் — இருப்பாளென அவன் கற்பனை செய்து பார்க்கலானான்.

அவன் கண்களுக்கு முன்னால் தெரிந்த அவன் உருவம் சிறுத்தது. பாவாடை கட்டிய சின்னாஞ்சிறிய சிறுமி யொருத்தி அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வழவழுவென்ற செழிப்பில் அவள் உருண்டை முகமும் அந்த மூகத்தில் பதிந்த நீலமணி போன்ற குறுகுறுத்த கண்களும், சிறிய அழியை செவ்வாயும், அதில் நிரந்தர மாகி விட்ட இளம் சிரிப்பும்.....

அவள் இப்போது வெள்ளை வொயில் சாறி அணிந்த பருவப் பெண்ணும் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். கையில் ஓர் அழகுப் பையுடன் அன்னப் பதுமையென மெதுவாக பல்வியமாக அவள் அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அடிக்கொரு தடவை நீலக்கடலையும், அவளையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் அவள், பெரும்பாலும் நிலத்தைப் பார்த்த வண்ணமே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கருணாகரன் அவளைப் பற்றிக் கனவு கண்டான்.

அவளைத் தன் வாழ்வுத் துணைவியாக்கி, மஜைவாழ் வில் ஆரம்பத்தில் புதுமை மயக்கில் பொலியும் அவளது புதிய தோற்றுத்தையும், அவளும் தானும் அனுபவிக்கப் போகும் இன்ப வாழ்வினையும், அவளுடன் பொய்மையான ஊடல் கொண்டு தான் பினங்குவதாக வும் அவன் கற்பனை செய்து பார்த்தான். தன் வாழ்வில் ஏற்படப் போகும் இன்ப துண்பங்கள், சுகதுக்கங்கள், பூரிப்புக்கள் சோகங்கள் யாவற்றிலும் அவளும் பங்கு கொண்டு—அவளுடன் வாழ்ந்தால் எப்படி இருக்குமென்ற நினைவிலேயே அந்த நினைவேயொரு இனிய அனுபவமாக அவன் அமிழ்ந்தித் தினைத்தான். அவளுடன் தான் குடும்பம் நடத்த போகும் போது பிறக்கும் பிள்ளைகளைப் பற்றியும்—அப்போது அவளுக்கு ஏற்படப் போகும் தாய்மைப் பூரிப்பைப் பற்றியும்—தனது பிள்ளைகளுக்குப் பிறக்கப் போகும் பிள்ளைகளைப் பற்றியும்—அவள் அவர்களுக்குப் பாட்டியாய் கதை சொல்லும் இலாவகத்தைப் பற்றியும் அவன் எண்ணினான்.

அவனுக்குப் பின்னால், அவன் போகவேண்டிய நெயில் இரைந்து வந்து கொண்டிருந்தது. இனிய நீணவு களின் மயக்கத்தில் கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்தவனுக் வந்து கொண்டிருந்த அவன் நெயில் வருவதை உணர வில்லை.

அவனுக்கு முன்னால் கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து யார் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த அவன், அவனை எச்சரிப்பதுபோல் பார்த்துக்கொண்டே அடுத்த லைனுக்கு செல்லவானுள்.

அவன் பார்த்த பார்வையின் அர்த்தத்தை உணர வேண்டியவனுக் பின்னே பார்த்த அவன், தன்னை அண்மி வந்து கொண்டிருக்கும், தான் செல்ல வேண்டிய நெயி லைக் கண்டு ஒரு கணம் துணுக்குற்றுன். தீடுரென ஸ்டே சைனப் பார்க்கலானுன்.

அவன் ஓடினால், நெயிலைப் பிடிக்கக் கூடிய தூரத்தே லேயே ஸ்டேசன் இருந்தது.

ஆனால், அவன் ஸ்டேசைனப் பார்க்கும் போது, அவளையும் பார்த்தான். அவனும் அவனைப் பார்த்தாள். அவர்கள் பார்வையின் மோதலில், அவன் பார்வையிலிருந்த ஏதோவொரு சக்தி அவனை ஓடவிடாது தடுப்பது போல உணர்ந்த அவன், ஓடவா—விடவா என்று தத்தளித்தான். ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் மாதிரி மிக மெதுவாக நடக்கலானுன்.

அவன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான்.

அன்னப்பதுமையென நடக்கும் அவள் நடையில் அன்று ஒரு தொய்யலான சோர்வு தென்படுவதை அவன் அவதானித்தான். அவனும் மிக அண்மையில் வரவே குறுகுறுப்பாக உற்றுப் பார்க்கலானுன். உண்மையில், அவள் ஏதோ தவிர்க்கமுடியாத சோகத்தால் பீடிக்கப்

பட்டவள் போலவே தென்பட்டாள். அவள் எதற்காக கவலைப்படுகிறார்கள் என்று அறிய வேண்டும் போல அவன் மனாம் தவித்தது.

தன் சீந்தனைப்போக்கை நினைத்து அவன் மனத்தில் சிரித்துக் கொண்டான். தன் இயந்திர வாழ்க்கையில், சில கணங்களின் சந்திப்பில், ஏதோ இனம் தெரியாத கிணக்கிணுப்பை ஏற்படுத்துகிறார்கள் என்பதற்காக—யாரோ, எவரோ என்றறியாத ஒரு பெண்ணை அடித்தளமாக வைத்து, காதல் வாழ்வு, ஊடல், சந்ததிப்பெறுக்கம் என் நெல்லாம் கோட்டை கட்டினேனே என்றெண்ணை விரக்தி மேலிடச் சிரித்துக்கொண்டான்.

அவன் போகவேண்டிய நெயில், கூவிக்கொண்டே ஸ்டேசைன் விட்டுப் புறப்பட்டது.

அதை அவன் கவனிக்காதவன் மாதிரி, அல்லது கவனித்தும் அலட்சியம் செய்பவன் மாதிரி மிகச் சாதாரணமாக நடக்கலானுன்.

அவள் அவனை அண்மினால், ஒருவரையொருவர் சந்தித்து, ஒருவரையொருவர் பிரிந்து, எதிரெதிராகச் செல்லும் தறுவாயில்—வழக்கமாகவே அவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நிமிர்ந்து பார்க்கும் அந்த அனுகலில் அவன் சற்றுத் தயங்கி நின்றார்கள்.

அவனும் நடப்பதுபோல நின்றார்கள்.

அவள் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு மலங்க மலங்க விழித்தாள். அழகுப் பையை வைத்திருந்த வலது கையின் விரல்களையும், இடது கையின் விரல்களையும் சேர்த்துப் பிசைந்தாள். நின்றதற்கு நாணியவள் போல, தொடர்ந்து நடக்க முற்பட்டாள்.

இயற்கையிலேயே சற்றுக் கூச்ச சுபாவமுள்ள அவன் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவித்தான். கொஞ்சம்-

துணிலை வரவழைத்துக்கொண்டு, நாத்தமுதமுக்க மெது வாகக் கேட்டான்.....

“உங்களுக்கு என்ன வேணும்”

அவள் ஒரு விணுடி மௌனமாக நின்றாள்.

என்ன கேட்கின்றேனென்று அறியாமலே, தான் கேட்டுவிட்ட கேள்வியை, அவன் மறுபடியும் தன் மனத் தில் சொல்லிப்பார்த்து, தான் தவறு செய்து விட்டவன் போலத் தவித்தான்.

“நான் நாளையிலிருந்து எனது சொந்த ஊருக்கு மாற்றலாகிச் செல்கின்றேன்...”

அவள் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவன் முகம் ஏன் அப்படி மாறவேண்டும்? அந்த மாற்றத்தை மறைப்பவன்போல அவன் சொன்னுள் “உங்களுக்கு என் நல்வாழ்த்துக்கள்”

அவளின் முகமும் அர்த்தமற்ற வாழ்வின் சோகங்களை உணர்ந்த அவளின் நிலையைப் பிரதிபலிப்பதுபோல மாறியிருந்தது.

அவள் அவளை நோக்கி கரங்களை அசைத்தாள்.

அவனும் பதிலுக்கு கரம் அசைத்தான்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர், பிரிந்து, எதிரெதிராகத் தமதம் வழியே சென்றனர். ஒரே ஒரு முறைமட்டும் சொல்லி வைத்தாற்போல, ஒரே நேரத்தில் இருவரும் ஒருங்கே திரும்பி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அவன் செல்லவேண்டிய அடுத்த நெயிலும் அவளைக் கடந்து ஸ்டேசனில் நின்றது. அவன் அதைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று ஓடவுமில்லை. ஓடவேண்டுமென்று தவிக்கவுமில்லை.

அவன் தனக்குள் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான். அர்த்தமற்ற வாழ்விலும் ஒர் அழகு இருப்பதுபோல, சோகம் மிகுந்த வாழ்விலும் ஒரு சுவை இருப்பது போல அவனுக்குப் பட்டது.

வெறும் பார்வையினால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சித் துடிப்பு களினால் உருவான அவளின் உறவு இவ்வளவு சீக்கிரத் தில் அறுந்துவிடுமென அவன் நினைக்கவில்லை. இவ்வளவு சோகத்தைத் தருமெனவும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘மனித மனங்களிடையே உணர்ச்சிகளுக்கிடையே ஏற்படும் உறவுகள் ஏதோவொரு காலத்தில் பிரிவதற்குத் தானே ஏற்படுகின்றன’ என்று கூறி மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டான் அவன்.

நாளைக்கும், அவன் தண்டவாளக் கட்டடைகளில் நடப்பான்; சூரியன் மினுங்கிக்கொண்டிருப்பான்; தென்னைமரம் காற்றில் அசைந்தாடும்; நீலக்கடலலைகள் கரையைத் தழுவிச் செல்லும்; கல்லிலிருக்கும் பைத்தியக் காரி தன்னை மறந்து முனுமுனுத்துக் கொண்டிருப்பாள்; நெயில்சுரியான நேரத்திற்கு வரும்.

ஆனால், நிச்சயமாக அவள் வரமாட்டாள்.

(1969)

ஒரு ஓட்டாத உறவாய்

இது நடந்து எவ்வளவோ காலமாகிவிட்டது. இல்லை; இது தொடங்கித்தான் எத்தனையோ காலமாயிற்று. இப் போதும் —அவ்அவ் போதுகளில் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஒரு ஓட்டாத உறவாய் இயைபில்லாத ஒட்டுறவாய்து.....

அந்தக் காலங்களில் அவன் மிகவும் குதுகலமான வனும் இருந்தான். சிட்டுக் குருவியைப்போல உற்சாக மாய் சுற்றிச்சுற்றி வந்தான். தனக்குள்ளேயும் நன்பர் களிடையேயும் ஓயாது தர்க்கித்துக் கொண்டே இருந்தான். முகத்தில் வசீகரமும் கண்களில் தீட்சணியமுமாய் உலகமே எனக்காக என்பதான ஒரு அலட்சியத்தோடு ஒரு மிடுக்கோடு, ‘உங்களுக்குத் தெரியாது’ என்பதான ஒரு புன்னகையோடு.....

அந்தக் காலங்களில் அவனைச் சுற்றி எப்போதுமே நன்பர்களிலிருந்தார்கள். எல்லோரும் இளைஞர்களென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் பெரும்பாலோர் இளைஞர்கள்.

வாழ்வின் ஆதர்ஸத்தைக் காணத் துடிப்பவர்களாய், உற்சாகம் நிறைந்தவர்களாய், சதா ஏன் ஏனென்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களாய்.....அரசியல்வாதிகளாய், இலக்ஷிய வாதிகளாய் நாடகக்காரராய்.....பொருளியல்பற்றி, ஆத்மீகம்பற்றி, வர்க்கமுரண்பாடுகள்!பற்றி, இனவிடுதலையைப்பற்றி பேசுபவர்களாய்.....அழகை ஆராதிப்பவர்களாய், இயற்கையைவியைப்பவர்களாய், தென்னைமர ஓலையில் பட்டுத் தெறிக்கும் நிலவின் கதிர்களை இச்சீப்பவர்களாய்து.....

அவனுக்கு நல்லாய் ஞாபகம் இருக்கிறது. ஒரு மனோகரமான மாலைப் பொழுது; அவனும் நண்பனுமாய் கடற்கரையில் சிறு நடையில் உலாவி வந்தார்கள். வானம் வண்ணமாய் பிரகாசிக்க மஞ்சள் வெய்யில் பட்டு மினுங்கும் கடல்லைகள். சோடி, சோடியாய் தும்பல்களாய், தனிமை கொண்டு தீரியும் சனங்கள். தாழம்புதர் மறைவில் சல்லாபிக்கும் இளம் காதலர்கள். அடிக்கடி இரைந்து கொண்டு ஓடும் புகை வண்டிகள்.

அவனும் நண்பனுமாய் ஒரு கருங்கற் பாறையில் அமர்ந்து உலகை வியந்து கொண்டிருந்தார்கள். ‘வாழ்கை-அதன் அழகுகள்-அதன் அவலங்கள்; உருண் டோடும் காலச்சக்கரம்; கிணக்கினி நாதமாய் சிரிக்கும் குழந்தை; பிரகாசிக்கும் குறும்புச் கண்களையுடைய சிறுமி; பார்வையால் சிரித்துக் கொள்ளும் அழகி; அலையில் மிதக் கும் வெளிநாட்டுச் சோடி; தூரத்து வானச் சரிவோடு புள்ளியாய் தெரியும் கப்பல்; “வாழ்க்கைச் சோலையில் வசந்தத்தின் பூக்கள்’ என்ற கவிஞரின் வரிகள்.....

“அதோ தென்னைமர ஓலையில் பட்டுத் தெறிக்கும் அந்த நிலவின் கதிர்களைப் பார். இப்படியெல்லாம் அழகு களைச் செய்த அந்த ஆண்டவன் எத்தனை அற்புதமான வன்”.

68 / சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

தீடுரெனக் கேட்ட நண்பனின் குரலால் அவன் துணுக்குற்றுன். அசைந்தாடும் தென்னைமர ஓலைகளில் பட்டுத் தெறிக்கும் பால் நிலவின் மின்னும் கதிர்களை அவனும் பார்த்தான். அவன் நெஞ்சில் ஏதோ கிளர்வதாக வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாத அந்த அனுபவத்தில் மனம் விரிவு கொள்வதாய்.....

இப்போது அவையெல்லாம் பழங்கதைகளாகி விட்டன. தன்னைமறந்து இலயிக்கும் அந்த நிலை... ஒத்த மனப்போக்கில் இயைபு கொள்ளும் நண்பர்கள்... ஒன்றுயக்கானும் சமநிலைகள்.....

வாழ்வின் நினைவுகள் பசுமையானவைதான் இயந்திரமயமான வாழ்க்கையோட்டத்தில், பகலென்றும்-இரவென்றும் - உண்பதென்றும் - உறங்கலென்றும் நீரும் சுமற்சியில் சில கணங்கள்..... சில நிமிசங்கள்.....; அந்த மகோன்னதமான பொழுதுகள் தான் வாழ்வின் அர்த்தங்களா?

இளமையில் எப்போதோ ஒரு நாளில், அவன் வாழ்வின் ஒரு கணத்தில்-முதற்காதல் என்னும் அந்த இரம்மியம் நேர்ந்தது. உலக அறிவு சரிவர வராத பேதைப் பருவத்துக் காதல்; கிராமத்துக் கோயிலின் பவள மல்லிகை மரத்தடியில், கண்ணுக்குள் கண் பார்த்து, முகம் பார்த்து நலைகயரும்பி, தலை கவிழ்ந்து, நிலம் கீறி மனதைச் சிலுப்பிய காதல்; ஓராயிரம் கணவுகளை அவன் மனதில் கிளர்த்திய காதல்; அவனைக் கவிஞருக்கிய காதல்.

பாலாய் நிலவு சொரிந்த ஒரு முன்னிரவுப் பொழுதில் தான் அந்த அனர்த்தமும் நிகழ்ந்தது. ஒரு இலக்கிய விழாவிற்குச் சென்று விட்டுத் தீரும்பும் வழியில், தற்செயலாக ஏற்பட்ட சந்திப்பில் சம்பாஷித்துக் கொண்டு தீரும்புகையில்தான் அது அவனுக்குப் புலனுயிற்று. ஒரு ஒட்டாத உறவாய்.....இயைபில்லாத ஒட்டுறவாய்.....;

துண்டு துண்டாக துணுக்காக நீரும் சம்பாஷினை. ‘நான் பெரிய அழகி; வீட்டில் ஒரே பிள்ளை; பெற்றேருக்கும்-பெற்றேரின் பெற்றேருக்கும் ஒரே செல்லம்; ஏராளமான சொத்துப் பத்து;—’

‘நீ அழகனென்று சொல்ல முடியாதவன். அன்றூட வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கே கஷ்டப்படும் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். பெரிய படிப்புப் படித்தவனென்றும் சொல்லலமுடியாது’

அவனுள் அது நொறுங்கிற்று. இவள் எனக்காகத் தன்னைக் கரைக்க முடியாதவள். நான் என்ற அகங்காரம் மிக்கவள். நான் இவளுக்காக என்னைக் கரைக்க முடியாது. அதற்கான தகுதியையும் இவள் கொண்டிருக்க வில்லை;

வாழ்க்கை அந்தக் கணங்களை நினைவில் விட்டு மீண்டும் நீளத் தொடங்கிற்று. ஒட்டுறவில்லாத வாழ்க்கை-ஒன்றில் தன்னைக் கரைக்கத் தெரியாத வாழ்க்கை தன்னை ஒன்றிற்காக-ஒரு மகத்தான் அன்பிற்காகத் தன்னை இழக்கத் தெரியாத வாழ்க்கை அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையாக அவனுக்குப் பட்டது.

அந்தக் காலங்களில், தன்னில் கரைந்து விரிவு கொண்ட அனுபவங்கள்.....; அப்போது அவனுக்கு ‘நான்’ என்ற அகங்காரமற்ற நண்பர்கள் இருந்தார்கள் ‘தான்’ என்பதை மறந்த காதலி இருந்தாள். ‘நான்’ என்பதையும் ‘தான்’ என்பதையும் மறக்க அவனுலும் முடிந்தது.

இளமைக் கணவுகளோடு ‘எதாவது செய்யவேண்டும் செய்ய வேண்டும்’ என்ற துடிப்புகளும் பொங்கிய காலமது. எதாவது செய்ய வேண்டுமென அவனும் பரபரத் செய்யவேண்டும் தான். அவனை இலைய நண்பர்களும்

சா—5

பரபரத்தார்கள். கடைசியில் மக்களிடையே கலையைப் பற்றியபிரக்ஞானையே ஏற்படுத்தும் ஓர் இயக்கமாக மூவர் ஒன்றினைந்தார்கள் பெரும்பாலும் ஒத்தகருத்துள்ளவர் களாய் மூவர் இனைய மற்றவர்கள் ஒவ்வொரு காரணங்கள் சொல்லப்பட்டு அந்த நெருங்கிய கூட்டிற்குள் அகப் படாமல் செய்யப்பட்டார்கள்.

‘பாலா ஒரு அரசியல் கட்சியின் தீவிர செல்வாக் கிற்கு உட்பட்டவன்.’

‘கோபால் ஓரளவு விணையை தெரிந்தவளைன்று வூம் எல்லாம் தெரிவதாக பம்மாத்து பண்ணு கிறவன்.’

‘சபா எல்லா விதத்திலும் சரியானவன் தான்; ஆனால் அவன் தூர் இருப்பதினால் எங்களுடன் ஒத்துழைக்க முடியாதவன்.

‘காந்தன் பிரச்சனைக்குரிய காதலொன்றில் ஈடு பட்டு முழுநேரத்தையும் அதிலேயே செலவிடு பவன்.’

அந்த மூவர்களுக்குள்ளும் சிறிய சிறிய முரண்கள் இருந்தன தான். வெள்ளிக் கிழமைகளில் தவறுது பிரார்த்தனைக்குச் செல்லும் நண்பனைக் கண்டு மற்றவர்களுக்கோர் இளக்காரம் நிதர்சனமாய்க் காண்கின்ற அடக்கு ஒடுக்கு முறையிலும் பார்க்க வேறேதெதையோ பெரிது படுத்துவதனுய் இருக்கிறவன் ஒருவன். ஏழைப் பெற்றேர், உடன் பிறந்தோர் பற்றி அக்கறை இல்லாமல், இந்த விடயங்களிலேயே ஈடுபாடு கொண்டு தீரியும் இன்னொருவன் என்றாலும்; கலையைப்பற்றிய கண்ணேட்டத்தில், வாழ்க்கையைப் பற்றிய புரிந்து கொள்ளுதலில், நேர்மையில். சத்தியத்தில் அவர்கள் ஒன்றினைந்தார்கள்.

துள்ளும் உற்சாகத்தோடு கூடிய அசர உழைப்பு. நகரம் நகரமாக கிராமங் கிராமமாக அலைச்சல், அவர்

களைப் புரிந்து கொண்டு வரவேற்போர் ஒரு சிலரேயாக மற்றவர்கள் நையாண்டி சூட்டு நக்கலடித்துச் சீரிப் போரையும், பைத்தியக்காரர் என்று பேசுவோராயும், தமது தனிப்பட்ட வாழ்வில் விருப்பு வெறுப்புக்களில் அத்து மீறிப் பிரவேசித்து விட்டதாக விரோதிப்பவர்களுமாய்து.....

இந்த நேரத்தில்தான் அவனை அவன் நண்பர்கள் சந்தேகித்தார்கள். செய்யாதனவற்றைச் செய்வதாகவும் சொல்லாதனவற்றைச் சொன்னதாகவும் அவன் பழி சுமத்தப்பட்டான். இயக்கத்தின் நல்லனவெல்லாம் தம்மாலேற்பட்டதாகவும் தீயன வெல்லாம் அவனுலேயே நிகழ்ந்தனவாகவும் அவன் புறமொதுக்கப்பட்டான். அவர்கள் பார்வையில் அவன் வெறுத்து ஒதுக்கப்படத் தக்கவனுணன். குறிப்பாக அவனுக்கு மிகவும் பிரியமான தனது நடவடிக்கையினை அவனை வியப்புக்கொள்ள வைக்கிற அந்த நண்பனே அவனை ஒதுக்கத் துணிந்தான்;

எந்த நேரமும் வாகனங்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த பெரிய நகரத்து வீதியை ஓட்டிய நடைபாதையில் மூவரும் நடந்து கொண்டிருக்கையில், நண்பன் ஆத்திரத்துடன் பேசியது ஞாபகம் இருக்கிறது. கைகளை ஆட்டிக் கொண்டு நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு கண்கள் சிவந்து வர, அறுந்து அறுந்து வார்த்தைகளை உச்சரித்துக்கொண்டு விரலை அவன் முகத்திற்கு மூன்னே நீட்டி, நான் என்ற அகங்காரம் தொனிக்க.....

அவன் தனிமைப்பட்டுப்போனான். தன்னுள் கிளர்ந்த உணர்ச்சிகளும், உற்சாகங்களும் அடங்கியவனுய நடைப்பினமாய் போனான். வட்ட முகமும், துத்திட்டு நிற்கும் தலைமயிரும், உள்ளே ஆழ்ந்திருக்கும் கண்களும் மூன்னே துருத்திக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு பற்களுமாய்து.....உயிரில்லாத ஓலியம் போலானான்.

என்றாலும் வாழ்க்கை நீண்டு கொண்டுதானே இருக்கிறது. துரியன் உதிப்பதும்—அஸ்தமிப்பதும், மழைபெய்வதும்—வெய்யில் எரிப்பதும் காற்றடிப்பதும் நிகழ்ந்து கொண்டுதானே இருக்கிறது. பழைய நிலைங்களின் மோகனத்தோடு அவனும் வாழவேண்டித்தானே இருக்கிறது.

ஒரு சிறிய காலச் சலிப்பின் பின் அவன் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கினான். ஒரு கூட்டாத உறவாக..... எச்சரிக்கையோடுதான் அவன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களோடு பழகினான். அதுவே ஒரு உறுத்தலாக இருந்தது. மனம் விட்டுச் சிரிக்க முடியாமலிருந்தது. கலகலப்பாக பேச முடியாமலிருந்தது. போலியாக ஹலோ என்று குசலம் விசாரிக்க வேண்டி வந்தது. மனதில் படும் அபிப்பிராயங்களைப் படப்படவென்று கொட்டித் தீர்க்க முடியாமலிருந்தது. எவ்வளவு அற்பத்தனமாக... அட கடவுளே!

‘என்னால் நடிக்க முடியாமலிருக்கிறது. நான் எவ்வளவு பாலி; கையைக் காலை ஆட்டி, சிரித்துப் பேசி, உண்மையை பொய்யாகக் காட்டி, பொய்யை உண்மையாக்கி பச்சையை சிவப்பாக்கி—சிவப்பை நீலமாக்கி காணுத்தை கண்டதாகச் சத்தியம்’ செய்து-கண்டதை காணுத்தாக மழுப்பி, ‘இப்படிச் சொன்னதை நானே என் இரண்டு காதுகளாலும் கேட்டேன்று அபிநியித்து, கும்பிட்டுக் கூத்தாடி மாய்மாலம் செய்து மயங்க வைத்து... அட பேர் நீ வாழத் தெரியாத மனுசனப்பா!

தமிழில் நாடகங்கள் பற்றிய ஒரு கருத்தரங்கு. இயல்பான ஆர்வத்தால் அழையா விருந்தாளியாக அவன். சபைகளை கட்டிற்று. வாதப் பிரதிவாதங்கள் தூள் பறந்தது.

“தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் அவசிய மில்லை. அவை எமது சுயத்தை அழித்துவிடும்”

“உலக நாடக மேதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் தமிழிற்கு அவசியம் வரவேண்டும். அவை எமது பிரக்ஞை அற்ற நிலையை உலுப்பி ஒரு விழிப்பு நிலையை ஏற்படுத்திவிடும்”

“தமிழில் உலக நாடகங்களோடு ஈடுநிற்கக் கூடிய நாடகமெதுவும் இதுவரை எழுதப்படவில்லை”

“வடமொழியில் காளிதாசனின் படைப்புகளையும் ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பீயரின் படைப்புகளையும் பார்க்கும்போது, நாடகமென்ற வடிவமே தமிழ் மொழிக்கு ஒத்து வராது போலும்”

“இல்லையில்லை; அந்தக் கருத்தை அண்மைக் காலத்து மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்கள் உடைத்துள்ளன”

அவன் தனது கட்டுப் படுத்தப்பட்ட எச்சரிக்கையான மனோநிலையை மறந்து விட்டிருந்தான். அவன் மனத்தில் உற்சாகமும், ஆர்வமும் துணும்பிற்று. எதிர்ப் பட்ட நண்பனிடம் இயல்பாகவே சிரித்தான், குசலம் விசாரித்தான். கருத்தரங்கு பற்றிய தனது அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னான். நண்பனிடம் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டான். இருவருக்கும் முரணு கருத்துக்களின்போது மறுதலித்தான். ஒத்த கருத்துக்களின் போது மகிழ்ந்தான்.

“என்னகாணும் கை தோளுக்கு வருகுது.”

தீடுக்கிட்டுப் போனவனுய—சுயநிலை அடைந்தான். அவனின் கை நண்பனின் தோளில் இருந்தது. கடுகடுத்த முகத்துடன் நண்பன் மீண்டும் கேட்டான்.

“என்னகாணும் கை தோளுக்கு வருகுது”:

‘நீர் முந்தீச் சொல்லிப் போட்டு இப்ப சொல் லேலை என்று சொல்லுவாரீர்.’

‘நான் அழகி — நீ வடிவற்றவன்.’

‘தென்னை மர ஒலையில் பட்டுத் தெறிக்கும் அந்த நிலவின் கதிர்களைப் பார்.’

இனிமேல் அந்த அற்புதமான பொழுதுகள் வரப் போவதில்லை. தன்னை மறந்து இலயிக்கும் அந்த நிலை..... ஒத்த மனப்போக்கில் இயைபு கொள்ளும் நண்பர்கள்..... ஒன்றுய்க் காணும் சமநிலைகள்.....

இது நடந்து எவ்வளவோ காலமாகிவிட்டது. இல்லை; இது தொடங்கித்தான் எத்தனையோ காலமாயிற்று. இப்போதும் அவ்வுவ் போதுகளில் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. ஒரு ஒட்டாத உறவாய்..... இயை பில்லாத ஒட்டுறவாய்

நிகழ்வுகள்

(1981)

எதிர்பார்க்கப்பட்டது போலவே நண்பன் அறையில் இல்லை என்று தெரிந்தது. புதிய நாடும், பழைய ‘ஷிட்டோ வும்’ வாலைக் குழைத்து மகிழ்ச்சிக் குரலெழுப்பி அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. ஏற்கனவே கொழும்பில் வேலை பார்த்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாக அவனுக்கு ‘ஷிட்டோ’வுடன் பழக்கம். ஒரு வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு கடந்த மாதம் கொழும்புக்கு வந்தபோதுதான் புதிய நாடுடன் பழக் கேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அவனைக் கண்டதும் வள் வள்ளென்று பாய்ந்தது அது. ‘ஷிட்டோ’தான் சமாதானப் படுத்திற்று. அறையால் போகும்போதும் வரும்போதும் மீண்டும் மீண்டும் சிறு மூனங்கள்கள். பிறகு அவனையும் தனக்குத் தெரிந்தவர் பட்டியலில் அது சேர்த்துக் கொண்டு விட்டது.

நாய்களின் குரல்களுக்கிடையில் வெளிக் கதவின் அண்மையில் நின்று கதவை தட்டலாமா என்று தயங்கிய கணத்தில், உள்ளில் கிழவிகள் கதைக்கும் சத்தம் கேட்டது. மகிழ்ச்சியுடன் கதவைத் தட்டினான். ‘அறையில் போய் ஒரு wash எடுத்தவுடன் ஒரு ஜந்து நிமிடம் ஆறி

விட்டு 'மகிந்த விஜயசேகரா'வின் கூட்டத்திற்குப் போக வேணும். கூட்டம் எப்படியும் ஐந்தரை மணியளவில் முடிந்து விடும். பிறகு 'Alfie Darling' படம் பார்க்க வேணும். இப்போதே மூன்றரை மணியாகுது'

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. அப்பால் வீட்டுக் காரக் கிழவி "நீங்களோ" என்றார். "என்னை வருமென்டு ஸ்ரீசொல்லில்லையோ" என்றார். "சொன்னவர் தான். அவர் இன்னமும் வேலையாலே வரவில்லையே! என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்" என்றார்.

அவன் தயங்கினான். ஸ்ரீயின் மேல் கோபம் வந்தது. "உதிலை தூட்கேஸை வைச்சிட்டு வேணுமென்டால் wash எடுங்கோவன். இப்ப நாலுமணிக்கு அவர் வந்திடுவார்"

மற்றக் கிழவி அவனைப் புதினமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். 'நுனுதாபப்படுகிறானா? கர்வப்படுகிறானா?'

"நாலு மணிக்கு வந்திடுவாரா?" என்றார்.

"ஓம், நாலரை மணிக்கு வந்திடுவார்"

வெளிக் கதவில் மாட்டியிருக்கும் துணி கட்டிய— கறுத்த—அந்த மற்றத் திறப்பால் ஸ்ரீயின் அறையைத் திறக்கலாமென்று அவனுக்குத் தெரியுந்தான். அந்த வீட்டுக்காரக் கிழவியும் அவனை நாலைந்து வருடங்களாக அறிவாள்தான். அந்த மற்றக் கிழவிக்கும் அவன் முகம் பரிச்சயமாகித் தானிருக்கும், என்றாலும் அந்தக் கணங்களில் ஒரு இறுக்கம் இருந்தது. இந்தக் கர்வம் பிடித்தவர் களிடம் பணிய வேண்டாமென்றுபட்டது.

'எப்படி wash எடுப்பது. இரண்டு கிழட்டுச் சனியன் களுக்கு மூன்றால் எப்படி உடைமாற்றுவது?'

'சும்மா உதிலை ரேட்டுக்குப் போட்டு வாறேன். ஸ்ரீயும் வந்திடுவார்தானே" எதனாலும் பாதிக்கப்படாதவன்

போலத்தான் சொன்னான். அந்தக் கறுத்தத் திறப்பால் ஸ்ரீயின் அறைக் கதவைத் திறக்கலாம் என்பதை அறியாத வன் போலத்தான் சொன்னான்.

அவன் பின்னாலேயே வெளிக் கதவு பூட்டப்பட்டது. நாய்கள் கொஞ்ச தூரம் அவனுடன் வந்தன. 'மத்தி யான றெயினிலேயே வந்திருக்கலாம். சும்மா எரிந்து விழுந்து அவள் முகம் கறுப்பைக்காணுது தவிர்த்திருக்கலாம்.'

"கடையனுக்குப் புத்தகம் போட்ட அந்த 'ரீசிற்று களை எங்கேயப்பா வைச்சனீர்?'

"நீங்கள் தானே வைச்சினீங்கள்"

"இராத்திரியல்லே எடுத்து வைக்கச் சொன்னான் இப்பவே ஜஞ்சே முக்காலாகுது"

"பொறுங்கோ இரண்டு நிமிஷத்திலே எடுத்துத் தாரன்"

"பிறகு எந்த றெயினிலை போறது" அவள் முகம் கறுப்பதாய்

அவன் அதைத் தவிர்க்க முயல்வதாய்

கரிப்பார்ந்த இந்த முகத்துடனும், கசங்கிய சேட்டுடனும், உடலின் அசதியுடனும் இப்படி அழைக்கழியாமல் இருந்திருக்கலாம்.

கொழும்பு பழையபடியேதான் இருந்தாலும் ஸ்தம் பித்து இருப்பதுபோல ஒரு தோற்றம். அசையும் மனிதர் களை மறந்துவிட்டால் ஒரு ஓலியக் காட்சிபோல மங்க லொளியில் நகரம் குளித்துக் கிடந்தது.

'நல்லவேலோ; இராசேஸ்வரியிலை சாப்பிடாமல் பசி யோடை வந்திருந்தால் இன்னும் கண்டப்பட்டிருக்க வேணும்.

காலி வீதி நீண்டு தெரிந்தது.

'வடக்கே திரும்புவோமா? தெற்கே திரும்புவோமா? வடக்கே போனால் ஸ்டேசன் ரேட்டாலை போய் ஸ்டேசனிலை பூவெரும்வரை காவலிருக்கலாம். தெற்கே போனால் கிருஷ்ணபிள்ளையின் ருமுக்குப் போகலாம்'

தெற்கே திரும்பினான். மாலை நேரமாகையால் நண்பர் களைச் சந்திக்க வேண்டி வரலாம். சந்தித்தால் சிரிக்க வேணும்; இரண்டொரு வார்த்தை கதைக்க வேண்டி நேரலாம். சிலவேளை office வேலைகளைப் பற்றி (அந்த மச்சரின் conversion செய்தாச்சோ; இந்த மச்சரின் pension file க்கு என்ன நடந்தது?) விசாரிப்போர் குறுக்கிடலாம், அவர்கள் கதையை நீட்டி வளர்க்கலாம்.

'அந்தச் circular கிடைத்ததாஜ்ஜே'

'இந்த வேலை செய்கிற staff officer சரியில்லை'

'அந்தக் clerk உம்மடைய கூட்டாளி தானே! அவரிட்டை சொல்லி இதை ஒருக்காச் செய்வித்துத் தாருமன்.'

'புதிதாய் வந்த Director எப்படி?'

நினைவின். அதிருப்தியிலேயே வேகமாய் நடந்தான். வலதுகாற் செருப்பு காலோடு ஒட்டாது இருப்பதுபோலப் பட்டது. 'செருப்புகளும் அறுந்து போச்சது! வாங்கியும் கனகாலம் ஆச்சு. ஒரு செருப்புத் தைப்பவணிடம் கொடுத்துத் தைப்பிச்சால் நல்லது, யாழிப்பாணத்திலை அந்த அவசரங்களுக்கை இதுகளைக் கவனிக்க ஏலாது. மதிற் கரையில் மெழுகுசீலைப் பந்தலின் கீழ் ஒரு செருப்புதைப்பவன் எதிர்ப்பட்டான். சுற்றிவர பழையசெருப்புச் சப்பாத்துக்குவியல்; நடுவில் நரைத்த முகத்துடன் அவன் யாரோவொரு, காற்சட்டை போட்ட வயோதியரின் கால் களை—செருப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'இதிலை நீண்டு மினைக்கிடேலாது'

'இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை, கிருஷ்ணபிள்ளையும் அறையிலை இருக்குதோ தெரியாது. ஆள்கொட்டாஞ் சேனைக்குப் போயிருக்கக்கூடியும். சும்மா போய்ப் பார்க்கலா மெண்டாலும் அந்த இரண்டு மூன்று கேற்றுக்களையும் மல்லே தீற்றுத் தொண்டு போகணும்?'

அந்தக் கடையருகில் வேறேர் சப்பாத்துத் தைப்பவன். இல்லை—குடைதைப்பவன். 'இப்ப கொழும்பிலை மழைகாலம் போலை; இண்டைக்குப் பின்னேரமும் மழை வரும் போலை. இப்ப காலு மனி ஆகப் போகுது மஹிந்த விஜயசேகராவிட்டைப் போகேலாது'

'அப்ப என்ன செய்கிறது. இப்ப இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குப் போய்ப் பேப்பர் பார்க்கலாம்'

மீண்டுமோர் செருப்புத் தைப்பவன். கறுத்த வாட்டசாட்டமான மனிதன். 'செருப்புகளைத் தைக்கக் குடுப்போமா?' மூன்று இளம் பெண்கள்; வாளிப்பானவர்கள் மகிழ்ச்சியான முகத்தையடையவர்கள்; சாரி கட்டியிருப்பவர்கள்; பூச்துடியிருப்பவர்கள்; இவளை ஓரக்கண்ணுல் பார்த்துச் செல்பவர்கள்.

"இனியும் செருப்புத்தைப்பவன் எதிர்ப்படுவானு? நான் நினைக்கேலை. வழக்கம் போலவே செருப்புக்களை அப்படியே விட வேண்டியதுதான்."

இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குத் திரும்பும் முடக்கில், சின்னப் பையனிடமிருந்து போத்தலில் ரீ வாங்கிக் குடிக்கும் பெரிய பையன்; பழைய செருப்புக்களை மூட்டையாகக் கட்டி கிளம்பும் நிலையில் இருந்தான் இவனின் பார்வையைச் சந்தித்து இவளையே பார்த்தான். இவனும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பக்கத்தில் ரிக்ஷோலில் சரிந்து இளைப்பாறும்—காத்திருக்கும் கிழவளைத் தவிர ஆள் நடமாட்டம் உறுத்தலில்லை. இரண்டுகால் செருப்புக்களை

யும் கழற்றிப் பையன் முன் போட்டான். “அறுந்து களைப் பார்த்து ஒருக்கால் சரிபண்ணித் தாரும்” அறுந்து தொங்கிய இரண்டொரு நூல்களையும், துருத்திக் கொண் டிருந்த சில தோல் சிலும்பல்களையும் வெட்டியவன், ஒரு தோல்வாரை மீண்டும் கெட்டியாக இனைத்துத் தைக்கத் தொடர்கின்றன. “இதுக்கு ஆணி. அடிச்சாத்தான் நல்லது இப்ப ஆணியெல்லாம் சரியான விலை விக்குது ஐயா”

இவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. வெற்றுக் கால்கள் சுட்டன. மழை பெய்யப் போவதற்கு முந்திய சாய்வு வெய்யிலில் நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் வியர்வை முத்துக்கள் அரும்பினா. யாரோ இரண்டு பெண்கள் இவன் அருகால் சென்றது போலத் தெரிந்தது. ஒரு கணத்தில் வியர்வைகலந்த பெண்ணின் மனம் இவளைக் கடந்து சென்றது.

இரண்டு செருப்புக்களையும் இவன் முன்னால் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ஏதோ தேடும் பாவளையில் இருந்தான் பையன்.

“எவ்வளவு வரும்?”

“ஒரு ஐம்பது சதம் தாருங்கோவேன்”

“ஒரு ரூபா ஐம்பது சதமே” என்றவன் ஒரு ரூபா வைத் தூக்கி அவன் கையில் போட்டான். நாக்கத் தொடர்கியவன் திரும்பி அவளைப்பார்த்தபோது, அவன் சின்னவனிடம் ‘இவளைப் பேயன்’ என்பது போல ஏதோ சொல்ல வாயேடுத்தவன் - இவன் முகத்தைக் கண்டதும் ஒரு நொடி பயந்தவனுகி மீண்டும் பெரிதாகத் தலையாட்டி இவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தான்,

‘அவன் கண்களில் தெரிந்தது பயமா? மகிழ்ச்சியா? வியப்பா? ஏனான்மா? அல்லது எல்லாம் கலந்த ஒன்று?’

‘நான் சரியான பேயன்தான்’

இராமகிருஷ்ண மிஷன் வளவில் செழித்து வளர்ந்த அசோக மரங்கள்; ஒரு குறிப்பிட்ட உயரத்திற்கு அப்பால் இரட்டைக் கவரில் பச்சையாய்ப் படர்ந்து குவிந் திருந்தன. இதைப் பற்றி விசாரிக்க வேணும். எங்கடை வீட்டுக் கேற்றிற்குப் பக்கத்திலை வளர்கிற இரண்டு மரங்களையும் இது போலத்தான் வளர்க்க வேணும். அதுகள் எப்பதான் வளர்ப்போகுதோ’

மிஷன் வாசிக்காலையில் வழக்கம் போலவே சனக்கூட்டம், தினசரிகள் இருக்கிற நடு மேசையைச் சுற்றிலும் சஞ்சிகைகள் இருக்கிற வலதுபக்க மேசையைச் சுற்றி லும் இருப்போரும் — நிற்போருமாய்ச் சனங்கள்; காத்திருக்கின்ற சனங்கள்; ஆவலாதிப் படுகின்ற சனங்கள் வெற்றுவாய் சப்புகின்ற சனங்கள்.

சமயச்சஞ்சிகைகள் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கும் இடதுபக்கத்து மேசையின் அருகில் கதிரையில் குந்துகிறுன். தர்ம சக்கரம், இராமகிருஷ்ண விஜயம், ஆத்ம ஜோதி, தர்மசக்கரம், இராமகிருஷ்ண விஜயம், பெயர் விளங்காத சிவலிங்கத்தை மையமாகக் கொண்ட வடமொழிச் சஞ்சிகை ஒரு தர்ம சக்கரத்தை எடுத்து வரித்தான் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்கப்பட வேண்டிய பத்து விதிகள் வாசித்தான். அருயையாக இருந்தன; ‘இவற்றை நினைவில் நிறுத்த வேண்டும்! இதன் படியே நடக்க முயல வேண்டும்.’

‘நாலரை மணியாகி விட்டது’ தர்ம சக்கரத்தைப் பார்ப்பதாக பக்கங்களைத் தட்டிக் கொண்டே சுற்றிலும் நோட்டம் விட்டான். ‘இதுவரை வந்தற்கு ஏதாவதொரு தினசரியையாவது பார்க்கவேணும்; அதற்காக காத்திருக்கும் சனங்களுடன் போட்டி போடவேணும். மூர்க்கத் தனமாக ஆக்கிரமிக்க வேண்டும், மற்றவர்கள் காத்திருப்பதைக் காணுதவனுய்ப் பாவளை செய்யவேண்டும்.

கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நடு மேசைக்கு நகர்ந்து கொண்டான். ‘ஹிந்து’ இதழோன் றைப் புரட்டினான். விஜயலட்சுமி பண்டிட இந்திராவுக்கு எதிராக பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். வீரகேசரியின் அசைவுகளிலேயே கண் பதித்திருந்தான். எதிர்பாரமல் அவன் அருகிலேயே வந்து விழுந்தது அது. டாபாரென்று ஹிந்துவை மூடி அதை எப்படி எடுப்பது அக்கறையாக ஹிந்து படிப்பதாக பாவனை பண்ணி, இயல்பாகவே அதை மூடி வைத்துவிட்டு வீரகேசரியை எடுக்கவேணும்.

பாவனை பண்ணி தயாராவதற்குள் அது மீண்டும் போய்விட்டது. அவனைப் போலவே எத்தனையோ பேர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கதிரையில் வீரகேசரி காலுக்கு மேல் கால போட்டுக் கொண்டிருந்தது; தலை நரைத்திருந்தது, கண்ணுடி போட்டிருந்தது; நிதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

எல்லாக் கண்களும் அதையே துளைப்பதாய்... எல்லோரும் பொருமை பொங்க அதையேபார்ப்பதாய்... எல்லோரும் மனதில் கறுவிக் கொள்வதாய் எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகக் கண்ணுல் வெறிப்பதாய்...

‘நானும் அப்படித்தானே...’

நாலே முக்கால் ஆகிவிட்டது. ஸ்ரீவந்திருக்கக் கூடும்; அறைக்குப் போய் ஒரு சிறு குளிப்புப் போட்டுவிட்டு படம் பார்க்கவேணும். கடவுளேயென்று அதற்குள் மழை வந்திடக் கூடாது!

மனங் கேளாமல் மீண்டும் தினசரிக் காய் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். மின்விசிறியின் ‘வீர்’ சத்தம் கர்ண கடுரோமாய் ஓலிக்கும் மெளனத்தில், எல்லோரும் மூர்க்க மாய் இயங்குவதாய் ஒருவரோடொருவர் மோதிக்

கொள்ளத் தயார் ஆவதாய்; யாரை ஆக்கிரமிக்க வாம் என்று குறிபார்ப்பதாய்.

‘நான் யாரையாதல் ஆக்கிரமித்திருக்கிறேனு? நானும் எனது இலக்குகளும் தான் பலராலும் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருப்பது போல.....;

ஆற்றுமையுடன் கிளம்பினான், ஒரு வேகம் வந்து பிடரியைப் பிடித்து உந்தித் தள்ளுவது போலப்பட்டது நாலு ஜம்பது; நாலு ஜம்பத்தைந்து; எங்கேனும் ஒன் ரூய்ப் பொட்டாக விழும் மழைத்துளி; நாலு ஜம்பத் தேழு; ஸ்ரீயின் அறையிருக்கும் ஒழுங்கைக்கான முடக்கின் திரும்பல்; வீதியின் கரையில் இருக்கும் குடும்பம்; குழி விழுந்த கண்களை உடைய அவன்; அவனேனுடு மூரண்டு பிடித்து அழும் மூன்று வயதுக் குழந்தை; வீதியில் படுத் திருந்து கைக் குழந்தைக்கு பால் கொடுக்கும் அவன்; அவனின் கறுத்த பெரியதனம்; நாலு ஜம்பத்தெட்டு; வெளிக் கதவில் தட்டல் ஜந்துமணி.

கிழவியின் சினேகிதியே கதவைத் தீறந்தாள்; “ஆன் இன்னும் வரலில்லையே! என்னசெய்யப் போகிறீர்கள்”

கறுத்தத் தீறப்பை ஆவலோடு பார்த்தான். “தீறப்பைக் கொடுத்திட்டு போறேனென்று தானே எழுதினர் வர்”

“அவர் சொல்லிப் போட்டுத்தான் போனவர். நீங்க தான் வெளியாலை போகப் போறேனெண்டதாலை நான் சொல்லேலை. உந்தத் தீறப்பை எடுத்துத் தீறவுங்கோ”

“உதுவும் தீறக்குமே?” என்று தெரியாதவனுக்கு கேட்டான்.

“சிலவேளை தீறவாது”

கதவு உடனேயே தீறந்து கொண்டது. உள்ளே நீங்னு அடித்துச் சாத்தினான். ஜன்னல்களை ஓலியெழும்பத்

திறந்து விட்டான். உடைகளைக் களைந்தெறிந்தான். கோடு போட்ட சிவத்தச் சாறத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, உடம்பைத் துவாயால் முடிக்கொண்டு, படாரென்று கதவைத் திறந்து, அருகருகே நின்ற இரண்டு கிழவிகளையும் உர்ரெரன்ற முகத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு பாத்ருமுக்கு விரைந்தான்.

தலையில் வார்த்த நீரின் குளிர்ச்சியில் மனத்திலும் ஒரு இதம் தொத்திக் கொண்டதுபோல ஒரு உணர்ச்சி. இரண்டு கிழவிகளும் பாவம் என்று நினைத்தான். இரண்டு கிழவிகளும் பாவமென்று மீண்டும் மீண்டும் நினைத்தான். பாத்ருமிலிருந்து திரும்புகையில் சகஜபாவத்தில் முகத்தில் புன்முறுவல் காட்ட முயன்றுன்.

நேரம் ஜந்தேகாலாகி விட்டது. ‘ஜந்தரை மணிக் காதல் பஸ் ஏறினால்தான் ஆறு மணிக்கு முந்தித் தீயேட்டருக்குப் போகலாம்’

கிழவிகளுக்குத் தாங்ஸ் சொல்லி வெளிக் கிளம் பினைன். நாய்கள் மூலையில் ஒன்றாகப் படுத்திருந்தன. அடுக்குச் செம்பரத்தைப் பூக்களையாரோ பறித்து நிலத் தில் போட்டிருந்தார்கள், மழைக்கோலம் வலுத்திருந்தது. ‘மழை வர முந்தியே தீயேட்டரடிக்குப் போயிடவேணும்’

பஸ்லில் சனம் அதிகம் இல்லை. அலையும் கண்கள் தரிக்கக் கூடியதான் வண்ணங்கள் எதுவுமில்லை. இயந் திரமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பஸ்லிலிருந்து கொள்ளுப் பிடித்த தரிப்பில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். மழை கட்டாயமாக வரும். படம் முடிந்து திரும்பும்போது மழை பெய்தாலும் பரவாயில்லை. ஏதாவது கட்டிடத்தில் ஒதுங்கியிருந்து தாரை தாரையாக வழியும் மழைத் தண்ணீரை மஞ்சல் வெளிச்சத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

தீயேட்டரடியிலும் சனக்கூட்டமில்லை. நிலைமை அசாதாரணமானது போலப் பட்டது. ‘மழை வரும் போலிருந்ததால் சனங்கள் வராதிருந்திருக்கலாம்.’ ஒரே யொரு கவுண்டரில் மட்டும் ‘கிழு’ வாலாய் நெளிந்திருந்தது. அந்த வாலில் இவனும் தொத்தினான். இவனுக்குப் பின்னாலும் இரண்டு மூன்று பேராய்...

அது எந்தக் கிளாசுக்குரிய கிழுவென்றே இவனுக்குத் தெரியவில்லை. தனக்கு மூன்றால் நிற்பவர்களைக் கேட்கலாமென்று எண்ணினான். அதற்கான சிங்கள வார்த்தைகளை மனத்தில் கோர்த்துக் கட்டினான். கிழுவின் மூன் வரிசையில் சலனம். ‘டிக்கற்’ முடிந்து விட்டதான் செய்தி காதில் விழுந்தது. நிராசைசுடன் திரும்பினான். ‘இனி என்ன செய்வது? இன்றைய நாளே இப்படி அலைக்கழிப் பாய்...இனி என்ன செய்வது?’

கால்கள் கோல்பேஸ் நோக்கி நடந்தன.

பிரக்ஞை அற்றவேணிப்போல, பிரக்ஞை உள்ள வனுகவே நடந்தான். எதிர்ப்பட்ட மைதானத்தில் வர்னாவிளக்குகளால் காணி வெல்லின் கோலாகலம். ‘இங்கு நின்றால் வர்னாங்களைப் பார்க்கலாம்தான்; எத்தனை வர்னாங்கள்? சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், ஊதா, சிவப்பில் கோடாய் மஞ்சளில் புள்ளியாய், பச்சையில் கோலமாய் வண்ணங்கள்; கண்சிமிட்டும் வண்ணங்கள் புன்னைக பூக்கும் வண்ணங்கள்; ஓயிலாய் நடக்கும் வண்ணங்கள்; தங்கச் சங்கிலியைத் தூக்கிப் பல்லால் கடிக்கும் வண்ணங்கள்; சங்குமாலை போட்டிருக்கும் வண்ணங்கள் கனவில் ஆழ்ந்து கவிதையாக்கும் வண்ணங்கள்...ஆனால் எங்கே நிற்கிறது.

அலரி மாளிகை வாசலில் துப்பாக்கியுடன் நிற்கும் போலீஸ்காரர்கள்; தனித்து நடக்கும் இவனையே கவனிப்

பதாய்; உற்றுப் பார்ப்பதாய் தங்களுக்குள் குச்சுசுப் பதாய்...இயல்பாய் நடக்க முடியவில்லை. இடதுகை ஆட வலது கையை ஆட்டி நடக்க முடியவில்லை.

பெரிய ஒப்ரேய் ஹோட்டலின் தண்ணீர்த் தடாகம். புதிதாய் வளரும் மரங்கள். படபடவென்று விழத் தொடங்கும் பெரிய மழைத் துளிகள். ஓடத் தொடங்கினான். நேராகவே ஓடினான். யாரோவொரு சாறக் காறனும் ஓடிவந்தான். எதிரே வந்த ஒரு கட்டிடத் தாவாரத்தில் நுழைந்து மீண்டும் மிதந்து பெருநடை போட்டான். தெற்கு நோக்கிப் போகும் பஸ்கள் தரிக்கும் ஹோல்பேஸ் பஸ் ஹோல்ற் கூடாரத்தில் நுழைந்து தயங்கினான்.

மழை ஒசையெழுப் பலத்து விட்டது. கூடாரத்தில் கும்பல் கூடிலிட்டது. காதல் சார்ந்த ஒரு ஆங்கிலப் பாடலின் கோரல் குரலுடன், ஒரு வாலிப்ப பட்டாளம் கூடாரத்தில் பிரவேசித்தது. தலைவனுகத் தெரிந்த கறுத்தத் தடியன் தன் தொப்பியை நீட்டி சில்லறைகள் வாங்கத் தொடங்கினான். தயங்கியவர்களிடம் உறுமலுடன் தொப்பி அசைந்து அசைந்து இவன் முன்னால் நீண்டது. இவன் தலை அசைத்தான். ‘what about you’ உறுமலுடன் மீண்டும் நீண்டது. இவனைப் பயம் பற்றிக் கொண்டது: அவர்களுக்கு கும்பலாக வந்த தலை வளர்த்த கறுத்தத்தடியர்களுக்கு இது ஒரு கெளரவப்பிரச்சினை ஆகி றது போலவும் இவனுக்குப் பட்டது. இவனும் விட்டுக் கொடுக்காமல் (பயத்துடன் தான்) மீண்டும் தலை அசைத்தான்.

“Are you a thomian”

ஆமெனத் தலையசைத்தான். ரேயல் கல்லூரியை வாழ்த்தும் கலோகங்களுடன் கும்பல் அப்பால் நகர்ந்தது. காற்றின் வீச்சில் மழைச் சாரல் உள்ளே தெறித்தது.

மேலும் உள் நுழைந்து நின்று கொண்டான். முகங்களை வெறிக்கத் தொடங்கினான். ஆணும் பெண்ணுமான இளம் சோடி ஒன்று; அவன் அவளிடம் சொன்னான். “இந்த ‘மச்சிலை’ சென்தோமஸ் இனிங்ஸாலை வெல்லும்”

மழையில் நலைந்தபடியே ஒடும் வாகனங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன். மழை நீர் வழியும் தார் வீதியில்-ஓளியைப் பரப்பிக் கொண்டு அப்படியே வழுக்கிக் கொண்டு அவை பறக்கும். முதலில் மஞ்சள் ஓளி யாய்த் தூரத்தில் தெரியத் தொடங்கி பெரிதாகிப் பெரிதாகி பரந்து-அண்மி, அவளைக் கடந்து விரைகையில் பின்னால் சிவந்த ஒளிப் பொட்டாய் நீரில் பிரதி பலித்துக் கொண்டே மறையும்.

கனவுலகம் போன்ற மயக்கில் வீதி விளக்குகளின் ஒளிப் பிரவாகம்; காலி வீதி நீட்டிற்கு ஒரே வரிசையாய் மின்னும் மஞ்சள் ஒளிப் பொட்டுகள். கண் எதிரில் வீதி யில் தீட்டு திட்டாய்த் தேங்கி நிற்கும் நீரில் மஞ்சளாய் சலனப்படும் ஒளிப் பிம்பங்கள்—நிலாத் துண்டுகள் போல; நினைவிருக்கிறதா? ஹரிசீனிவாசனின் ‘நிலாத் துண்டுகள்’

மனதில் மேலோங்கும் சலிப்பு; நினைத்ததொன்றும் நிறைவேறுத் சலிப்பு; இன்றைய நாள் இப்படியே அநியாயமாகி விட்டதே என்ற சலிப்பு; பகலில் பயணம் செய்து இளைப்பாருத அசதி நேரத்திய சலிப்பு; மெலிதாய் உடம் பில் கொதிக்கும் நோய்பற்றிய சலிப்பு.

‘ஏன் சலிக்க வேணும்? ஒவ்வொரு நிகழ்விற்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் இருக்கும் தானே! அர்த்தமின்றி ஏதும் நிகழ முடியுமா? அர்த்தம் தெரியாமல் நிகழ்வதெல்லாம் அர்த்தமின்றி நிகழ்ந்ததாகி விடுமா? வீதியில் தீட்டுத் திட்டாய் தேங்கி நிற்கும் நீரில் மஞ்சளாய் சலனப்படும் ஒளிப் பிம்பங்கள்—நிலாத் துண்டுகள் போல—

‘என்னையே நான் ஏமாற்ற முடியாது. தோல்விகள் தோல்விகள் தான்; கையாலாகாத்தனங்கள் கையாலாகாத்தனங்கள்தான்’

‘எப்படியும் இண்டைக்குப் படம் பார்த்தே ஆக வேண்டும். அறைக்குப் போய் ஸ்ரீயையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து ‘செக்கண்ட் ஷோ’ படம் பார்க்க வேணும்’

பள்ளத்தில் தேங்கி நின்ற மழைநீரில் கால்கள் தோய வும் பஸ் பீலியிலிருந்து வடியும் துளிகள் உடலெங்கும் தெறிக்கவும் ஒடும் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டான். பஸ் ஸால் இறங்குவதும், சாப்பிடுவதும், நடப்பதுவும் அரை மயக்க நிகழ்ச்சிகளாக அறைக்கு மீண்டவன் அப்போதும் ஸ்ரீ திரும்பியிருக்காததைக் கண்டான்.

சிம்பிகளின் பம்பலும் நாய்களின்பம்பலும் இல்லாத மழைத் தூறலின் இலேசான இரைச்சலில் மனதில் கலியும் ஒரு சோர்வில் படுக்கையில் படுத்தவன், அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

(1978)

சிறை

அவரை இன்று காணவில்லை. ‘அவர்’ என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. வேறுவிதமாகச் சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. வேறு எப்படிச் சொல்வதாம்? ‘அவன்’ இல்லாவிட்டால் அவர்தானே! ஒரு சாதாரண இளம் வாலிபன். அந்த எளிமையையும் குறுகுறுக்கும் கண்களையும் தவிர குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக எதுவுமில்லை. கொஞ்ச கூச்ச ஸ்பாவழும் கூட.

அவர் வருகின்ற நேரம்கடத்துவிட்டது. இனி அவரை எதிர்பார்க்க முடியாதுதான் என்றாலும் மனதில் ஒரு அங்கலாய்ப்பு. கைகளை விசக்கிக் கொண்டு அந்த அலை பாயும் கண்களுடன் அவர் தீடுரெனத் தோன்ற மாட்டாரோ வென்று.....

என்றுமில்லாதபடி நான் போகவேண்டிய பஸ்கள் இன்று அடுக்கடுக்காக வருகின்றன. ஒன்றுக்குப் பின்னால் ஒன்றுக். எரிச்சலாக இருக்கிறது. எத்தனை நாட்கள், எவ்வளவு நேரமாக இந்த பஸ்ஸாக்குத் தவிப்புடன் காத்

திருக்கிறேன். இன்றும் காத்திருக்கிறேன். தவிப்புடன் தான் காத்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர் வரமாட்டார்.

“என் ரதினி எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறோய்?” தோழி காதில் கிசுகிசுத்தாள்.

“உந்த நெரிசல்களுக்கே எப்பிடியடி ஏற்கிறது?” என்று சமாளிக்கிறேன்.

தோழி புன்னகைக்கிறான். எல்லாம் தெரியுமென்ற பாவத்தில். அவனுக்கும் சாடை மாடையாகத் தெரியுமென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எனக்கு எதுவுமே தெரியாதென்ற பாவத்தில் நான் அபிநியிக்கின்றேன்.

பஸ் நிலையத்திலும் சனங்கள் கூடிவிட்டார்கள். பல விதமான மனிதர்கள்—விதம் விதமான ஆடையணிகள்—விதம் விதமான உணர்ச்சி பாவங்கள்—இரண்டு மூன்று மொழிகள். மாலை நேரத்துக் கலகலப்பு வீதியை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வாகனங்கள் உறுமத் தொடங்கிவிட்டன. சோடிசோடியாக கும்பல் கும்பல் களாக அழுர்வமான தனிமனிதர்களாக—எங்கும் விரைவாய், எதிலும் பத்தடமாய், ஒரே அவசரமாய்.....

மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யில் கண்களை கூச வைக்கிறது. எங்கும் ஒரு சோகச் சாயை படர்ந்திருப்பது போல.... கணக்கோத தீருப்புகிறேன். வடக்கே சனங்களுக்கு மத்தியில் ஊட்டுருவுகின்றேன்; தெற்கே ஊட்டுருவுகிறேன்; பெரும்சு விடுகின்றேன். ஏதோ தவிப்புடன் கூடிய சோர்வு நெஞ்சை அழுக்குவது போல....

அவரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. அவர் வரமாட்டார். நான் அன்று அப்படி நடந்துகொண்டதன் பின்னும் எப்படி அவர் வருவாரென எதிர்பார்க்க முடியும்?.....

பஸ்லில் நெரிந்து, குழைந்து பிதுங்கும் கூட்டம். எனக்குப் பின்னால் அவர். கண்டும் காணுதவளாகக்

கடைக்கண்ணால் அவரை அளவிடுகின்றேன். ஒரு கம்பீரமான ஆண்மை; அரும்பு மீசை, காதுக்கு அருகில் சிலும்பி நிற்கும் கண்ணத்து மயிர். எங்கோ ஆழத்தில் கணவு காண்கின்ற, வசிகரிக்கின்ற புன்னகை பூக்கும் கண்கள்.....

புன்னகை பூக்கும் கண்கள்.....

“நீங்கள் இதிலை இருக்கலாந்தானே!”

எனது பார்வைத் தவம் கலைகிறது. குரலும் எடுப்பாகத்தான் இருக்கிறது. நான் அந்தக் காலியான இடத்தில் இருந்துகொள்கிறேன். ஏதோ இனம் புரியாத இன்பம் மனதில் சரந்த மாதிரி இருக்கின்றது. அந்த இனியபாடலை முன்னுழைக்கவேண்டும் போலிருக்கிறது. கணகளை முடிக்கொண்டு எதையும் நினையாமலே, அப்படியே யைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

எனது அந்த லயம் கலைய, பக்கத்தில் இருந்தவர் எழும்புகின்றார், ஒரு கணநேரத் தயக்கத்தில் அவர் என்னருகில் அமர்கின்றார். என் மனம் டக்டக்கென்று அடித்துக் கொள்கிறது. ஏதோ இனம்புரியாத பீதி என்னைக்கவலிக்கொள்கிறது. எனது அம்மாவின்—ஜூயாவின்—அண்ணுவின் முகங்கள் மனதில் பளிச்சிடுகின்றன. வலது கையின் சுட்டுவிரலை வாயில் வைத்து கடித்துக் கொள்கின்றேன்.

அவர் பார்வை என்பக்கம் தீரும்பிற்று. சற்று நிதானிப்பது போல என்னைப் பார்த்தார்.

‘உங்கள் பெயர் ரதினி தானே?’

‘என்’ என்றேன் நான். அப்படிக் கேட்கத்தான் என்னால் முடிந்தது.

‘என்னை உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கின்றதா?’ என்றார்.

'இல்லையே' என்று தலையசைத்தேன்.

என் அப்படிச் செய்தேனென்று எனக்குத் தெரியாது. நாலு வருடங்களுக்கு முன்னர் எனது பதினாலாவது வயதில் ஒரு ரெயில் பயணத்தில் அவரைச் சந்தித்ததை என்னுல் மறக்கமுடியாது. வாலிபத்தின் தொடக்கத்தில் அவரின் முகம் கனவீல் மிதப்பதாய் வேதனை தந்த அந்த நாட்களை என்னுல் ஒருபோதும் மறக்கவே முடியாது.

அன்று நான் ஏன் அப்படிநடந்துகொண்டேனென்று இப்போது நீணக்கும் போது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தானிருக்கிறது. அப்படி நடந்து கொண்டதற்கு ஏதோ காரணங்கள் இருப்பதுபோலவும் எனக்குப் படுகின்றது. என்னைப் பற்றிய எனது பெற்றேரின் நல்லபிப்பிராயங்களையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் பெய்யாக்காமல் இருப்பதற்காக நான் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கலாம். நான் ஒரு டாக்டராகி, எனது பெற்றேரின் துன்பங்களையும் கவலைகளையும் போக்கி அவர்களுக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்ததைத் தேடிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எனது கனவுகள் கலையாமல் இருப்பதற்காக நான் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கலாம். அல்லது அவரைப்போலவே அவர் பாணியில் கதைக்க முயன்று அவர் மனதைத் தான் புண்படுத்தியிருக்கலாம்.

"என்னடி கனக்க யோசிக்கிறுய்? இந்த பஸ்ஸில் சனமில்லை. ஏறடி" என்று என்னைப் பிடித்துத் தள்ளி விடுகிறார் தோழி. ஏறிக் கொள்கிறேன். 'சீயு' என்று கையசைக்கிறார் அவர். எனது கையையும் தூக்கி அசைத்துக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு ஒரே சோர்வாக இருக்கிறது; தவிப்பாக இருக்கிறது; மூலையிலிருந்து அழ வேண்டும் போலிருக்கிறது. எவர்மேலும் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகின்றது. "இன்றைக்கு எனப்பா சிடுசிடுக்கிறீர்?" என்று இரஞ்சனி

கூட வகுப்பில் கேட்டாள். நான் என்ன செய்ய..... என்னுல் என்னையே நிதானிக்க முடியவில்லை.

வெறுமையாய் இருந்த சீற்றில் அமர்கிறேன்.

கொஞ்சநேரம் அவர் ஒன்றும் பேசாமல் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பவர் போல் இருந்தார். பிறகு என்னை முழுமையாகத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னார்.

"என்னைப் பற்றி ஞாபகம் உங்களிடம் இல்லாவிட்டாலும் உங்களைப்பற்றிய ஞாபகம் என் மனதில் பசுமையாக இருக்கிறது. 'மனம்' என்ற பத்திரிகையில் 'தென்றல்' என்ற பெயரில் நீங்கள் எழுதிய கவிதையைக்கூட நான் வாசித்திருக்கிறேன்."

ஒரு கவிதையின் அழகுடன் மிக்க நளினத்துடன் அவர் இதைச் சொன்னபோதும் நான் "எனக்கு ஞாபக மில்லை" என்றே சொன்னேன்.

"உங்கள் கவிதையைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன் என்றார் அவர்.

"அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன்" என்றேன் நான்.

"அப்படியா," என்றவரின் முகம் கறுத்து இருண்டது. அந்த முகத்தில் பொங்கி நின்ற சோபையின் ஒளி மங்குவது எனக்குத் தெரிந்தது. அப்படியெல்லாவற்றையும் மறந்து, என்னை முழுமையாக அவரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று என் மனம் தவித்தாலும் என்னுல் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை.

இப்போதும்கூட, அவர் என் முன்னுல் எதிர்ப்பட்டால் நான் அப்படிச் செய்வேன் என்று திடமாகச் சொல்லமுடியாதென்றே நீணக்கின்றேன்.

அவரைக் காண வேண்டுமென்று எனக்குத் தலிப் பாகத்தான் இருக்கிறது. அவருடன் வாழ வேண்டுமென்று, அந்த மார்பில் முகம் புதைத்து அழ வேண்டுமென்று - கையுடன் கைகோர்த்து இணையாகத் தீரிய வேண்டுமென்று - அவர் தலையை வருடி ஆறுதல் சொல்ல வேண்டுமென்று.....என்றாலும்.....என்றாலும், என்னுல் அப்படிச் செய்ய முடியாது. கூண்டுப்பறவைபோல, ஏதோ, தலைகளினுல் காலம் காலமாகப் பினைக்கப்பட்ட வள்போல.....

பிறகு அவர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஏதோவொரு தரிப்பில் ‘இவ்வளவும் கடைத்ததற்கு நன்றி’ என்றி சொல் விவிட்டு இறங்கிவிட்டார்.

என்னுள் ஏதோ மகத்தானதொன்று கிளர்ந்து அழுக்கியது போலிருந்தது. அன்றேடு எனது கலகலப்பும் சிரிப்பும் என்னிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டன. நான் என்னுள் அழுது எனக்குள் தலிக்கிறேன்.

இன்டைக்கு பஸ் வலு கெதியாய் நெந்துவிட்டது போல.

நான் இறங்கி நடக்கிறேன். அப்போதுதான் இருண்டதென்றாலும் தெருவில் சனநடமாட்டம் இல்லை. வீதி விளக்குகள் அழுது வழிகின்றன. அம்மா என்னை எதிர் பார்த்துப் படலையில் காத்திருக்கிறோன். அப்பா “ஓவர் டைம்” செய்து விட்டு இன்னும் வந்திருக்கமாட்டார். அண்ணு வழக்கம் போலவே, வேலையில்லையே என்ற கவலையில் மெகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோன்.

“நான் டாக்டராகத்தான் வேண்டும்” என்று நினைக்கிறேன்.

(1976)

□ □ □

உடைவுகள்

இந்த முறையும் பொருந்துவது போல வந்து பொருந்தாமல் அது நழுவிலிட்டது. அவன் மீண்டும் பழைய படிமுயலத் தொடங்கினான். பழைய துணியைக் கிழித்து, இயந்திரத்தில் நீர் வரும் குழாயைப் பொருத்து மிடத்தில் சுற்றிலிட்டு, மிக மிக மெதுவாக மீண்டும் குழாயை இயந்திரத்தோடு பொருத்தத் தொடங்கினான். பொருந்துவதுபோல் அது இறுகிவந்தது. அசட்டுத் துணிச்சலில் அசைத்துப் பார்த்தான். இறுகியதாகவே பட்டது. மேலும் இறக்குவதற்கான சாவியை உபயோகித்து நெம்புகையில், படாரென்ற சத்தத்துடன் அது மீண்டும் கழன்று விட்டது.

நிதான் மிழந்தவனுக்க் கையிலிருந்த சாவியை ஒங்கி அந்தப் பொருத்து வாயில் ஓர் அடிவிட்டான். இவனை நிமிர்ந்து பயத்தோடு பார்த்தான். அடிப்பட்ட இடத்தில் நெலிவு ஏதாவது தென்படுகின்றதா என்பதாகத் தடவிப் பார்த்தான். இரக்கத்தீற்குரியவனுக்குத் தன்னைச் சிலிர்த்து, மீண்டும் பழைய துணியைச் சுற்றிப் பொருத்தத் தொடங்

கினன். பொருந்து வாயையும்...பொருந்து வாயையும் மெதுவாக...மெதுவாக...இனைக்க வாயோடு வாய் சேர்க்கையில், மெதுவே எட்டிப் பார்ப்பதுபோல் வெளிப்பட்ட கறுத்த வாசர் வெளியே விழுந்து உருண்டது. அதைப் பற்றிப் பிடித்து உள்ளே வைத்துப் பொருத்திச் சுழற்றுகையில் அது இறுகுவதாகவே வந்து, தொடர்ந்த நெம்பலில் படாரெனச் சுழன்று கையை மீறி, இயந்திரத்தின் ஸ்ராண்டில் அடித்து உறுமியது.

'என்னால் ஏலா' தென்பதாகக் கையை உதறி நிமிர்ந்த இவனைப் பார்த்தான்.

கோபப் பார்வை;

வெறுப்பைக் கக்கும் பார்வை;

சலித்த பார்வை;

இரக்கத்தை வேண்டி நிற்கும் பார்வை;

'நான் படும் கஷ்டமெல்லாம் உனக்குப் புரிகிறதா' என்ற கேள்விப் பார்வை.

"நீ குளிக்கிற தெண்டால் வாளியாலை அள்ளிக் குளி; என்னை இந்தச் சனியனை ஸ்ராட் பண்ண ஏலாது"

இவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மெளனமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இவனைப் பார்த்து விட்டு அந்தக் கண்களில் பாசம் மின்னுவது போல—

'மீசை முளைக்காத பதினெட்டு வயது;

கருத்து உருண்டு வளர்ந்து—

இளமை காணத் துடிக்கும் உடற்கட்டு;

உதட்டில் கறுப்பு-இரகசியமாகச் சிகிரெட் பிடிப் பதாலா?

மின்னல் காட்டும் ஒரு மூரட்டு வசீகரத்தில்.....
அலையும் தலைமயிர்க் கற்றைகள்—'

.....மீண்டும் முயலத் தொடங்கினான். வேகம் குறைந்த, எல்லைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நிதானத்தில், வாயோடு வாய் பொருத்தி, வெளியே எட்டிப்பார்க்கும் 'வாசரை' உள்ளளி மெதுவாக மெதுவாகச் சுழற்ற இறுகுவது போலவே வந்து, வழுக்குவது போலத் தீடுக் கிட வைத்து, நிஜமாகவே இறுகி விட்டது. சாவியால் மெதுவே மெதுவே நெம்பி மேலும் இறுக்கியாகி விட்டது.

மகிழ்ச்சிப் புளகாங்கிதத்தில் இவனை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகைத்தான். இவனிலும் மகிழ்ச்சியை எதிர் பார்த்தவன் சலனமற்ற இவன் நிலையைக் கண்டு வியப் படைந்தவனும்ப் பார்த்தான். "நீ பாவந்தான் அண்ணு, அண்ணி வீட்டுப் பொதுக் கிணற்றில் சனி முழுக்குச் சன்டையிலிருந்து தப்பிக்கத்தானே இங்கு ஒடி வருகின்றாய்"

"மிசினுக்குத் தண்ணிவிட ஒருக்கால் பிடியுங்கோ அண்ணை"

"நான் வெள்ளைக் கொலர்ச் சட்டை வேலைக்காரன், காலமை எழும்பி மத்தியானச் சாப்பாட்டுப் பொதியோடு பஸ்லில் போவேன்: ஒவ்வொரை கதிரையில் இருந்து வேலை செய்யேக்கை வீர் வீரரென்று மேலே 'Fan' சுத்தும்; ஆட்கள் வருவினம்; போவினம்; சிரிச்சுச் சந்தோஷமாய்ப் பொழுது கழியும் — சந்தோஷமாய்ப் பொழுது கழியும் சிரிச்சுச் சிரிச்சும....."

இவன் கைபிடிக்கவே கொளக்குக் கொளக் கென்று, இயந்திரத்திலும், நீர் இழுக்கும் குழாயிலும் தண்ணீர் நிரம் பிற்று. ஏதேதோ தட்டி...एதேதோ ஊற்றி, ஒக்குக் கெனறு. ஒருக்கால் விக்கி, ஒரே சுருதியில் இயந்திரம் 'ஸ்ராட்' ஆகிற்று.

அந்தச் சூழலிலேயே மகிழ்ச்சி களை கட்டிற்று. அடுத்த வீட்டுக் குழந்தை ராதா அள்ளிக் குளிப்பதற்கான சுருவச் சட்டியுடன் நிர்வாணமாக ஓடி வந்தாள். குழந்தையின் கணகளில் எட்டி எட்டிப் பார்த்துப் புக்கமைகாணும் ஆவல். சோதி ஏதோ பாடலை முன்னுமனுத்தவாறு மாற்றுத் துணியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வந்தான். கீதா பாடசாலை 'மூனிபோமை' சலவை செய்ய ஆயத்தமானான், வதனி முழுகுவதற்காகத் தலையில் எண்ணென்ற தேய்த்துக் கொண்டாள்.

ஆசுவாசத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்த அவன் மீண்டும் இயந்திரத்தைக் கூட்டினான்; குறைத்தான்; நீரிழுக்கும் குழாயைப் பிடித்து மெதுவே குலுக்கினான்; ஏற்றமும், இறக்கமுமான சுருதியில் இயந்திரம் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. தாரையாய்ப் பீச்சும் நீரைக் காணேன். குழந்தையின் முத்திரம் போல முதலில் வந்து பிறகு அதுவும் நின்று விட்டது.

இயந்திரத்தினால் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றி, அதைக் கூட்டிக் குறைத்து பொருந்து வாயை மெதுவே குலுக்கி குலுக்கி, அவன் பம்பரமாக இயங்கினான்.

தாரையாய்ப் பீச்சும் நீரைக் காணேன்.

அவன் சோர்ந்து போனான்.

எல்லோரையும் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“இதோடை மாரடிக்கேலாது; உங்கடை உங்கடை அலுவலைப் பாருங்கோ”

இயந்திரத்தின் சுருதியே பெரியதாய் ஒலிக்கும் மௌனத்தில் மனங்கேளாதவனுக மீண்டும் ஒவ்வொன்றுக்கப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

பொருத்து வாயும், பொருந்து வாயும் இணையும் இணைப்பின் அருகில் சொட்டுச் சொட்டாக நீர் ககிந்து கொண்டிருந்தது.

(1977)

கனவு

காலையில் அலுவலகத்திற்கு வந்ததும் அந்தச் செய்தி கிடைத்தது. அவளின் தந்தை கடந்த இரவில் செத்துப் போனாராம். பரபரப்பு மேலோங்கவில்லை. எப்படி..... எப்படி..... என்ற செய்தி அறியும் உணர்வே களர்ந்தது. துண்டு துண்டாக, அங்குமிங்குமாக, பொய்யும் மெய்யு மாக, ஒன்றுக்கொன்று முரண்ண தகவல்கள் கிடைத்தன. அப்படிப் பிரமாதப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகவோ, பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளத்தக்கதாகவோ ஏதுமில்லை. அவர் வயது போனவர்தானும்; இரண்டு மூன்று நாட்களாக சிறிய சுகவீனமாகப் படுத்திருந்தவர், திடீரென்று... எதிர்பாராமல்.....இப்படி.....

அவள் என்னுடன் வேலை செய்யும் ஒரு சுக ஊழியை; கண்ட நேரங்களில் மெல்லிதாக இதழ் மலர கண்களினால் ஒரு சிரிப்பு. சில வேளைகளில் சில வார்த்தைப் பரிமாறல் கள். அவ்வளவுதான். அவளைப் பற்றியோ அவள். குடும்பத்தினரைப் பற்றியோ, அவளின் ஆர்வங்களைப்

பற்றியோ, அவளின் மன அந்தரங்கங்கள் பற்றியோ வேறெற்றுவும் தெரியாது. என்னைப் பற்றியும் அவளுக்குத் தெரியாதென்றே நினைக்கிறேன்.

அவள் இனி என்ன செய்வாள்; பாவம். புத்திளமைப் பருவத்தின் அந்திமத்தீவும் ஓர் அசையும் சிலை போல அழகாகத்தானே இருக்கிறோன். கண்களில் ஈரம் பளிச் சிடச் சிரிக்கிறோன். முகலாவண்யமும் வசீகரமும் கொண்டவள். பாவம்; ஆதரவான தந்தையை இழந்தபின் இனி என்ன செய்யப் போகிறோன்.

மற்றைய நண்பர்கள் முன்னரே சென்றுவிட்டார்கள். நானும் வேறிருவரும் எதிர்பாராமல் அல்லது ஒருவித அசட்டைத்தனத்தில் பிந்திப்போனேம். வஸ்சிற்காக ஒடி அதைத் தவற விட்டுக் காத்திருந்து வஸ் ஏறி, பின் அடுத்த வஸ்சிற்காகக் காத்திருந்து - சலித்து - பின் ஏறிச் செல்கையிலும் தவிப்பு; சரியான இடத்தைக் கண்டு பிடிப்போமா?

நகரத்தின் சனசந்தி மறைந்து, சுற்றுநகர் கட்டிடங்களையும் தாண்டியாகி விட்டது. பெரிய பாலம் வந்து மறைந்தது. ஒரே சீரான பெரிய வெளி. நான்கைந்து நிமிடங்களுக்கொருமுறை கிளைப்பியியும் கறுத்தத் தார் ரேட்டுகள். லேசான சாய்வு வெயில் கண்களைக் கூச வைக்க வடலியடைப்புகள், பனம்புதர்கள். புளியமரச் சோலைகளைக் கடந்து அந்த முடக்கில் இறங்கினேம். சரியான இடத்தில்தான் இறங்கினேமா? சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் தயங்கித் திரும்புகையில், கொக்கிபோட்டு இழுத்த கேள்வியாய்.....

“இலட்சுமி வீட்டைதானே போறியள்?”

அவளும் பருவ வயதினர்தான்; எங்கேயோ படிப் பித்துவிட்டு வரும் வாத்திச்சி போல சடக்கென மனத்தின்

பட்டது. நாலைந்து புத்தகங்களும், கைப்பையும் நிமிர்ந்த நடையுமாய்.....உதடுகள் கறுத்துப்போய் கிடந்தன.

அவளின் வழிகாட்டலில் நடக்கையில் மேலும் பனம்புதர்கள்; பக்கத்து வயற் பரப்பில் மஞ்சளாய் டுத்து வாடும் சணற் செடிகள்; ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலை; ஒரு சங்கக்கடை.

“இப்படித் திரும்பி நேராகப் போங்கோ”

மூ, மூம் என்பதாய் பறையொலி அதிர்ந்தது. படார், படாரென வெடிச்சத்தம் கேட்டது. நடந்தோம்; நடந்தோம்; நெருங்கி வரும் பறையொலியில் சைக்கிளை உருட்டிவரும் சில கிராமத்து மனிதர்கள்; என்ன செய்வதென்ற தயக்கத்தில், ஒழுங்கைக் கரையில் ஒதுங்குகையில் - வெள்ளீக் கடதாசிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு தொடர்ந்து வரும் பாடை; மேலும் சில மனிதர்கள்; அதிசயமாய் பார்த்து நகர்கையிலும்-ஒரு கெளரவும்போல - ஒரு பெருமிதம் போல தலை நிமிரல் (எங்கள் இலட்சுமிக்கும் நாகரிகமானவர்கள் நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள்)

ஒரு கையில் புகைகின்ற சுருட்டும், மறு கையில் அதிகாரிகளின் கைப்பையுமாய், எங்கள் கந்தோரின் இடைத்தர அதிகாரியின் பின்னால், எங்களை விட்டுவந்த எங்கள் சக ஊழியர்கள்.....

“வந்தனீங்கள் பக்கத்திலைதான் வீடு; போட்டு வாங்கோ.”

‘கவலை தோய்ந்த அவளின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது.’

படலையால் திரும்பியதுமே அதற்காகக் காத்திருந்த வர்போல, ஒரு கண்ணூடிக் கீழவர் வரவேற்றார். தூரத்தில் கண்ணீர் வடியும் முகமாய் இலட்சுமி; - தயங்கித் தடுமாறு கையில் கைச்சுட்டலால் கதிரைகளைக் காட்டினார்.

என்றை அப்பு, என்றை அப்பு என்று ஒரு பன்னிரண்டு வயதுப் பையன் கத்திக் கொண்டிருந்தான். ஒரு வயதுபோன பெண் அவளை தேற்றச் சிரமப்பட்டாள். என்றை அப்பு, என்றை அப்பு என்று அவன் கேவிக் கொண்டேயிருந்தான். இலட்சுமியும் அவளைப் பிடித்துத் தேற்ற முற்பட்டாள். “குஞ்சியம்மா என்றை அப்பு என்றை அப்பு” என்று கேவிக்கொண்டே அவளின் அணைப்பில் அவன்; கண்களில் வடியும் கண்ணீரில் அவனும் அவனும் முகத்தோடு முகம் வைத்து மூன்று விருக்கையில்...

மனம் கனத்து கண்கள் கலங்குவதாய்...

பிரேதம் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டில் பக்கவாட்டில் சரிக்கப்பட்டு கால்களை நீட்டிக் கொண்டு கிடந்தது. மரணச் சடங்கில் சிந்துண்ட தானியங்களை நாலைந்து கோழிகள் கொத்தித் தின்றன. இரண்டொரு காக்கை களும் எட்டி எட்டிப் பறந்தன.

தேயில் மூன்று கிளாஸ்களில் சோடாவுடன் ஒரு பெண். “குடியுங்கோ” என்றார் இலட்சுமி. பையன் கேவிக்கொண்டே இருந்தான், இதென்ன என்பதாய் பார்த்து.....ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாமல்...எடுத்துக் குடிக்கையில் மனத்தில் ஏதோ குற்ற உணர்வாய்...

அந்த அணைப்பில் அவன் கேவிக்கொண்டேயிருந்தான்.

கட்டி முடிக்கப்படாமல் ஜனனல்கள் இருக்க வேண்டிய இடம் மூனியாய், வீடு சின்னதாகத்தான் இருந்தது. முற்றத்தில் இரண்டு மூன்று பளை மரங்களைத் தவிர மரங்கெடிகள் எதுவுமில்லை. இரண்டொருவர் அங்குமிங்கும் போய்க்கொண்டிருந்தனர். “எல்லோரும் என்னை விட்டிட்டுப் போறியளே” என்று அந்த வயது போன பெண் தீங்கென அழுதாள்.

தூரத்து ஓசையாய் பறையொலி கேட்டது.

அப்பு...என்பதாய் எழுந்தோம். இலட்சுமியும் எழுந்தாள். பையன் அப்பு அப்பு என்பதாய் கேவிக் கொண்டே இருந்தான்.

நாங்கள் நடக்கையில் தலையசைத்து அவள் விடை-தருகையில்...கண்ணீர் வடியும் அந்த முகத்திலும்—அப்பு அப்பு என்ற பையனின் கேவலூடு—அந்தப் பருவத் தின் வசீகரம் மின்னலாய் வெடிக்கையில், வாழ்வு காத் திருப்புகளும் கனவுகளுமாய் நீள்வதாய்...

(1979)

இருளிலிருந்தே ஒளி பிறக்கிறது

“சின்னப்பு கமக்காறன்றை ஒரே பிள்ளை; சகோதரங்களில்லாதவனென்டு தான் என்னை எல்லோரும் சொல்லுறவை. எனக்கும் தம்பியோ தங்கச்சியோ அன்னையோ அக்காவோ இல்லாதது பெரிய மனவருத்தந் தான். என்டாலும், எனக்கு ஒருவழியிலை சகோதரம் இருக்குத்தானே. அவள் மங்கையர்க்கரசி, என்னைச் சதாசிவத்தண்ணன் என்டு கூப்பிடேக்கை எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாய் இருக்கும் தெரியுமே. அவள் என்றை உடன் பிறந்த சகோதரமாய் இல்லாட்டிலும், நான் அவளிலை உயிரையே வைச்சிருக்கிறேன். அவளும் அப்படித்தான் என்னிலை நல்ல பட்சம். பொயிலைக்கண்டுக் காலத்திலை, நான் தோட்டத்திலை இறைக்கேக்கை, ஆச்சி எனக்குச் சாப்பாடு அனுப்பப் பிந்தினலும் அவள் விடமாட்டாள்; ‘அண்ணன் பாவும் வெய்யிலுக்கை காய்து’ என்டு சொல்லி, ஆச்சிக்கு கூடமாட ஒத்தாசையா யிருந்து, அவள்தான் எனக்குச் சாப்பாடு அனுப்பிவைப் பள். முந்தி அவள் இராமநாதன் கொலிச்சிலை படிக்

கேக்கை, எனக்குப் பிடிக்குமென்டு புதுப்புதுப்போசிலை எம். சீ. ஆறுள்ளரை படங்களும், நல்ல நல்ல பாட்டுப் புத்தகங்களும் வாங்கித் தாறவள்.”

“அவரும் அவையின்றை குடும்பத்திலை ஒரு பிள்ளை தான். அவளின்றை அப்பாதான் எங்கடையூர்ப் பள்ளிக் குடத்திலை முதல் வாத்தியார். நாங்களெல்லாம் அவரை முதல் வாத்தியார் எண்டுதான் சொல்லிறது. எங்கட அப்பு, ஆச்சி போன்ற பெரியாக்கள் அவரைத் ‘தீருநீத் துச் சட்டம்பியார்’ எண்டுதான் சொல்லுறவை. எந்த நேரமும் வெள்ளை வேட்டி கட்டிக்கொண்டு நேஷனல் சேட்டு போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்குடத்துக்கு போகேக்கை வரேக்கை அவரை நான் ரேட்டிலை காணு றனுன். அவற்றை நெத்தியிலை பட்டையாய் பூசிக்கிடக் கிற அந்த முண்டுகுறித் தீருநீத்தையும், நடுவிலை பென் னம் பெரிய வட்டமாய் வைச்சிருக்கிற சந்தனைப் பொட்டையும், புடரியிலை அசைந்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தச் சின்னக்குடுமியையும் காணேக்கை, எனக்குக் கையெடுத்துக் கும்பிடச் சொல்லிற மாதிரி ஒரு பத்தி இல்லை-ஒரு பயம் வரும். வழியிலை எங்கேயன் என்னைக் கண்டால், கண்களை அகல விரித்து. மெல்லிய சிரிப்பு சிரிச்சு ‘எப் படியடா சதாசிவம்’ எண்டு அவர் கேக்கேக்கை, எனக்கு உடம்பெல்லாம் குளிரிறமாதிரி இருக்கும். மயிர்க்கால்கள் எல்லாம் குத்திட்டு நிற்கும். அப்படிப் பட்ட அவருடைய செல்லப்பிள்ளைதான் மங்கையர்க்கரசி. அவரைப் பாக்கேக்கை ஏதோவொரு சந்தோஷமான பயமாய் இருக்க, அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆசையாய் இருக்கும். சதாசிவத்தண்ணன், சதாசிவத்தண்ணன் எண்டு அவள் சொல்லிற கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க பசிகூடவராது. அவள் எத்தினை எத்தினை கதை சொல்லு வாள். எம். சீ. ஆர்., சிவாஜி நடிக்கிற படக் கதையளும் சொல்லுவாள்.”

“எங்கடை வீட்டுக்கு இரண்டு வீடு தள்ளித்தான் அவையின்றை புதுக் கலவீடு இருக்குது. அவள் அவையின்றை வீட்டிலும் பார்க்க எங்கடை வீட்டிலைதான் அதிக மாய் இருப்பாள். பள்ளிக்கூட விடுதலை நாட்களிலை அவள் நித்தமும் எங்கடை வீட்டிலைதான் நிற்பள். ஆக நித்திரை செய்யத்தான் தங்கடை வீட்டுக்குப் போவள். எங்கடை வீட்டிலை ஆச்சிக்குச் சுகமில்லையென்டால் அவள் தான் சமைப்பள்; மற்றவேலையளிலை ஆச்சிக்கு கூடமாட ஒத்தாசையாக இருப்பாள். பழையது நல்லது நறியது எண்டு பாராமல், “உனக்குக் கூடாது மோளே; பழக்கமில்லை” எண்டு ஆச்சி சொன்னாலும் கேளாமல் அடம் பிடிச்சச் சாபபிடுவள். எங்கடை வீட்டிலை ஏதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் அவள் தான் நின்டு, கலகலவென்று பேசி எல்லாத்தையும் நடத்து வள். எப்பனும் வெக்கமில்லாமல் எல்லாரோடையும் ‘பகிடிகள்’ விடுவள். எத்தினையோ பேர் ‘தீருநீத்து வாத்தியாற்றை பெடிச்சி நல்ல பிள்ளை’ எண்டு சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன். அப்ப எனக்கு சந்தோசம், சந்தோசமாய் வரும். அவள் என்றை தங்கச்சித்தானே எண்டு எனக்குப் புழுகமாயிருக்கும்.”

“அவயின்றை வீட்டிலை ஏதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் என்னைத் தங்கடை வீட்டை வரச்சொல்லி அவள் பிடிவாதம் பிடிப்பள். நான் மாட்டேனெண்டு சொல்லு வேன் எண்டு அவருக்குத் தெரியும். தீருநீத்து வாத்தியார் இருக்கிற இடத்திலை என்னை இருக்க ஏலாது. உவள் மங்கையர்க்கரசி எப்பிடித்தான் இருக்கிறான் எண்டு நான் யோசிக்கிறனுன். கடவுளுக்குப் பக்கத்திலை இருக்க, அழுக்கு வேட்டி கட்டிக்கொண்டு தோட்டம் செய்யிற அறிவில்லாத எங்களுக்கென்ன யோக்கியதை இருக்கு எண்டு நான் அவளைக் கேப்பேன். ‘ஐயா உன் னைப் பார்க்க எவ்வளவு சந்தோசப்படுகிறீர். நீ தான்

சும்மா சும்மா பயப்படுகிறுய்' என்கு அவள் சொல்வாள். எனக்கு அவள் கெஞ்சிறதை பாக்க அழுகை வரும் எண்டாலும் கடவுள் போன்ற வாத்தியாரோடும், அவையின்றை வீட்டை வாற வெள்ளை வேட்டி கட்டின மற்ற மனிசரோடும் நான் எப்பிடித்தான் புழங்கிறது என்கு யோசித்துப் பார்ப்பேன். 'என்னை முடியாது தங்கச்சி; 'என்னை விட்டுவிடு தங்கச்சி என்பேன், எனது குரல் கம்மும். 'சரி அண்ணு' என்கு அவள் போய்விடுவாள். அவள் ஏமாற்றத்துடன் போவதைப் பார்க்க எனக்கு அழுகை வரும். மூலையிலை ஒழிச்சிருந்து அழுவேன்; நல்லாய் அழுவேன்; நெஞ்சிலை கனக்கிற மாதிரி கிடக்கிற அந்தப் பாரம் கரையு மட்டும் அழுவேன்."

"நான் முண்டாம் வகுப்பு மட்டும்தான் படிச்சிருக்கின்றேன். நான் முண்டாம் வகுப்பிலை படிக்கேக்கை, மங்கையர்க்கரசி அரிவரியிலைதான் படிச்சவள். அவள் முதலாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கையும், இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கையும் கூட நான் முண்டுதான் படிச்சனுன். அதுக்குப் பிறகு நான் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகேலை. போக மனம்வரேலை. அப்பு என்னை பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகச்சொல்லி அடிச்சார். நான் போகேலை மங்கையர்க்கரசி கூட கூப்பிட்டாள். நான் போகேலை. ஒரு நாள் முதல் வாத்தியார் கூட "நாலெலமுத்துப் படிச்சால் தானேடா, நல்லாய் இருக்கலாம்; பள்ளிக்குடத்துக்கு வாவேன்றா" எண்டார். நானேண்டும் சொல்லேலை. அந்தக் காலதில்லையும், நான் அவருக்கு முன்னை ஒண்டும் கதைக்க மாட்டேன். அண்டைக்கிம் நான் வீட்டை வந்து அழுதேன்; மூலையிலிருந்து விக்கி விக்கி அழுதேன். அப்பு அடிக்கேக்கை கூட நான் அப்படி அழேலை. முதல் வாத்தியார் பள்ளிக்குடத்திற்குவாவேன்றா என்கு சொன்னபோது எனக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. நல்லாய் அழுதேன். ஆச்சிகூடக் கண்டிட்டு

ஏன்ரா அழுகிறுய் என்கு கேட்டா. நான் ஒண்டும் சொல்லேலை. நல்லாய் அழுதேன்,"

"ஓம்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளிலை என்ன படிக்கினம் எண்கு எனக்கு விளங்கேலை, எங்கடை மங்கையர்க்கரசி கூட கண்டியிலை பதின்மூண்டாம், பதினாலாம் வகுப்பு படிச்சது தானே! நீங்களொல்லாம் கண்டியிலை என்ன படிக்கிறியள் எண்கு ஒரு நாள் அதைக் கேட்டனேன். அதெல்லாம் உனக்கு விளங்காதடா அண்ணு' எண்டாள். உண்மையிலை எனக்கு விளங்கேலைத்தான். நான் கூட வீரகேசரி, தீனகரன் ஈழநாடு பேப்பரெல்லாம் எழுத்துக் கூட்டி வாசிப்பேன்தானே எம். சீ. ஆறுநின்றை பாட்டுப் புத்தகங்களும் வாசிக்கிறனுன் தானே. மங்கையர்க்கரசியும் என்னைப்போலதானே பெரிய பெரியகதைப் புத்தகங்களொல்லாம் வாசிக்கும். எனக்கு அதெல்லாம் வாசிக்க ஆசைதான். பதின்மூண்டாம், பதினாலாம் வகுப்புப் படிச்சச் சுதாம் வகுப்புப் படிச்ச என்னலும் வாசிக்க எலும். ஆனால் எனக்கு நேரமில்லாததாலை நான் வாசிக்கிறேலை. அப்ப, அவை பதின்மூண்டாம் பதினாலாம் வகுப்பிலை என்ன படிக்கிறவை எண்கு எனக்கு விளங்கேலை."

"பெரிய வகுப்புகளிலை இங்கிலீச் படிக்கிறதாக்கும் எண்கு நினைச்சிருந்தேன். முண்டாம் வகுப்புக்கிடையிலை தமிழ் படிச்சா இங்கிலீச் படிக்க ஆழும் வகுப்புப் போதும் தானே. அப்ப ஏன் கனக்க வகுப்புகள்; அப்ப ஏன் மங்கையர்க்கரசி கண்டிக்கு படிக்கப் போகவேணும்"

"விடுதலையிக்கை ஒருநாள் அது எங்கடைவீட்டை நிக்கேக்கை, அதுக்கு 'இங்கிலீசிலை' ஒரு கடிதம் வந்தது. நான்தான் கடிதக்காரரிட்டையிருந்து அதை வேண்டிதல்க்கச்சியிட்டை கொடுத்தனன். அதிலை கிழுக்கல் கிறுக்கலாய், நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு இங்கிலீச் எழுத்துக்கள்;

எனக்குக் காய்ச்சல் வந்தால் டிச்பென்சறியிலே மருந்து வேண்டேக்கை, அப்போதிக்கரி ஜயா எழுதித் தாறு துண்டிலை, கிறுக்கல் கிறுக்கலாய் கிடக்கிற இங்கிலீசு எழுத்துகள் மாதிரி...; என்றை தங்கச்சிக்கும் இங்கிலீசிலை கடிதம் வந்ததாக்கும் எண்டு எனக்கு நல்ல புழுகம். எனக்குச் சந்தோசத்திலை சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வந்தது. கடிதத்தை வேண்டிக்கொண்டு போகேக்கை நான் சிரிச்சுக்கொண்டுதான் போனான். மணிச்சுத்தம் கேட்டு வெளியாலை வந்த மங்கையர்க்கரசி ‘எண்டா அண்ணை சிரிக்கிறுய்’ எண்டு கேட்டுக்கொண்டே கடிதத்தை வாங்கினான். அவள் இங்கிலீசு படிக்கிறதைப் பாக்க வேணுமென்டு எனக்கு ஆசை ஆசையாய் கிடந்தது. ‘என்ன தங்கச்சி அதிலை எழுதிக்கிடக்கு’ எண்டேன்.

“அவள் முகத்தைச் சுழித்தாள்; எனக்கு இங்கிலீசு விளங்கேலையடா அண்ணு” எண்டாள்.

எனக்கு பெரிய ஏமாத்தமாய்ப் போச்சு. “பின்னை என்னடி பெரிய படிப்புப் படிக்கிறுய்” எண்டு சீறினேன். அவள் சிரிச்சாள். எனக்கு அழுகை, அழுகையாய் வந்தது. முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடினேன். மூலையிலை இருந்து அழுதேன்.

அவள் எனக்குப் பின்னலை வந்ததை நான் கவனிக்கேலை. ஏன்றா அண்ணை அழுகிறுய் எண்டாள். இது பெரிய குழந்தை எண்டு சொல்லி என்றை கண்ணீரைத் துடைத்தாள். என்னன்னு இப்பவும் குழந்தைப் பின்னை மாதிரி இருக்கிறுயே எண்டு என்னை நாப்பினான்.

“இங்கிலீசு படியாமல் ழுனிவேசீட்டியிலை—அதுதான் கண்டியிலை அவை படிக்கிற பள்ளிக்குடம்—என்னடி படிக்கிறுய் எண்டேன் ‘அதெல்லாம் உனக்கு விளங்காதடா’ அண்ணை என்றாள், வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னலை அவன்றை பாசையை நாங்களேன் படிக்க வேணும்

எண்டு கேட்டாள். எங்கடை நாட்டிலை இருக்கிற தமிழாலும் சிங்களத்தாலும் எல்லா வேலையும் செய்யலாம் தானே எண்டும் சொன்னாள்.

“அது சொன்னதிலை எனக்கு முழுதும் விளங்கேலைத் தான்; கொஞ்சந்தான் விளங்கீச்சுது. வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னலை அவன்றை இங்கிலீசு எங்களுக்கு என்னத்திற்கு; பெரிய பெரிய கதைப்புத்தகங்களைல்லாம் எழுதுகிற எங்கடை தமிழாலை, சின்னச் சின்ன கடிதங்களைமுதலாம் தானே-முண்டாம் வகுப்பு படிச்ச நான் இதொண்டும் யோசிக்கேலை. பதின்மூண்டாம், பதின்நாலாம் வகுப்புப் படிக்கிற தங்கச்சிதானே இதையெல்லாம் சொல்லுது, யோசிச்சுப் பார்த்தா அது சொல்லிற தெல்லாம் சரியாய்த்தான் கிடக்கு. அப்ப பதின்மூண்டாம், பதின்நாலாம் வகுப்பிலை இதெல்லாம்தான் படிக்கிறவேயோ.”

“எங்கடை தோட்டத்துக்கும் வெள்ளைக்காறன் வந்த வனம். முந்தி தெயில் ரேட்டுப்போடேக்கை, அதைப் பாக்க வந்த ஒரு வெள்ளைக்காறன், எங்கடை தோட்டத்துக்கை வந்து பயித்தங்காய் புடுங்கித் தீண்டவனும். அப்ப எங்கடை ஆச்சி குமரியாய் இருந்தவாம். அவாவெள்ளைக்காறனைப் பார்த்து பயித்தங்காய்க்கு காசு தரக்கொல்லிக் கேட்டவலாம். அவன் ஒரு பயித்தங்காய்க்கு ஒரு ரூபா காசு கொடுத்திட்டு எதோ இங்கிலீசிலை கேட்டானும். ஆச்சி வெக்கப்பட்டு வீட்டை ஓடி வந்திட்டாவாம். அப்ப ஒருரூபாவுக்கு பத்துக் கொத்து அரிசி வேண்டலாமாம். அப்படிப்பட்ட வெள்ளைக்காறன் போனபின்னலை இங்கிலீசு என்னத்திற்கு சரிதான்...”

“ஓருநாள், பொழுது மங்கிற நேரம், தோட்டத்திலை-பொயிலைக்கண்டுக்கு இறைக்கிறதுக்காக நான் மம்பெட்டி யோட போகேக்கை, ரேட்டிலை இரண்டு காச்சட்டை

போட்ட பெடியங்கள், எங்கடை வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு சைக்கிளோடே நின்டாங்கள். தங்கச்சி கிணத்தடியிலே உடுப்புத் தோய்ச்சுக்கொண்டு நின்டது. எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. எங்கடை தங்கச்சியை இவை ஏன் பாக்க வேணும். நான் அவையஞக்குப் பக்கத்திலே போனேன். போங்காற்று உன்றை சரக்கு நிக்குது எண்டு ஒருத்தன் மற்றவனிட்டைச் சொன்னேன். மற்றவன் எங்கட கிணத்தடியைப் பார்த்துச் சிரிச்சான். அவருக்கு என்ன சிரிப்பு? நான் கிணத்தடியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். எங்கடை தங்கச்சியும் சிரிச்சமாதிரிக் கிடந்தது. நான் சைக்கிள்ளை நின்ட வங்களை முழிசிப் பார்த்தேன். என்றை கையிலே மம்பெட்டியும் கிடந்தது. அவங்கள் பயந்திட்டாங்கள் போலை கிடக்கு; விர்றெண்டு சைக்கிளிலை ஏற்ப போட்டான்கள். அவங்கள் பேந்தும் நின்டிருந்தால் எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு ஒருவேளை மம்பெட்டியை பாவிச்சாலும் பாவிச்சிருப்பேன்”

“அண்டைக்கு பருவம். அப்படி நிலவிலை எனக்கு தண்ணிகட்ட நல்ல ஆசை; எம். சீ. யாற்றை படத்திலை வாற நல்ல நல்ல சினிமாப் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டு, அப்படி நிலவிலை தண்ணி கட்ட எனக்கு நல்ல புழுகம் புழுகமாயிருக்கும். ஆனால் அண்டைக்கு எனக்குச் சரியான மனவருத்தமாய் இருந்தது. மங்கையர்க்கரசி அந்தப் பெடியங்களைப் பார்த்துச் சிரிச்சவலே; சிரிச்சமாதிரித்தான் கிடந்தது. பொழுது கருகிற நேரத்திலை தற் செயலாய் அவள் நிமிந்து பாத்தது எனக்கு சிரிச்ச மாதிரித் தெரிஞ்சிருக்கும். அவள் சிரிச்சிருக்கமாட்டாள்; அவள் தீருநீத்துச்சட்டம்பியாற்றை பெடிச்சி; என்றை தங்கச்சி; நெடுகவும் அந்த நினைவுகள்தான் வந்தது. துக்கம் துக்கமாய் வந்தது; நெஞ்சை அடைச்சது; அழுகை வந்தது.”

இண்டைக்கு நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தித்தான் அவன்றுக்கு மறுமொழி வந்தது. அவள் சோதினை பாஸாம்; இனிமேல் அவள் ஒரு வீரயோ, பீரயாம். அவள் துள்ளிக்கொண்டு எங்கடை வீட்டை ஓடிவந்தாள். ‘எங்கே சதாசிவத்தண்ணன்’ என்று ஆச்சியைக் கேட்டாள். ‘என்றி’ எண்டேன். “அண்ணை நான் சோதினை பாசடா; உனக்கொரு பரிசு தரப்போரே” எண்டாள். “என்றை தங்கச்சி சோதினை பாசு பண்ணியது எனக்கு நல்ல புழுகம். அவள் தன்றை கையிலை வைச்சிருந்த பாசலை தாரேனெண்டு சொல்லி நீட்டி, நீட்டி ஏய்ப்புக் காட்டினாள். நான் பாஞ்சு பாசலைப் பறிக்குப் பிரிச்சேன்.”

“எனக்குச் சந்தோசம், சந்தோசம், சந்தோசமாய் வந்தது. என்றை தங்கச்சி என்றை தங்கச்சிதான். அவளை அப்படியே கட்டிப் பிடிச்சுத் தூக்கி கொஞ்சவேணும் போலை எனக்குப் புழுகம் வந்தது, அவள் அதுக்கிடையிலை ஆச்சியிட்டை ஓடிவிட்டாள். இப்பவும் அண்ணன் குழந்தைதான் எண்டாள்.”

“அவள் எனக்கொரு நீல டெர்லின் சேட்டுத்தான் பரிசு தந்தவள். முந்தியும், அவள் யூனிவேசிட்டிக்கு படிக் கப்போகேக்கையும் எனக்கொரு மஞ்சல் டெர்லின் சேட்டுத் தந்தவள். அதோரு சேட்டுத்தான் நான் இவ்வளவு நாளும் வைச்சிருந்தனுன். நான் ஓரிடமும் சேட்டுப்போட்டுக் கொண்டு போறதுமில்லைத்தானே. எப்பவேன் என்னேடை தோட்டம் செய்யிற பெடியங்களோடை, டபினிலை செக்கண்சோ படத்திற்குப் போனுப் போறதுதான். அதுவும் எம். சீ. ஆறின்றை சண்டைப் படம் எண்டாத்தான் நான் போவேன்.”

“சிலவேளை தங்கச்சி யூனிவேசிட்டியாலை லீவிலை வந்து நிக்கேக்கை அதோடையும் படத்துக்குப் போறஞ்சன். நான் மாட்டேனெண்டாலும்

அது விடாது; நான் தனியவோடா போறது அண்ணு; சும்மா ஒரு ஆம்பிளோத்துணைக்கு நீவா; எனக்கு எல்லாம் எல்லாம் தெரியுமென்டு கேப்பாள். பின்னை நான் என்ன செய்யிறது, மஞ்சள் டெர்லின் சேட்டையும், போக்கு வரத்து வேட்டியையும் நல்லாய்த் தோய்ச்சுப் போட்டிட்டு, அதோடை வசவிலை படத்துக்குப் போறனன். அல்லாட்டில் நான், சந்தைக்குக் கூட வசவிலை போறேலை”

“யாழ்ப்பாணத்திலே அதுக்கு எல்லா இடமும் தெரியும், அது என்னையும் ஒருஞ்சுபா பத்துச் சதத் துத்திக்கேற்ற ருத்தான் எடுக்கச் சொல்லும். நான் மாட்டேனென்டு போடுவேன். அறபத்தைஞ்சு சதத்திற்கு கலறியிலை கிட்ட இருந்துதான் நான் படம் பார்ப்பேன். நான் சில வேளை பின்னுக்குத் திரும்பி செக்கன் கிளாசைப் பாக் கிறனன். கடைசியாய்ப் படம் பாக்கேக்கை ஒரு பொடியன் தங்கச்சியைக் குறுக்குறுப்பாய்ப் பார்த்தமாதிரிக் கிடந்தது. பொடியனையும் எங்கையோ பார்த்தமாதிரி எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. எங்கேயென்டுதான் ஞாபகம் வரேல்லை. அங்கை எல்லாம் அப்பிடித்தானே. ஆம் பிளோயன், பொம்பிளோயள் எண்ட வித்தியாசமில்லாமல் எல்லாரையும் குறுக்குறுப்பாய் பாப்பினம்;”

“படம் முடிஞ்சு வரேக்கை இரண்டோ, முன்டு பெட்டையள் மங்கையர்க்கரசி, மங்கையர்க்கரசி, மங்கையுர்க்கரசி என்டு தங்கச்சியைக் கூப்பிட்டினம், தங்கச்சி ‘இது தான் நான் சொல்லுற சதாசிவத்தண்ணன்’ என்டு என்னை அவையானுக்குக் காட்டிச்சு. எனக்கு நல்ல சந்தோசம்—வெக்கமாயுமிருந்தது. அந்தப் பெட்டயளிலை மஞ்சள் சீலை கட்டின கண்ணேடி போட்ட, சின்னப்பிளோ தான் நல்லபிளோ. நீலச்சீலை கட்டின பிளோயும் ஒரு மாதிரி; சின்னச் சட்டைப் போட்ட மற்றப்பிளோ சீ... எனக்குப்பாக்க அரிகண்டமாய் இருந்தது; வாயிலையும்

எதோ சிவப்புகளைப் பூசி...அவரும் வந்தவர் போலை எண்டு சொல்லி அது சிரிச்சது; தங்கச்சியும் சிரிச்சது. எனக்கு ஒண்டும் பிடிக்கவுமில்லை; ஒண்டும் விளங்க வுமில்லை.

‘நான் பேந்து தங்கச்சிக்கு அந்த பின்னோயோடை பழகாதையென்டு சொன்னனனன். அந்த மஞ்சல் சீலை கட்டினபிளோ நல்ல பீளோ; அப்பிடிப் பின்னோயோடை தான் பழகவேணும் எண்டும் சொன்னனனன். எனக்கு அந்தப்பிளோயிலை பிடிச்சுப் போச்சு; அது நல்ல பின்னோ.’

‘தங்கச்சி வீட்டை சிலவேளை சைக்கிள்ளை பெடியங்களும் வாறவங்கள்; அது அவங்களோடை எல்லாம் சிரிச்சுக் கதைக்கும். பகிடியனும் விடும். வீட்டிலை இருத்திட்டத் தண்ணீயும் கொடுக்கும். முதல்வாத்தியாரும் அதுக்கு ஒண்டும் பறையிறேலை.’

‘நீ பொம்பிளோப் பின்னோயல்லே; பெடியங்களோடை உப்பிடியே பழகிறது எண்டு நான் தங்கச்சியைக் கேட்டனன். அது பிலத்துச் சிரிச்சது. அண்ணை நீ இப்பவும் குழந்தையடா. பொம்பிளோயனும் ஆம்பிளோயனும் சிரிச்சுப் பழகிறதிலை என்ன பிழையடா. பிழை எண்ட தெல்லாம் அவங்கடை அவங்கடை மனசைப் பொறுத்தது எண்டு அது சொல்லிச்சு. நானும் பேந்து யோசிச்சுப் பார்த்தனன். பொம்பிளோயனும் ஆம்பிளோயனும் பழகிறதிலை என்ன பிழை? ஒண்டுமில்லைத்தானே. இப்பத்தான் பதின்மூண்டாம் பதின்னாம் வகுப்பிலை என்ன படிப்பிக்கிறவை எண்டு எனக்கு விளங்குது.’

‘நான் நேத்து பொழுது படேக்கை தோட்டத்தாலை வீட்டை வந்து பாத்தா தங்கச்சி அழுகிற மாதிரி நிக்குது. என்னைக் கண்டிட்டு விக்கி, விக்கி அழுதது. எந்த நேர மும் பகிடியள் விட்டுச் சிரிச்சுக் கொண்டிருக்கிற தங்கச்சி

அழுகிறதைப் பாக்க எனக்கு அழுகையாய்வந்தது. நான் அழேக்கையெல்லாம், அழுமஞ்சி, இப்பவும் குழந்தையோ எண்டு என்னைக் கேட்டு என்னைப் பகிடி பண்ணி என்னை அழாமல் செய்யிற தங்கச்சி, அப்பிடி அழுவதைப் பாக்க ஏதோ கூடாதது நடந்து போக்கு எண்டு எனக்கு விளங்கியிட்டுது. ‘என்னடி நடந்தது’ எண்டு நானும் அழுகிற மாதிரிக் கேட்டேன். அதின்றை கண்ணீரைத் துடைத்து, கையைப் பிடிச்சு சொல்லமாட்டியோ எண்டு கெஞ்சிக் கேட்டேன். ‘என்னை, ஜூயா கலியாணம் செய்து கொடுக்கப் போகுராம்’ எண்டு விக்கி அழுதது.”

“எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேலை. கலியாணம் செய்கிறதெண்டால் எல்லாருக்கும் புழுகம்தானே. இவள் என் அழுகிறுவெண்டு எனக்கு விளங்கேலை. அது நல்லது தானேடி. அதுக்கேன்றி அழுகிறுய் எண்டேன்”

“அவள் அழுகையை நிப்பாட்டி என்னை முழுசிப்பார்த்தாள். எங்கடை பெரிய பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கிற சுப்பிரமணியம்தான் மாப்பிளை எண்டாள்.”

“எனக்கு அவரைத் தெரியும். எங்கடை ஊர் பெரிய பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கிற நல்ல வாத்திமாரிலை அவரும் ஒருத்தரெண்டு அங்கை படிக்கிற பொடியங்கள் சொல்லிறவங்கள். நானும் சிலவேளை அவரைக் காணுற னன். ஆள் சைக்கிள்ளை போகேக்கை, வரேக்கை தேவாரம் மாதிரிப் பாட்டுக்களை மெதுவாய் பாடிக்கொண்டு போறவர். பெரிய பெரிய இங்கிலீசுப் புத்தகங்களும் கொண்டு போறவர். ஒரு நாள் அவர் சைக்கிள்ளை போகேக்கை புத்தகமொண்டு தவறி ரேட்டுலை விழ, நான்தான் எடுத்துக்குடுத்தனன். அவரும் தங்கச்சி மாதிரி பீஏயோ எம்மேயோதானும். மங்கையர்க்கரசிக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள்; அப்பேன் அவள் அழுவேணும்...”

“அவர் நல்ல மாதிரி மனிசன்தானேடி; உனக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள்; உதுக்கேன்றி பேச்சி அழுகிறுய் எண்டு நான் கேட்டேன்”.

“அவள் தன்றை சட்டைக்குள்ளாலை ஒரு படத்தை எடுத்து என்னைப் பாக்கச் சொல்லிக் காட்டினாள். ஒரு காச்சட்டை போட்ட நெடுவல் பெடியனும், ஒரு பொம் பிளையும். நான் கண்ணைக் கசக்கிப்போட்டு வடிவாய்ப் பார்த்தேன். பொம்பிளை தங்கச்சி, தங்கச்சியேதான்—இரண்டு பேரும் சோடியாய் சிரிசுக் கொண்டு நிக்கினம். பெடியனையும் எங்கையோ கண்டமாதிரி—ஓ! ஒருநாள் சைக்கிள்ளை நின்டு தங்கச்சியைப் பாத்த பெடியன்; படம் பாக்கேக்கை குறுகுறுப்பாய் பாத்த பெடியன்; எனக்கு தலை சுத்திச்சது ; மயக்கம் வந்தது; நெஞ்சை அடைச்சது; கண் இருண்டது; அழுகை அழுகை அழுகையாய் வந்தது”

“அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு, அவளை நிவிர்ந்து பாத்துக்கேட்டேன் ‘நீ என்றை தங்கச்சி தானேடி’ எண்டு.”

“அவள் என்றை காலிலை விழுந்து கையாலை காலைக் கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு அழுதாள். நான் உன்றை தங்கச்சி இல்லாட்டா வேறை ஆரடா உன்றை அருமைத் தங்கச்சி எண்டுகேட்டாள். ஜூயாவும், நீ என்றை மோளாடி எண்டு பேசினது எண்டு சொல்லிக் கதறினாள். அண்ணை நீ ஒரு தெய்வம்; குழந்தை எண்டு நினைச்சேன், நீயுமா என்னை விரட்டிறுய் எண்டு கேட்டாள். எனக்கு அடக்க அடக்க அழுகை வந்தது. ‘அப்ப என் தங்கச்சி உப்பிடிச் செய்தனி’ எண்டு கேட்டேன்,”

“அவள் கண்ணைத் துடைச்சுப் போட்டுச் சொன்னாள். அது என்ன வோடா, அண்ணை எனக்குச் சொல்லத் தெரி

யாது. எனக்கு அவரிலே பிடிச்சுப்போச்சு! அவருக்கும் அப்படித்தான். தாங்கள் பெற்றதுகளுக்கு கலியாணம் செய்து பார்க்கிறதோடை தாய் தேப்பன்றை பொறுப்புத் தீர்ந்துபோம். குடும்பம் நடத்துகிறது நாங்கள்தானே, எங்களோடை குடும்பம் நடத்தக்கூடியவங்களை தெரிஞ் செடுக்க எங்களுக்கு அறிவு காணுதே. நாங்கள் விரும் பியவங்களுடன் நாங்கள் வாழவேணுமடா அண்ணு; ஜயா தான் சொல்லுறவுரைத்தான் கலியாணம் செய்ய வேணுமென்டு சொல்லுறூர். இவர் இல்லாமல் என்னுல் வாழ ஏலாத்தா எண்டு சொல்லிக் கண்கலங்கிச்சுது தங்கச்சி; நானும் எவ்வளவோ மனதைக் கல்லாக்கி வெராக்கியமாயிருக்கத்தான் பார்த்தேன். என்னுலை ஏலாமல் போச்சது. எனக்கும் கண்கலங்கிச்சுது. அது சொல்லுறதும் சரிபோலத்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சுசது. பதின்மூண்டாம் பதினாலாம் வகுப்பிலே என்ன படிப்பிக் கிறவை யென்டு எனக்கு விளங்கிப்போச்சு. எங்களைப் போலை முண்டாம் நாலாம் வகுப்புப் படிச்சவையெல்லாம் இப்பிடி இப்பிடி புதிசு, புதிசாய் யோசிச்சுப் பார்க்க மாட்டினம். கனக்கப் படிச்சவைதான் புதிசு புதிசாய் யோசிப்பினம்போலை. தாங்கள் விரும்பினவையைத் தானே எல்லாரும் கலியாணம் செய்யிறதெண்டால் எவ் வளவு நல்ல யோசினை.”

“எனக்கு இப்ப ஒரு உதவி செய்ய வேண்டுமென்டு தங்கச்சி கேட்டிது. அந்தப் பெடியன் பக்கத்தார் பெடியன்தானும் போய் நான் தாற துண்டைக் குடுத்து அவளை கூட்டியாறியோ எண்டு கேட்டது.”

“நான் ஓமண்டிட்டேன். உந்த இருட்டுகளுக்கெல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டேன். அமாவாசை இருட்டிலை கூட கைக்குறிப்பிலை தண்ணிக்கட்டிறனுன்தானே. ஆக ஷிருநித்து வாத்தியாரை நினைக்கத்தான் பயமாய் கிடந்தது”

“பேந்தென்ன? அவன் வந்தான். தங்கச்சியையும் அவளையும் நான்தான் வழி அனுப்பிவைச்சேன். அதுகள் படிச்சதுதானே எங்கேயெண்டாலும் போய் சந்தோச மாய் வாழ்ட்டும் எண்டு நினைச்சேன்.”

“அவை இரண்டு பேருமாய் போகேக்கை தங்கச்சி என்றை காலிலை வீழுந்து கும்பிட்டுது; அண்ணு நீயொரு தெய்வமடா எண்டு சொல்லிச்சுது. எங்களை ஆசீர்வதிச்சு விட்டா அண்ணை எண்டு அது கேட்டது. எனக்கு வெக்கமாய்த்தான்கிடந்தது. சந்தோசமாயும் கிடந்தது. கண்ணை கும் வந்தது. தங்கச்சி நீ எங்கையெண்டாலும் சந்தோச மாய் இருக்க வேண்டுமென்டு நான் சொன்னேன். என்றை குரல் கம்மி இருந்தது.”

“அவையை அந்த இருட்டிலை போக வெளிக்கிட்டி என். தங்கச்சியின்றை புழுகத்தை பாத்து எனக்கு சந்தோஷம், சந்தோஷம், சந்தோஷமாய் இருந்தாலும், திருநித்து வாத்தியாரை நினைக்க மினக்கு பயமாய்த்தானிருந்தது.”

“தங்கச்சி போகேக்கை சொல்லிச்சிது. அண்ணு! ஜயாவை நினைச்சு பயப்படாதேயடா; காலம் மாற மாற அதுக்கேற்க மனிசனும் மாறத்தான்டா வேணும். ஜயா வும் மாறுவார்; அவற்றை கோபமும் அடங்கும் எண்டு தான் நினைக்கிறேன்.”

“அழுது கொண்டே—அப்படிச் சந்தோசத்திலையும் அவையள் என் அழவேணும்-கையளை ஆட்டிக் கொண்டே அவையள் போச்சினம். நானும் கையளை ஆட்டிக்கொண்டே நின்டேன். என்னை மறந்துபோய் ஆட்டி, ஆட்டி, ஆட்டி கைவலிக்கத்தான் நிப்பாட்டி னேன். என்றை நெஞ்சு குளிர்ந்திருந்தது.”

“நான் இப்ப திருநித்து வாத்தியாருக்கும் பயப்பட மாட்டேன். தங்கச்சி அவனுடை ஓடினதைப்பற்றி,

அவர் என்னைக் கேட்டா நான் இப்ப அவருக்கு முன்னாலை துணிஞ்சு நின்று ஞாயம் சொல்லுவேன். ஓம்; உண்மையாச் சொல்லுவேன்.”

“இரா முழுக்க நித்திரை வரேல்லை; புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். கோழி கூவிச்சிது; குருவி கத்திச்சது; சாடை சாடையாய் வீடிஞ்சுது. இருட்டுப் போக வெளிச்சம் வந்தது.”

“தங்கச்சியும் அவனும் இப்ப வெளிச்சத்திலை நடப்பினம் எண்டு நான் நினைச்சேன்.”

ஒரு றெயில் பயணம்

(1969)

□□□

கடகடவென்ற இரைச்சலுடன் புகையிரதம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே கூட்டம் நெரிந்து குழமந்தது. நானிருந்த பெட்டியின் வாசற்புறக் கதவருகில் நின்று வெளியே தெரிந்த காட்சிகளில் கண்களை மேயவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். கரையோரப் பகுதியில், இடைக் கிடை நெடுமுச்ச விட்டவாறே புகையிரதம் சென்றது. எனது கண்கள் கரைப் பகுதிகளைத் துழாவின. ஓடிக் கொண்டிருக்கும் காட்சிகளில் மனது தங்காமலும் ஓடாத காட்சிகளில் மனது தங்கியும் கோலம் போட்டது.

கரையில் போடப்பட்டிருந்த கருங்கல் அணைகளில் மனிதர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்து ஏதேதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கார்ச்சட்டை போட்ட உத்தியோகம் பார்க்கும் மனிதர்களும், சாரம் அணிந்த சாதாரண தொழிலாளர்களும், கோவணம் தரித்த மீனவரும், பெண்களும், கிழவர்களும், இளைஞரும், குமரிகளும் கிழவிகளும், குழந்தைகளும் கூட்டம் கூட்டமாக, திட்டுத் திட்டாக அமர்ந்திருந்து ஏதேதோ அளாவளாவினர்கள்.

மனிதர்கள் பிறந்தநாள் தொடக்கமே கதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்; ஆதாரம், ஏவானும் கூடக் கதைத்திருப்பார்கள். இவர்களுக்கு எப்படிக்குதான் இக் கதை முடியுமோவென நான் என்னினேஷன்.

அவர்களில் பலர் சிரிப்பது போலவும், சிலர் உற்சாக மாகச் சத்தமிட்டுக் கதைப்பது போலவும், சிலர் நோயால் வருந்தி முனங்குவது போலவும், சிலர் அழுவது போலவும் எனக்குத் தெரிந்தது. ஆக இந்த மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு விதமான பல்வேறு தறப்பட்ட பிரதீநிதிகளும் அங்கு காட்சி தந்தார்கள்.

றையில் நெடுமுச்ச விட்டவாறே விரைந்தது. ஏதோ வோர் ஸ்ரேசன் நெருங்கி விட்டதற்கு சமிக்கனு தருவதைப் போல, கீச்சிடும் குரலெடுத்துக் கூவியது. இறுதியில், ஒரு முக்கல், முனங்கல், குலுங்கலுடன் ஒரு ஸ்ரேசனில் நின்றது. வெளியே மேய்ந்துகொண்டிருந்த என் கண்களை திட்டென உள்ளே திருப்பினேன். ஒரு நடுத்தரவயது மனிதரும், வயது இருபது மதிக்கத்தக்க, கண்டவரை மயக்க வல்ல ஒருவித கவர்ச்சிகொண்ட இளம் சிவப்பு நிறச் சேலையணிந்த ஒரு பெண்ணும், என்னுடன் மோதுவது போல, வாசல் கதவில் பிடித்து இறங்கிச் சென்றார்கள்; வேறும் பலர் அக் கொம்பாட மென்டிலிருந்து இறங்கினார்கள். என் மனம் அப்பெண் ணிலேயே இலயித்துவிட்டது. அவனும், அம்மனிதரும் பிளாட்போமில் தெரிந்த மனிதத் தலைகளுடன் தலைகளாய் வேகமாக தெற்கே சென்று மறைந்தார்கள்.

நான் அவளின் நினைவில் மயங்கிக்கிடத்தேன். வெறுமே என் கண்கள் பிளாட்போமை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. பிளாட்போமில் கேட்ட வடை... வடை, சோடாச் சத்தங்கள், மெதுவாக என் நினைவுத் திரையில் தட்டின.

புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக றையில் கூவியது. வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். றையிலின் வட அந்தத் தீவிருந்த பெட்டியிலிருந்து காட் பச்சைக்கொடியைக் காட்டினார். றையில் ஒரு குலுக்கலுடன் மெதுவாக ஊர்ந்து புறப்படத் தொடங்கியது. அந்தப் பெண் பிளாட்போமில் எங்காவது தென்படுவாளாவென என் மனம் ஏங்கியது. மெதுவாக ஊர்ந்த றையில் படிப்படியாக தன் துரித கதியை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. பிளாட்போம் மறைந்தது. தூரத்தில் ஸ்ரேசன் என் கண்களிலிருந்து மறையும் வரையும் நான் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு பெருமுச்சடன் தலையை உள்ளே திருப்பினேன். றையிலில் கூட்டம் குறைந்திருந்தது. என்னைத்தவிர மற்றவர்கள் யாபேரும் ஆசனாத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். எனக்கும் ஆசனம் கிடைக்குமோ எனத்தடவினேன்.

இரு ஜோடிக்கண்கள் குறுகுறுவென என்னையே உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்ட நாள் துணுக்குற்றேன். திட்டென தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்ட அவள் முகம் சிவக்கக் கீழே குனிந்தாள். அவளின் முகம் நிலாவட்டமாக என் மனதில் பதிந்தது. எலுமிச்சம் பழத்திலும் சிறிது மங்கிய நிறம் கொண்டவளாக அவள் இருந்தாள். மெல்லிய கோடுகளாக அவள் நெற்றியில் விழுதி அணிந்திருந்தாள். நெற்றியின் மையத்தில் சின்னங்கிறிய ஒரு கறுப்புப் பொட்டு இட்டிருந்தாள். தலையை நேர்வகிடாய் பிரித்துப் பின்னி, சவப்பு றிபன் கட்டிருந்தாள். வெள்ளை நிற அரைப்பாவாடையும், வெள்ளையில் பச்சைப்பழுப் போட்ட சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். வாழைத்தண்டு போன்ற அவள் கைகளில் இரு புத்தகங்களையும், ஒரு தொப்பியையும் ஏந்தியிருந்தாள். மேலேயிருந்த புத்தகத்தின் பெயரை வாசிக்க முயன்றேன். ‘பாரதியும் ஷல்லியும்’ என்றிருந்தது. ஓர் இலக்கிய இரசிகை

போலுமென்று எண்ணிக் கொண்டேன். என் கண்கள் அவளை விட்டகல் மறுத்தன.

மீண்டும் தலையைத் தூக்கி என்னைப் பார்த்த அவள் நான் தன்னையே பார்ப்பதைக் கண்டு தலையைக் கலிழ்த துக்கொண்டாள்.

நான் புன் முறுவலுடன் தலையை வெளியே திருப்பிக் கொண்டேன். என் மன இயல்லை எண்ணி வியந்தேன். சற்று நேரத்தின் முன் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அவளில் மயங்கி, அவளை இன்னேர் முறை பார்க்க மாட்டேனே என்று தவித்த நானு, இப்போது இப்பெண்ணைப் பார்த்து, இவள் அழகை அணுஅணுவாக இரசித்து, இவளையே பார்க்கவேண்டும் போலத் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்?

என் மனம் அவளைப் பார்க்குமாறு தூண்டியது.

என் மனதீன் இப்போக்கை எப்படியும் அடக்குவ தென்று தீர்மானித்தேன். மனதை அவளின் நினைப்புக் களில் இலயிக்க விடாமல் வலிந்து திருப்ப முயன்றேன்.

மாலை நேரத்து இளம் வெயில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. கடல்நீர் வெயிலில் பளபளத்தது. வெண்ணிற அலைகளில் பட்ட வெயில் என் முகத்திற்கு நேரே பிரதி பலித்துக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தே அடிவானத்திற்கு இப்பால் மங்கலாய், சிறிய புள்ளியாய் ஒரு கப்பல் விரைந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. கரைக்கு அண்மையில் வடமேல் பக்கத்தில் பாய் விரித்த படகொன்று காற்றின் போக்கிற்கு அமைய அசைந்து கொண்டிருந்தது. அதில் இரண்டு மனிதர்கள் இருப்பதுபோல மங்கலாக இரு புள்ளிகள் தெரிந்தன. ஆணும் பெண்ணுமாக இரு தம்பதிகள், புகையிரத வீதியோரத்தில் நெயிலையே பார்த்தவாறு நின்றனர். அவர்களுக்கிடையே நின்ற மூன்று வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன், நெயிலைப் பார்த்து, கெக்கட்டமிட்டு சிரித்த வண்ணம் கையைக் காட்டினான்.

நெயில் ஒரு குலுக்கலுடன் அடுத்த ஸ்ரேசனில் நின்றது.

என்னையே ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவள் ஒரு புன்னகை பூத்தவண்ணம், அப்பாலே தீரும்பி வானத்தைப் பார்த்தாள்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அதை வலிந்து அடக்கிக் கொண்டே நான் இருப்பதற்காக ஓரிடத்தைத் தேடி வேண். அவளுடன் எப்படியாவது பேசித்தான் தீருவது என்று சங்கல்பம் பூண்டுகொண்டேன்.

நல்ல வேளையாக அவளின் அருகிலேயே, அவளை ஒட்டினற்போல, ஒரு ஆள் இருக்கத்தக்க இடம் காலி யாக இருந்தது. அவள் வானத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தயங்கியவாறு சென்று அவள் அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டேன்.

அவள் அலட்சியமாக திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள்! இதை அவள் எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல ததென்பட்டாள். அவள் கண்கள் ஒருவித கீறங்கவைக்கிற அழகைத் தந்து மின்னின. அவளுடன் எனது உடல் உராஞ்சுவதைப் பொறுக்காதவள் போல மெல்ல நெளிந்து கொண்டாள். என்னுடன் ஏதேதோ பேசத் தவிப்பவள் போல அவள் காணப்பட்டாள்.

வண்டி மீண்டும் ஒரு குலுக்கலுடன் புறப்பட்டது. அவள் என்னை அலட்சியம் செய்பவள்போல பழைய படியே ஜூன்னலூடாக அப்பாலே தெரிந்த வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் ஒரு பெருமுச்சுடன் என் கண்களை வண்டியினுள்ளே உலாவவிட்டேன். என் பெருமுச்சினால் தன் கவனம் கலைந்தவளைப்போல அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நான் அவள் பார்ப்பதைக் கவனியாதவன்மாதிரி வண்டிக்குள்ளே எதையோ வெறி

துப்பார்ப்பதாக பாசாங்கு செய்தேன். அவள் என்னைத் தலையில் இருந்து உள்ளங்கால் வரை அவதானிப்பதை நான் என் ஓரக்கண்களால் கண்டும் காணுதலன் போலி ருந்தேன்.

குழந்தையொன்று அவலக் குரலெழுப்பி அழுதது. எனக்கு முன்னிருந்த சீற்றில் இருந்த அந்த இளம் தாய், அதை மார்போடு அனைத்து தூங்கவைக்க முயன்றார். அவளின் அனைப்பின் இத்தீல் சுகங்கண்ட குழந்தையின் அழுகை ஒய, நான் அப்பால் என் கவனத்தைச் சற்றுத் திருப்பினேன். வண்டியில் கூட்டம் கூடியிருந்தது. கடந்த ஸ்ரேசனில் இரண்டு மூன்று பேர்கள் வண்டியில் புதிதாக ஏறியிருப்பார்களென எண்ணினேன். நான் நின்ற இடத்தீல் ஒரு வாலியான் நின்றுகொண்டு ஏதேதோ கதைகளில் மூழ்கியிருந்தான். அப்பால் ஒரு மீனவன் தன் வெறுமையான கூடையைக் கவிழ்த்து அமர்ந்திருந்தான். சுவீப் ரிக்கெற் விற்கும் பையன் ஒரு வன் தன் சுவீபரிக்கற்றுகள் கொண்ட பலகையை கையில் பிடித்தவன்னம் கடற்கரையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றுன். அவனுக்கு அப்பால் இருந்த ஓர் தாடிக்காரக் கிழவன் என்னையும், அவளையும் வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். யாரோ ஒரு பிச்சைக்காரக் கிழவி ஒரு நவீன சினி மாப் பாடலைப் பாடிய வண்ணம் பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள், எனக்கும் அவனுக்கும் முன்னால் வந்து நின்று கொண்டு அந்தப் பாட்டைப் பாடி கையை நீட்டினாள்.

நான் எனது காற்சட்டைப் பையில் கையை விட்டு துழாவினேன். ஒரு ஜம்பதுசதக்குத்தி தவிர வேறொன்றும் கையில் தட்டுப்படவில்லை. அவள் தனக்குப் பக்கத் தீல் இருந்த கறுப்பு நிறக்கைப்பையை எடுத்து நாதுக் காகத் திறந்து ஒரு பத்துச்சதக்குத்தியை எடுத்து பிச்சைக்

காரியின் கையில் போட்டாள். அவள் அந்தக் கைப் பையை வைத்திருந்ததை நான் இதுவரையில் காணவில்லை.

பிச்சைக்காரி என்னைப் பார்த்தாள். நான் ‘இல்லை பே’ என சைகை செய்தேன். அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து அப்படிச் செய்ய எனக்கு, வெட்கமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் என்னால் வேறொன்றும் செய்யமுடிய வில்லை. பெண்களின் கவனத்தை தம்பால் கவரவேண்டுமென்பதற்காக தம் கையில் இருக்கும் எதையும் கொடுத்து விடும் சில ‘மன்மதக் குஞ்சுகளை’ ப்போல அந்த ஜம்பது சதத்தைக் கொடுக்க எனக்கு மனம் வரவில்லை.

அவள் என்ன நினைத்தானோ எனக்குத் தெரியாது. ஒரு விதமாக என்னைத் திரும்பி பார்த்தாள். நானும் பார்த்தேன். மௌனமாக தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். பழைய செந்தழிப்பு முகத்தீல் தென்படவில்லை. பிச்சைக்காரி அப்பால் சென்று தன் பிலாக்கணத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்தாள். நான் மனதில் அப் பிச்சைக்காரி யைத் திட்டினேன்.

வண்டி, அடுத்த ஸ்ரேசனில் நின்று விட்டு புறப்பட்டது. பிச்சைக்காரக் கிழவியும் சுவீப் ரிக்கெற் பைய னும் இறங்கியிருந்தார்கள். குழந்தையை வைத்திருந்த பெண் அதை அனைத்த வண்ணம் பின்னுக்கு தலையைச்சாத்தி அமர்ந்திருந்தாள். கூடைக்கார மீனவன் அதில் இருந்த வண்ணம் அப்போ பீரசித்தமாயிருந்த ஒரு சிங்களப்பாடலை முன்னுழுத்துக் கொண்டிருந்தான்; வாசலில் ஸின்ற வாலிபான் முன்னைப்போலவே ஏதோ காவில் ஆழந்திருந்தான். தாடிக்காரக் கிழவன் ஆழந்த தூக்கத்தீல் இலயித்திருந்தான்.

அவளைப் பார்த்தேன்; அப்பாலே தெரிந்த காட்சி களில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தவள் போல, வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் அழகிய கைகள், அந்தப் புத்தகங்களையும், தொப்பியையும் இறுகப் பற்றியிருந்தன. இப்போது, அப்பற்றுதலில் அவளின் கைப் பையும் சேர்ந்திருந்தது.

புகையிரதம் கரைப் பகுதியை விட்டு நாட்டுக்குள் புகுந்து ஓடத் தொடங்கியது. அழகிய வயல் பிரதேசங்களுக்கூடாக நெளிந்து, வளைந்து செல்லும் தண்டவாளத் தீண் மீது அது வேகமாக சென்று கொண்டிருந்தது. இருண்டு வரும் மங்கிய வெளிச்சத்தில், அப்பகுதி அழகிய சோபை பெற்று மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. நானும் அவளுடன் சேர்ந்து வெளியழகை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

வழியிலிருந்த ஆற்றுப் பாலத்தில் பயங்கரச் சத்தத்தை எழுப்பிக் கொண்டே புகையிரதம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆற்றங்கரையில் இரண்டு பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதையின் அருகினில் பச்சைப் பசேலென்ற நெல் வயல்களும் வாழைத் தோட்டங்களும் காணப்பட்டன.

இயற்கையையே பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்த நான் மீண்டும் என் கவனத்தை அவள்மேல் திருப்பினேன். அவளின் கோலத்தில் எதுவித மாற்றமும் இல்லை. வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“இந்தப் புத்தகத்தை ஒருமுறை தருவீர்களா?” என்றேன். எனது குரல் மெல்லிய ஸ்தாயியில் ஓலித்தது. அவள் ஏதோ பிரமையில் இருந்து விடுபட்டவள் போல ஒரு முறை அசைந்து கொடுத்தாள். பின்னால் தீரும்பிப் பார்க்காமலே தன் பின்னலில் ஒன்றைத் தூக்கி மூன்பக்கம் போட்டு அதை அழுகுப் படுத்தினாள். அவள்

தன் பின்னலைத் தூக்கி மூன்னால் போடும்போது அது என்னைத் தழுவி அணைத்துச் சென்றது. அவள் என்னைத் தழுவ மாட்டாளோவென ஏங்கினேன். நான் கேட்ட கேள்விக்கு அவளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. அது அவளின் காதில் விழுவில்லை போலும் என எண்ணி னேன்.

புகையிரதம் ஒரு குகையில் புகுந்து ஓடியது. அதனால் புகையிரதத்தினுள்ளே ஒரு செயற்கையான இருள் பரந்திருந்தது. அப்போது அவள் தன் முகத்தை உள்ளே தீருப்பி இருப்பாளேன் நினைக்கிறேன். புகையிரதம் குகையை விட்டுக் கழிந்ததும் அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்; பார்வையும் பார்வையும் முட்டி மோதிச் சிதற்றின். அவள் நாணமிக்க ஒரு புன்முறைவூடுடன் முகத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டாள்.

கூடையில் இருந்த மீன்காரக்கிழவன் “ஆதரே மம ஆதரே” (நேசிக்கிறேன் நான் நேசிக்கிறேன்) என்று முனு முனுத்தான். தாயின் அணைப்பிலிருந்த குழந்தைகையைக் காலை ஆட்டி விளையாடியது. வாசலில் நின்ற இளைஞன் ஏதோ நினைவில் சிரிததுக் கொண்டாள்.

நான் அவளைப் பார்த்து “இந்தப் புத்தகத்தை ஒரு முறை தருவீர்களா?” என மீண்டும் வினாவினேன். அவள் கைகள் அசைந்தன. அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து பல்வியமாக என் கையில் தந்தாள். அப்போது கீழே இருந்த புத்தகத்தை அவதானித்தேன். ‘இரு மகாகவிகள்’—கலாநிதி க. கைலாசபதி, என்றிருந்தது. நான் நினைத்து சரிதான். இவள் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டவள்தான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

புத்தகத்தின் அட்டையைப் புரட்டினேன். ‘பிரமிளா’ என்ற பெயர் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று,

மொழிகளிலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. புத்தகத்தின் அடுத்த பக்கத்தை புரட்டிக்கொண்டே “உங்கள் பெயர் பிரமிளாவா?” என்றேன்.

ஆமாம் என்று தலையசைத்த அவள் “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்றால் தொடர்ந்து.

“இளங்கோ” என்றேன். “ஓ! சிலப்பதிகாரம் எழுதியவரின் பெயரையே கொண்டிருக்கிறீர்களே” என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

நான் புத்தகத்தின் பக்கங்களைத் தட்டினேன். ஓரெழுத்தையாதல் படிக்க மனம் வரவில்லை. அவள் நான் செய்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுக்குச் சிங்களம் தெரியுமா?” எனத் திடீரென வினாவினேன். அவள் சொன்னான். “எனக்கு இலக்கியத்தில் ஆழந்த பற்று. தமிழ் இலக்கியத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்த நான் தற்செயலாக ஒருநாள் ‘வீடு’ என்றதோர் கவிதையைப் படிக்க நேர்ந்தது. அந்த அருமையான கவிதையை ஒரு சிங்களக் கவிஞர் எழுதியிருந்தான். நான் அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையே படித்தேன். அன்றிலிருந்து நான் சிங்களம் படித்து சிங்கள இலக்கியங்களைப் படிப்பதென்று முடிவு செய்தேன். இன்று எனக்கு சிங்களம் பெருமளவு தெரியும்!”

“அப்படியானால் எனக்கு சிங்களம் படிக்க உதவுகிறீர்களா?” என்றேன் நான்.

அவள் பலத்துச் சிரித்தாள். “நாம் இப்போது றெயிலில்” என்றால். தொடர்ந்து “இப்பிரயாணத்தில் நானும் நீங்களும் நன்பர்கள், பின் நான் யாரோ நீங்கள் யாரோ” என்று கூறி பெருமுச்சு விட்டாள்.

எனக்கு எங்கிருந்துதான் அவ்வளவு துணிவு வந்ததோ தெரியாது. நான் சொன்னேன். “இந்த றெயில் பயணத்தில் சந்தித்த உன்னை, நான் என் வாழ்க்கைப் பயணத்திலேயே மறக்க முடியாது பிரமிளா; நீ என் மனதில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் நீங்காத இடம் பிடித்து விட்டாய்”.

அவள் மௌனமாகச் சிரித்தாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் பளிச்சிட்டன. என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது, என் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்து அழுதாள். நான் அவள் தலையைக் கோதினேன்.

தாடிக்காரக் கிழவன் எங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மற்றவர்களை நான் கவனிக்கவில்லை.

றெயிலின் வேகம் குறைந்தது. தன் கண்ணீரைத் துலை துஷக் கொண்ட அவள் “நான் இவ்வளவு நானும் எனதுபேயா வதிர்பார்த்திருந்தேன், அது இங்கேதான் கிடைத்தது”, என்று என் மார்பைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

பழையபடியீர கலகலப்பாக அவர் மாறினான். “என் புத்தகத்தைத் தருவிர்களா? நான் இறங்கவேண்டிய ஸ்ரேசன் வந்து விட்டது.”

நான் புத்தகத்தை முடி அவளிடம் கொடுத்தேன். றெயில் நின்று விட்டது.

அவள் இறங்கி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான். “நீங்கள் சொன்னதுபோல இந்த றெயில் பயணத்தில் சந்தித்த உங்களை, இந்த வாழ்க்கைப் பயணத்திலேயே மறக்கமுடியாது. நான் எதீர் பார்த்ததை உங்களிடமே பெற்றேன். வாழ்க்கை என்பதே எதிர்பார்ப்புகளில் தானே தங்கியுள்ளது” அவள் கைகளை கூப்பி என்னிடம் விடைபெற்றான்.

அவளின் அழகிய உருவம் என் கண்களிலிருந்து மறைந்து கொண்டது. தெயில் சோகமயமான குரலெ டுத்து கூவிக்கொண்டு புறப்பட்டது. அவள் கைகளை அசைத்து விடை கொடுத்தது, கண்ணீரினால் நலைந்திருந்த என் கண்களுக்கு மங்கலாகத் தென்பட்டது. நானும் பதிலுக்கு கைகளை அசைத்தேன்.

தெயில் நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டது. உள்ளே கவனத்தை திருப்பினேன், கூடைக்கார மீனவனும், குழந்தையை வைத்திருந்த இளம் தாயும், வாலிபனும் இறங்கி யிருந்தார்கள். தாடிக்கார கிழவன் என்னையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கண்களை வெளியே திருப்பினேன். மேகத்தீரையினுள்ளே முன்றும் பிறைச்சந்திரன் உதயமாக எத்தனித்து கொண்டிருந்தான். *

தெயில், தன் பயண இலக்கை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

(1968)

மௌன கீதம்

மின் விசிறிகள் வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. மின் விளக்குகளின் மஞ்சள் நிறமான வெளிச்சத்தில், அவற்றின் நிழல் கரும்பூதங்களாய் கூரையில் அசைகின்றன. ஏதோவொரு ஸ்வல்பிப்பான் அழகு பெற்றது போன்ற அந்தச் சூழலில் - கலகலவென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் ‘ஓவ்வீஸ்’ நண்பர்களின் குரலுக்கு அப்பால் மயங்குகின்ற மோகனமானதொரு மெளன்கீது மாய், ஏதோவொரு உணர்ச்சி என் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் பிறப்பதுபோன்ற அந்த இலயிப்பில், முடியிருக்கின்ற கண்ணுடி ஜன்னலுக்கப்பால் பார்க்கின்றேன். ‘ஓவ்வீஸ்’ எனது இடத்தில் இருந்தவாறே பார்க்கின்றேன்.

நெளிந்து, வளைந்து செல்கின்ற அந்த வீதிக்கப்பால், மேடும் பள்ளமுமாக ஓட்டு வீடுகளின் கூரைகள் தெரி கின்றன. வடக்கீம் மூலையில் அருகருகாக இருக்கும் பிள்

சா—9

ஜொயார் கோவில் கோபுரமும், மாதாகோவிலின் சிலுவையும் ஏதோத்துவுடையதும் செய்வன போல் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. தூரத்தில் துறைமுகக் கம்பத்தில் அந்த மூன்று கொடிகளும் காற்றில் அசைந்துகொண்டே இருந்தன. ஓட்டு வீடுகளின் மத்தியில் ஒற்றை மரமாய் நின்ற தென்னை மரத்தின் பச்சை ஓலைகளும் அசைந்தன. துறைமுகத்தில் நிற்கும் கப்பல் கொடிமரங்களின் நுனிகள் ஓட்டு வீடுகளுக்கு மேலாய்த் தெரிந்தன.

அந்த மெளன்கீதத்தில் மனம் கிணுகிணுத்தது. எப்போதாவது அழுர்வமாக சங்கீதக்கச்சேரிகளில் கேட்கும் வயலினின் மெல்லிய—மனத்தை உருக்குகின்ற அந்த ஓலிபோல, நாத சக்திகள் எல்லாம் ஒன்று தீரன்டு அழுவதுபோல, கள்ளாம் கபடமற்ற ஒரு கண்ணிப்பெண் மெல்லிய குரலெடுத்து முனங்குவது போல.....

வெளியேயே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பூமியை மூடியிருக்கும் மேகக் கூட்டங்களால் அரையிருட்டுக் கோலம்; மெல்லிய தூறலாய் மழை விழுந்து கொண்டு இருக்கிறது. தூரத்தே சினிமாத் தியேட்டரின் சிவப்பு வெளிச்சத்தில் அதன் பேர் பளபளக்கிறது. ரேட்டில் கண்ணுக்கு எட்டிய வளைவில் சிவப்புச்சேலைகட்டி மொட்டாக்குப்போட்ட நடுத்தரவயதுப் பெண் வெளுத்தி விரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணை மூடிக்கொண்டே என்னுள்ளே பார்க்கின்றேன். மனம் எதற்கோ ஏங்குவதுபோலத் தவிக்கிறது. இந்த உலக வாழ்க்கையில் விரக்தி வந்தமாதிரி, உலகத்தையே துறந்து விடவேண்டுமென்ற உத்வேகம் வந்த மாதிரி, தீட்டுவன்று சாவு வந்தால் புஞ்சிரிப்புடன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்கிறமாதிரி..... பச்சை, சிவப்பு, நீல, மஞ்சள் வர்ணங்கள் சூழல்கிற மாதிரி... அந்த நிறங்கள் வர்ணங்கள் சூழல்கிற மாதிரி... அந்த நிறங்கள் வர்ணங்கள் சூழல்கிற மாதிரி...

கங்கும் அந்த மெளன் கீதத்திற்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்கிறமாதிரி... அந்த மெளன்கீதம் மஞ்சள் நிறமான மாதிரி... ஐயோ!... நான் கண்களைத் தீர்க்கின்றேன்.

அடிர்வமான அமகுடன் உலகம் ஜன்னலுக்கப்பால் பரந்து கிடக்கிறது. அரையிருளில் அமிழ்ந்திருந்த உலகத்தில் மெல்லிய தூறலாய் மழை விழுந்து கொண்டிருந்தது. ‘ஹாயிபாஸ்ர’ என்ற விஞ்ஞானியின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் நூலில், அவன் முதன் முதல் கல்லூரிக்குப் படிக்கப் போகக் கோச்சவண்டியில் ஏற்றிபோது இருந்த துழல் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பது போன்று; அப்போதும் — நான் ஜன்னலால் வெளியே பார்க்கும் போதும் உலகம் இருந்தது. இயற்கை அழும்போது தன் இலட்சியத்தின் மாருதபிடியடிடன் புறப்பட்ட அவன் விஞ்ஞானியானுன்: நானே?..?

நானும் இயற்கையுடன் அழுகின்றேனு?

துன்பப்படுகின்ற உள்ளங்கள் அழுகின்றனவா? அப்போ, உலகமும் துன்பத்தில் ஆழந்து கிடக்கின்றதா? நானும் துன்பப்படுகின்றேனு? அப்படியாகில், துன்பம் மோகனமானதா? மனோரம்மியமானதா? விவரிக்க முடியாத தலிப்பை ஏற்படுத்துமா? இறுதியில் ... இறுதியில்... அமைதியை, ஆனந்தத்தை அளிக்குமா? இயற்கை அழுதால் பின்பு உலகம் செழிக்குமா?

தீட்டுவன்று ஒரு மின்னல்; உலகம் வெளித்து மீண்டும் இருள்கின்றது. இருள்; ஒளி; துன்பம்—இன்பம்; புயல்—அமைதி; பச்சை—சிகப்பு—நீலம்—மஞ்சள்; ஒன்றின்றி ஒன்றில்லை. ஒன்றிலே ஒன்று தங்கியிருக்கிறதா?

நான் அழுகிறேன்; நான் சிரிக்கிறேன்; நான் துன்பப்படுகிறேன்; நான் ஆனந்தமடைகிறேன்;

வாழ்க்கை ! இருள்; ஒளி; துன்பம்; இன்பம்.

மெளன்தீல் மெளனமான அந்த மெளன்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மாதாகோயில் மணி ஒலித்தது. அந்த ஒலி பரவி ரீங்காரித்தது. ரீங்காரித்து, ரீங்காரித்து...என் காதில் இனிப்பதுபோல...

அந்த மெளனகீதம் அற்புதமானதொரு ராகக் குழை வுடன் இதயத்தை உருக்கி ஒலிப்பதுபோல எனக்குக்கேட்டது. எனக்குக் கண்ணீர் அரும்பிற்று. சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவியும், கோவலனும் வாசித்த கானல்வரிப் பாட லினால் ஏற்பட்ட சோகமான விளைவும் அதன் அனுபவங்களும் போல எனக்கும்...எனக்கும்...

நான் மீண்டும் கண்களை முடிக்கொள்கிறேன்.

அந்தத் தளுக்கு நடையுடன் ‘என்னதான் நடந்தாலும் அச்சமில்லை’ என்ற அந்தக் கைவீச்சலுடன் அவள் வந்து சிரிக்கிறார். என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எப்போதோ குறுக்கிட்டு நீங்காது நிலைத்துவிட்ட அவளுக்கும், அந்த மெளனகீதத்திற்கும் நிச்சயமாகத் தொடர்பு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

அப்போதும் இப்படி ஒரு நாள்...

அமைதியான, அழகான, மனத்தை உருக்கின்ற, மேகங்களால் துழப் பெற்ற, மழை தூறிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு நாள். பல்கலைக்கழகத்துக் கலை மண்டபத்துக் கூரை போட்ட முன்றலில் மழைக்கு ஒதுங்கி, பஸ்திற் காகக் காத்து நிற்கின்றேன். அவனும் நிற்கின்றார்; சிலை மாதிரி நிற்கின்றார்; மஞ்சள் சேலை கட்டிக்கொண்டு மஞ்சள் நிறத்தவாய், மஞ்சள் மயமாய், ஜோதியாய் என்கண்களுக்குப் பளிச்சிடுகிறார். மெல்லிய குரலில் சோகமான ஒரு சினிமாப்பாட்டை முனுமுனுத்துத் கொண்டு கொடிபோல நெழிந்து சாய்ந்து நிற்கிறார்.

கணங்கள் கரைகின்றன; நிமிஷங்கள் கரைகின்றன; மணித்தியாலங்கள் பிறக்கின்றன. கண்களும் கலந்த மாதிரி...

பஸ் வருகின்றது; இருவரும் ஏறுகின்றேம், ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏறுகின்றேம். எனக்குப் பின்னால் அவள் ஏறுகின்றார்.

நான் ‘ரிக்கற்’ எடுக்கின்றேன்; அவளுக்கும் எனக்கு மாக எடுக்கின்றேன். அவள் மெதுவாகப் புன்னகைத் தாள், “நன்றி” என்றார் மெல்லிய குரலில்; “பரவாயில்லை” என்றேன் நான்.

இது முதல் அறிமுகம்.

என் மனதில் அவளின் கோலம் பதிந்து விட்டது. ஜௌதோதியாய் மினுங்கும் மஞ்சள் நிறத்தில் அவள் என்னுள்ளே நின்று முறுவலிப்பாள். மெல்லிய, சோகமான அந்தச் சினிமாப்பாடல் மெட்டு மெளன கீதமாய்...

வாழ்க்கையில்தான் எத்தனை எத்தனை மயக்குகின்ற அனுபவங்கள்;

பிறகு...

பிறகென்ன?

நானும் அவனும் இணையானேம். ஒருவருள் ஒருவர் கலந்து ஒருவரானேம்—ஏகமானேம்.

அந்த மெளனகீதத்தின் துன்பமான மயக்கில், நான் நன்றாக அடிமனத்தைத் துருவிப் பார்க்கின்றேன்.

ஒருவருள் ஒருவர் கலந்த நிலையிலே வாழ்ந்தோம். அப்படி ஒரு வாழ்க்கை. கவலைகளும், துன்பங்களும் இல்லாத மோகனமானதொரு வாழ்க்கை—அதைவிட்ட பரலோக சவர்க்கம் இருக்குமென்று நினைக்க முடியாத வாழ்க்கை.

பச்சை போர்த்த மலையடிவாரங்கள், சலசலத்து நெனிந்தோடும் மலையருவிகள், பூக்களாய் பூத்துக் குலுங்கும் மலர் மரங்கள்-புல பரந்த பூமிகள்; அறிவுப் பெட்ட கமாக அடுக்கடுக்கான மாடிகள் கொண்ட நால் நிலையம். விரிவுரை மண்டபங்கள். எங்கும் அவளும் நானும் இணையாய். இணையாய், இணையாய்...

நான் சொல்வேன் “ஆனும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதுதான் வாழ்க்கையென்று. வாழ்க்கையை வெறுப் பதெல்லாம் பொய். வாழ்க்கையை வெறுக்கத் தூண்டும் இலக்கியங்களும் பொய். ‘வாழ்வது மாயம்’ என்ற வாதாட்டம் எல்லாம் பொய். வாழ்க்கைதான் உண்மை; அது தான் நிசம்; அதுதான் சுவர்க்கம். மஞ்சள்—சிகப்பு—நீலம்—பச்சை வர்ண பேதங்கள்போல, இன்பம்—துண் பம்—கவலை களிப்புக் கொண்டதுதான் வாழ்க்கை”

அதன் மகத்தான அனுபவங்கள்...

ஆனும் பெண்ணும் இணைவதற்கு குலம், கோத்திரம் அழகு, சாதகப் பொருத்தம் ஒன்றும் வேண்டாம்; அன்பு வேண்டும். அன்புதான் குலம்—அன்புதான் அழகு—அன்புதான் பொருத்தம்.

நான் அவள் மீது அன்பு கொண்டேன்; அவள் என் மீது அன்பு கொண்டாள். இணைந்தோம். இறுக்கினேம். நான் அழகனால்ல, அவள் அழகி. அவளுக்கு நான் அழகனும். என்னைவிட வேறொருவரும் அழகில்லையாம். நான் சிரித்தேன். அன்பு என்னவென்று புரிந்தது.

நான் கண்ணை மூடியவாறே இருக்கின்றேன். அந்த மௌனகீதம் என்னை என்னவோ செய்கிறது.

ஒரு நாள்....

எனக்கும் அவளுக்கும் ஊடல்.

நால் நிலையத்தில், ஆங்கிலக்கவிஞர் கீட்சின் நாலொன்றைப் பிரித்துப் படித்தபடி இருக்கின்றேன். அவள் வந்து கெஞ்சகிருள்—மன்றாகிருள், நான் மசிய வில்லை. அவள் என்னருகிலிருந்து மெதுவாக முனு முனுக்கிருள். நாதசக்திகளைல்லாம் அழுவதுபோன்ற மெல்லிய சோககீதமாய்....

நான் என்னை மறந்து அவளை அடைக்க முயல்கிறேன். அவள் சிரிக்கிருள்; வெண்கல மணியின் நாதமாய்—கலீர் கலீரென்று.....

என்னைப் பொருத்தவரையில் அவளொரு இசை மேதை; கலாரசிகை. எத்தனையோ இயற்கையின் அற்புதக் காட்சிகளை அவள் எனக்குக் காட்டி வியாக்கியானங்கள் செய்து இருக்கிறார்கள். ரேட்டின் வடக்கே உயர்ந்த மலைச்சிகரத்தின் புகார் மூடிய கோலங்கள், காலை இளம் பரிதி வெளிச்சத்தில் பளிங்குக் கற்களாய் பளிச்சிடும் மலைஅருவிகள், புல்நுனிகளில் மணிகளாய் மினுங்கும் பனித்துளிகள், இலைகளே இல்லாமல் பூத்துக்குலுங்கும் மலர்மரங்கள், நீசப்தமான வானத்து அந்தகாரத்தில் ஜோடி, ஜோடியாய் பறக்கும் பறவைகள்.....

இதையெல்லாம் நாங்கள் தனிமையாக நின்று பார்த்திருக்கிறோம். எங்களை மறந்த நிலையில் ஒன்றும் நின்று அவற்றில் கலந்து இலயித்திருக்கிறோம்; அவற்றுக்கு எங்களால் புரியக்கூடிய அர்த்தங்கள் செய்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம்.....

அவள் சொல்லுவாள் “நீங்கள் ஒரு கலைஞர்” என்று. நன்பர்கள் சொல்லுவார்கள் “உன் படைப்புச் சக்தி யால் எமது சமுதாய அவலங்களைச் சித்தரியாது, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை வர்ணிக்காது வெறுமனே இயற்கை, காதல், தனி மனிதமன உணர்ச்சிகள் என்று உழன்று கொண்டிருக்கிறோயே” என்று....

எனது கதைகள், கவிதைகள் அற்புதமாய் இருக்கின்றனவென்று அவள் பாராட்டுவாள். நான் நண்பர்கள் கூறும் குறைகளைக் கூறுவேன். அவள் வானத்துப் பறவைகளைக் காட்டிக் கேட்பாள், “அவைகளுக்கு வாழ்க்கைப் போராட்டமில்லையா — பசியில்லையா — எவ்வளவு ஆனந்தமாகப் பாடி இயற்கையை அனுபவித்துக் கொண்டு வாழ்கின்றன. வாழ்க்கையிருக்குமட்டும் வாழ்க்கைப் போராட்டமும் இருக்குமென்றும்” அவள் கூறுவாள். “லனிதகலைகளினால் மட்டுமே வாழ்க்கையில் எம்மை மறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கலாம்” என்பாள் அவள்.

நான் தலையசைப்பேன். மனப்பூர்வமாக தலையசைப்பேன். வாழ்க்கை, கலை, இலக்கியம் எல்லாவற்றிலும் என் கருத்துக்களும் அவள் கருத்துக்களும் ஒன்றே. அதனாற்போலும் நாம் எம்மை மறந்து பரிபூரணமாக ஒரு வரில் ஒருவர் கலக்க முடிந்தது. ஆனால் பெண்ணும் இனைய அன்பு இருந்தால் மட்டும் போதாது. மனப்பொருத்தமும் வேண்டும் தான். இருவர் மனத்தினால், மனஉணர்வுகளினால்—அதனால் உயிரினால் கலப்பதுதான் உண்மையான வாழ்க்கை.

மனித வாழ்க்கையின் மன உணர்ச்சிகள், துழல்பாதிப்புகள், அவற்றின் விளைவுகள் என்பனவற்றைப் பற்றி தீவிரமாகச் சிந்தித்து ஒரு கவிதை எழுதியிருத்தேன். ‘வாழ்க்கையின் முச்சுக் காற்று’ என்ற மகுடத்தில் எழுதிய அக்கவிதையை, ‘வாழ்க்கை என்பது கனவின் தொகுதிகள்’ என்ற முத்தாய்ப்புடன் முடித்து வைத்தேன்.

அவள் அக்கவிதையைப் பார்த்தாள். அவள் கண்கள் பரவசத்தில் மின்னின. “வாழ்க்கை என்பதே எத்தனை எத்தனையோ கனவுகளின் தொகுதிகள்தான்” என்றார்கள். ‘லைவ் இஸ் மாஸ் ஒவ் றீம்ஸ்’ என்று அந்த இறுதி

வரியை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் துள்ளினாள். என்னை அளவுக்கு மீறிப் புகழ்ந்தாள்.

“இந்தக் கவிதையை நான் மட்டும் எழுதவில்லை; என்னுடன் கலந்த நீயுந்தான் எழுதினும்; உன்னுடன் கலந்த அனுபவங்கள்தானேடி இந்தக் கவிதை” என்றேன்.

அவள் கண்ணத்தில் செம்மை பரவ முறுவலித்தாள்.

ஏனோ, எனக்கு முதன் முதலில் அவளைச் சந்தித்த போது மனதில் பதிந்த அந்த மஞ்சள் நிறமும் அந்தச் சோகமான பாடல் மெட்டும் நினைவில் தட்டின.

நான் கண்களை முடியபடியே இருக்கிறேன். மின் விசிறிகளின் வீர், வீர் சத்தம் காதில் விழுகிறது.

இந்த உலகின் ஊனக்கண்களுக்கு, நாங்கள் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்தோம். அப்போதும் உலகம் அரையிருட்டில் ஆழ்ந்திருந்தது. மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. அவள் மஞ்சள் சேலை கட்டியிருந்தாள்; அந்தப் பாடலை முனு முனுவுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கரிய புகையைக் கக்கிக் கொண்டு புகையிரதம் வந்தது. நான்தான் அவளை வழியனுப்பி வைத்தேன். அவள் அழவில்லை. நானும் அழவில்லை. நாங்கள் அழக் காரணம் இருக்கவில்லை. என் நாங்கள் அழவேண்டும்? எங்களுக்குத் துன்பம் வரவில்லை. துன்பம் வந்தாலும் அழவேண்டுமென்று நியதியிருக்கிறதா என்ன?

நான் உண்மையில் ஒருமுறை அழுதிருக்கிறேன். அவளும் அழுதிருக்கிறார். பஸ்சில் அறிமுகமானதின் பின், முதன் முதல் நாங்கள் இருவரும் பூந்தோட்டத்தில் ஒன்றாகச் சந்தித்தபோது-என்னை அவரும் அவளை நானும் புரிந்தபோது-நாங்கள் ஒருவரில் ஒருவராய்க் கலந்தபோது - அப்போது நாங்கள் அழுதிருக்கின்றோம்.

எதற்காகவோ அழவேணும் போல இருந்தது. அழுதோம்; அந்தத் தவிப்பு தீருமட்டும் அழுதோம்.

நாங்கள் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்துவிட்டதாக எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். எனக்கு அதில் நம்பிக்கையில்லை. நாங்கள் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியவில்லை. எங்களைப் பிரிக்க ஒருவராலும் முடியாது. நாங்கள் அமரத்துவமான காதலர்கள், என்னுள் அவள் இருக்கிறார்கள் அவளுள் நான் இருப்பேன்; நிச்சயமாக இருப்பேன்.

நாங்கள் புற வாழ்வில் ஒன்றுக் இருக்க முடியாதென்று அறிந்தபோது-இந்தச் சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளை மீற முடியாது என்று உணர்ந்தபோது நாங்கள் அதை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்யவில்லை. எங்களுக்கு புரட்சி செய்ய வலுவில்லை. நாங்கள் புரட்சிக்காரர்களல்ல நாங்கள் கலைஞர்கள்

அப்போது அவள் சொன்னாள், “நாங்கள் ஒன்றுகவே இணைந்து வாழ்வோம். என் மனதில் நீதான் என்றும் வாழ்வாய்; சமுதாயம் எங்களைப் பழிவாங்க முடியாது. என் ஆத்மா என்றும் உண்ணேயே நாடி நிற்கும்; என் உடலை சமுதாயம் என்ன செய்தாலும் செய்யட்டும்; என் உயிருள்ள வரையில், இந்த உலகின் எங்கோ மூலையில் மானசீகமாக உன்னுடனே ஒரு கற்புள்ள மனைவியாக நான் வாழ்வேன்.”

அப்போதும் நான் அவளைப் பரிசூரணமாக புரிந்து கொண்டேன். அப்போதும், என் கண்களில் நீர் வடிந்தது.

புறவாழ்வில் அவள் யாருக்கோ மனைவியாக இருந்தாலும், உண்மையில் என் மனைவியாகத்தான் அவள் என்றும் இருப்பாள்.

நானும் அவள் கணவனுக்கவே இருப்பேன்; உலகை முடிய அரையிருட்டு, தாழும் மழை, மஞ்சள் நிறம், மெளனகீதம்.

“என்ன தம்பி நித்திரையோ” என்ற குரல் கேட்கிறது. கண்ணொ விழித்துப் பார்க்கிறேன். கடிகாரம் நால்கர மணியைக் காட்டுகிறது.

ஜன்னலுக்கப்பால் வெளியே பார்க்கிறேன்.

மழை தூறிக்கொண்டிருக்கிறது. உலகம் விரிந்துகிடக்கிறது. மனதில் மெளனகீதம் ஒலிக்கிறது. பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள்...

(1969)

வேட்டைத் திருவிழா

“மெய்யடியார்களே...”

ஒலிபெருக்கியினுடாக வந்த அந்தக் கம்பீரமான குரலைக் கேட்ட கூட்டம் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது. தங்களில் யாரும் மெய்யடியார்கள்ல என்று சொல்வது போல, மீண்டும் பழைய பரபரப்பு அங்கு மேலோங்கி நின்றது. குழந்தைகள் கும்மாளமடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்கள் தேர்த்திருவிழாவுக்கு வரமுடியுமோ வென ‘நாட்கணக்குப்’ பார்த்துக் கொண்டும், அடுத்தவரின் சேலை, நகை, கண்ணேட்டம், ஓய்யாரம் என்பனவற்றைப் பற்றி சல்லாபித்துச் சிரித்துக் கொண்டும் நின்றார்கள். கோவிலின் தெற்குப்புற அரசு மரநிமலிலும், அதற்குக்கீழ்க்கே நின்ற பூவரசமர நிழலிலும் ஒதுங்கி நின்ற—நகரிலே உத்தியோகம் பார்க்கிற—திருவிழாவுக்காக லீவில் ஊருக்கு வந்திருந்த ‘வெள்ளை வேட்டி கைக்கடிகார மனிதர்கள்’—நகரின் அரசியல்நிலை பற்றியும் மந்திரிமார்கள் வைத்திருக்கிற இரகசியத் திட்டங்கள் பற்றியும், ஆட்சிப்போக்கிலுள்ள ‘மாபெரும்’

குறைகளைப்பற்றியும், ‘எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக’ மற்றவர்களை நம்பச் செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சொல்பவற்றையெல்லாம் வேதவாக்காகச் சிலர் நம்பித் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். கிராமத்துப் பக்திமான்கள் சிலர் அங்குமிங்கும் ஒடி அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எல்லாம் வல்ல எங்கள் பெருமான் வேட்டைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கின்றார். அழகிய குதிரைவாகனத் தீல் அவர் பவனி வரப்போகிறார். அந்த அழகுக்காட்சி யைக் காணத் தயாராகுங்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ள குறைகளை, வேதனைகளை அவனிடம் முறையிட்டு அவற்றை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுங்கள்.”

‘வேட்டைக்குக்’ கிளம்பி. ‘பவனி’ வரப்போகின்ற இறைவனிடம் தங்கள் குறைகளை ‘முறையிட்டு’ அவற்றை நிவர்த்திக்க அடியார்கள் தயாரானார்கள்.

இறைவன் குதிரைவாகனத்தீல் ஆரோகணித்து எழுந்தருளினான். அவனை வண்ண வண்ண மலர்மாலை களினாலும் துணிவைகைகளினாலும் அலங்கரித்திருந்தனர். அவனின் ஒரு கரத்தீல் ஒரு நீண்டதண்டைச் செருகியிருந்தனர்; மறுகரத்தீல் அம்புடன்கூடிய வில்லைன்றைச் செருகியிருந்தனர்; மறுகரத்தினால் இறைவன் குதிரைக் கடிவாளத்தைப் பற்றியிருந்தான்.

இந்த இறைவனுக்கு ஐந்து கரங்கள்; அவன் விக்கிளங்களைத் தீர்க்கும் வீக்கிளேஸ்வரன்; கணபதி; விநாயகன். அவன் சில வேளைகளில் கோபம் கொண்டிருப்பான்; சில வேளைகளில் மிகமிக மகிழ்ச்சியாய் உல்லாசமாய் இருப்பான்! சிலவேளைகளில் தூங்கிவழிந்து கொண்டிருப்பான்; சிலவேளைகளில் எதையுமே இலட்சியம் செய்யாத மோனநிலையில் இருப்பான். இப்போது அவன் சிறிது புன்னகை பூத்த மாதிரி எனக்குத் தெரிந்தது.

அவனைப்பற்றியும் என்னைப்பற்றியும் நான் இன்னும் நிறையச் சொல்லவேண்டும். அவன் ஊரின் வடக்குப் பகுதியில் கோவில் கொண்டிருந்தான். எங்கள் கிராமத் தீல் ஒரளவு குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு பணக்காரனுக்கு இருக்கவேண்டிய அளவுக்கும் கூடுதலான சொத்துக் களைப் பெற்றிருந்தான். இப்போது, நானும் அவனும் கண்ட கண்ணில் குசலம் விசாரிக்கின்ற நண்பர்கள் போலத்தானிருக்கின்றோம். எந்த நேரமும் ஒரு செல்லப் பிள்ளைக்கு இருக்க வேண்டிய செருக்கோடுதான் அவனிருந்தான். அவன் என்னிலும் பார்க்க எத்தனை எத்தனை யோ மடங்கு வயதில் பெரியவன். நான் பிறந்து வளரத் தொடங்கிய காலத்தில் எனக்கு அவனை என் பெற்றேர் அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். அப்போது நான் அவனில் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். உண்மையில், சொல்லப்போனால் அவன் எனக்கு எதும் செய்துவிடுவானே என்ற பயங்கலந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். சிறிது காலத்தில் எனது ஆசைகளையும், தேவைகளையும் நிறை வேற்றுவதற்காக அவனுடைய சகாயத்தை எதிர்பார்த்து அவனை மதித்துவந்தேன். சிலவேளைகளில் எனது தேவைகள் நிறைவேறுத நிராசைகளான போதும், மனங்கொதித்து அவனை அலட்சியப்படுத்தவும் பார்த்தேன். இப்போது எங்கள் உறவு ஒரு சௌஜன்யமான நிலையிலுள்ளது. அவன் வீட்டில் நிகழும் விசேஷங்களுக்குப் போக வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அவனேடு இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளவேண்டுமென்ற அளவுக்கு...அந்த உறவு நெருங்கவேண்டுமென்று எனக்கொரு ஆசை.

வெட்டை ஊர்வலம் கிளம்பிற்று.

குழந்தைகள் ‘அரோக்ரா’ கோஷம் எழுப்பினர்; சிலர் வெற்றிக் கொடிகளை மூன்றால் பிடித்து துள்ளித்

துள்ளிக் கென்றனர்; சிலர் தீப்பந்தங்களை உயர்ப்பிடித்து ஏஞ்சிப்பாக நடந்தனர்: பஜனீக் கோஷம் ஒன்று ஓமாவாஸீப் பின் தொடர்ந்தது. ஆண்டவனின் அனுக்கரக்கருத்துக்கு ஆளாக விரும்பிய, வாட்டசாட்டமான ஹீராகுர்கள் ஒரு சிலர் ஒருவர் மாறி ஒருவராய் அவனைச் சுமந்தனர். பெண்கள் கூட்டம் வணணங்களாய் அலைசந்தது.

இறைவன் தன் பரிவாரங்களுடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். நானும் பரிவாரங்களில் ஒருவனுக ஆசைந்து நடந்தேன். அங்கங்கு நடந்த வேடிக்கை களைப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தேன். இடைக்கிடை ஞாபகம் வந்தவனுக எழுந்தருளும் இறைவனின் தீரு முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தேன். அவன் முகத்தில் அதே புன்னகை மாருது அப்படியே இருப்ப தாகத்தான் எனக்குப்பட்டது.

கோவிலின் தென்மேற்குப் புறத்தில் தோட்டக் கிணறுகளைச் சுற்றி நின்ற தென்னைமரங்களின் இடை வெளிகளுடாகவும், ஆங்காங்கேயிருந்த வீடுகளைச்சுற்றி சோலையாய்க் கலிந்திருந்த மரங்களினுடாகவும் மாலைச் சூரியன் தன்கத்திற்களைப் பரப்பி நின்றான். மெல்லிய காற்று ஊர்ந்தது. இனியக்கீத அலைகளாம் நாதஸ்வர ஒசை மிதந்தது.

இயந்தீர இயக்கமான நகரவாழ்வின் வேதனைகளால் மரத்த மனதை, கிராமியத்தின் உயிர்துடிக்கும் அழகு களில், இயக்கங்களில், அப்பாவித்தனங்களில் இலயிக்க விட்டு என்னை மறந்திருந்தேன் நான். பெண்கள் கூட்டத்தில், இறைவனை நோக்கி சிரசின் மேல் கரங்களைக் குளித்திருந்த அந்தப் பெண்ணின் முகம் தீட்டிரென என்களைகளை உறுத்திற்று.

பிறந்தது முதற்கொண்டு இருபது வயது இலைஞனுகும் வரை கிராமத்து அப்பாவி மனிதர்களுள் ஒருவனுகவே நான் வாழ்ந்தேன். அந்தச் சூழலிலேயே துள்ளி விலையாடினேன்; அந்தச் சூழலிலேயே படித்தேன். அந்தச் சூழலிலேயே அந்தந்தப் பருவத்துக் கணவுகளும் கண்டேன். அந்தச் சூழலிலேயேதான் இன்பங்களையும் துண்பங்களையும் சுமக்கும் சமைதாங்கியாக நான் வளர்ந்தேன். அப்போதெல்லாம் கூட நான் அந்தப் பெண்ணை எதிர்ப்படுவதுண்டு; பழகியதுண்டு; இரண்டொருமுறை அவனுடன் பேசிச் சிரித்த ஞாபகம்கூட உண்டு.

அப்போதெல்லாம் உறுத்தாத அவளின் அந்த முகம் சின்ன வாயினுடாக வெளியே தெரியும் அந்த முன் வாய்ப்பற்களைக்கொண்ட அந்த முகம் என் கண்களை உறுத்தியது.

அவள் எளிமையான வெளிர்நிற கைத்தறிச் சேலை கட்டி இருந்தாள். என்னிலும் பார்க்க நாலைந்துவயது கூடியவளாகவிருந்தும், வயதின் முதிர்ச்சி தெரியாத இனம் பெண் போலவே அவள் காட்சிதந்தாள். கரங்களை தலை மேற்குவித்து, கண்களை மூடி தன்னைமறந்து நின்றார்கள். அவள் கழுத்தில் தங்கத்தாலி மின்னிற்று.

எப்படி இவ்வளவு நிர்ச்சலனமாக—அமைதியாக இருக்க முடிகிறது அவளால்? எப்படித்தான் வாழ்வின் உயிர்த்துவமான இயக்கத்தோடு சங்கமிக்க முடிகிறது அவளால்?

டும் டும் டும்மென மேளம் முழங்கிற்று. வழியில் ஒரு வீட்டின் வாசலில், நிறைகுடம் வைத்திருந்தார்கள். அரசு சகர் மந்திர உச்சாடனம்செய்து ஆண்டவனுக்குத் தீபம் காட்டினார். பித்தளை நிறைகுடம் மாலை வெயிலின் இடை நுழைந்த கிரணங்கள் பட்டு மஞ்சளாய் மினுங்கிற்று. ஒருவர் இலைஞர்களின் தோளிலிருந்த, குதிரை வாகனத்

தில் ஏறி, சீவந்த பட்டெடான்றை ஆண்டவனுக்குச் சாதி நிறைர். ‘அரோகரா’ கோஷம் முழங்கிற்று. அவனும் வாக்கூப்படி நின்றார்.

நான் இறைவனைப் பார்த்தேன். அவனின் அந்த மர்மப் புன்னகையே தெரிந்தது.

ஊர்வலம் அசைந்து நகர்ந்தது. ஒரு கார் போவதற் காக வீதியில் ஓர் ஒரமாக ஊர்வலத்தை ஒதுக்கச் சீலர் முனைந்தார்கள். இடுப்பில் கட்டிய சால்வையை அவிழ்த்து உதறி, “பாதைக்கு அரோகரா, பாதைக்கு அரோகரா” என்று ஒருவர் சுத்தமிட்டார். இன்னொருவர், வீதியோரமாயிருந்த வேலியில் ஒரு பூவரசங்கொம்பைப் பிடித்து, “வழியை விடுவ்கோடா” என்று குழந்தைகள் நின்ற பக்கமாக உறுமினார்.

ஒருவிதமாக அந்தப்பெரிய கார் ‘பவனியைக்’ கடந்து சென்றது. அதனுள் ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் முன் சீற்றில் அருகருகே அமர்ந்திருந்தனர். ஆணே காரைச் செலுத்தினான். பெண் பவனியை வேடிக்கை பார்த்து எதை எதையோ ஆணுக்குச் சொன்னார்.

கோடைவரட்சியினால் காய்ந்திருந்த நிலத்திலிருந்து கார் சென்றதினால் புழுதி கிளம்பிப் பரவிற்று.

“சரியான புழுதியப்பா”என்றார் ஒருவர்.

“வேட்டை என்றால் புழுதி பறக்காதா” என்றார் மற்றவர்.

ஒரு கூட்டம் குலுங்கிச் சிரித்தது.

நான் எழுந்தருளம் இறைவனைப் பார்த்தேன். அவனும் அப்படியேதான் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். வேட

டைக்குப் புறப்பட்டவன் முகத்தில் வீரத்தைக் காணேම். என்ன அர்த்தம் பொதிந்த பரிகாசமான சிரிப்பு!

வேட்டையாடும் இடத்திற்கு இன்னும் கொஞ்ச தூரமே இருந்தது. வீதியிலிருந்து இறங்கி, கிழக்கே சிறிது தூரத்தில் தெரியும் கோவிலுக்குப் பின்புறமுள்ள செம்மன் வெளியில் வேட்டைக்கான களம் அமைத்தி ருந்தார்கள். நிலத்தைக் கூட்டி துப்புரவு செய்து நீர் தெளித்துப் புனிதப் படுத்தி இருந்தார்கள். வெளியின் நடுவில், கொழுத்த கண்ணி வாழை ஒன்றை நட்டு, உரப் படுத்தியிருந்தார்கள். வாழையைச் சுற்றிக் கீட்டத்தட்ட மூப்பதுயார் விட்டத்தில் கூட்டம் வட்டமாகக் குழுமிற்று. இறைவன் வட்டமான கூட்டத்தின் நடுவில், பாயப் போகும் புலியாகத் தன் நெருங்கிய பரிவாரங்களுடன் நின்றுன்.

நடப்பட்டிருந்த வாழையைச் சுற்றித் துரிதகதியில் அவனைச் சமந்துகொண்டு ஓடினார்கள்; ஒருவிதமான பெருமித நடையில் மூன்று முறை அதனைச் சுற்றி வந்தார்கள். குதிரை மூன்னங்கால்களைத் தூக்கித் தூக்கி ஆடிற்று. வயதான அர்ச்சகர், கூரான கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டு, வாழைக்கு அருகில் நின்றார். இறைவனை மூன்றும் பின்னுமாகக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

முன்றும் முறையாக இறைவன் பின் சென்று மூன் வருகையில், அர்ச்சகர் கத்தியை ஓங்கி வாழையை வெட்டினார்; அதேகதியில் மறுமுறையும் வெட்டினார்; முதல் வெட்டில் துண்டானமாதிரி வாழை அடுத்த வெட்டில் துண்டாகவில்லை. கும் கும் கும்மென மேளம் மூழங்கிற்று; நாதஸ்வரம் கனராகத்தில் நீண்டொலித்தது; சங்கு ஓங்காரித்தது; கூட்டம் பக்தி கோஷம் எழுப்பிற்று.

இறைவனுக்குப் பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டது; வெட்டப்பட்ட வாழைத்துண்டுகளில் குங்குமத் தீரவியங்க எட்டு நீர் ஊற்றப்பட்டது; தொடர்ந்து இறைவனுக்கு 'பஞ்சாலாந்தி' தீபம் காட்டப்பட்டது. வேட்டையாடப் பட்ட இரையின் ஒருபகுதி துணியில் பொதியாக குதிரை வாகனத்தின் மூன்னங்காலொன்றில் கட்டப்பட்டது.

அந்த முகத்தில் எங்கிருந்து இந்தப் பிரகாசம் வந்தது...? அந்த முகம்...? நாலைந்து வருடங்களுக்கு மூன்பெல்லாம் பாடசாலைக்குப் போகும் வழியில் எதிர்ப் பட்டு தத்தளிக்கும், அந்தச் சோகம் தோய்ந்த, வரண்ட, விரக்கியான முகம்...? நீல உடைகளின் பின்னணியில், மஞ்சளாய் அவள் தாலி மினுங்க, குங்குமத் பொட்டிட்ட நெற்றிமேடு சுருங்க அவள் புன்னகை டுத்தாள். அவள் இன்னமூம் என்னை மறக்காதிருக்கின்றள். அவள் என்னை மறக்க முயலாமல் இருக்கின்றார்களோ அல்லது முடியாமலிருக்கிறார்களோ?

வேட்டை முடிந்து ஊர்வலம் கீளம்பிற்று.

உயிர்சுமந்த புள்ளிகள் பலவேறு சுருதிபேதங்களாய் அசைந்தன.

எங்கிருந்து இந்தப் பேரமைத் தலைந்தது....!

எப்படி இந்தப் பரபரப்பு அவிந்தது....!

உணர்ச்சிகள் வடிந்து அடங்கிய பின்னென்றும் அமைதியும் இது போன்றதா....!

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளின் பின்னென்றும் ஆழ்ந்த அமைதி; பூரணத்துவமான அமைதி; அழகின்—ஆத்மார்த்தமான கவித்துவம் நிரம்பிய அமைதி....!

இதுதான் பேரின்பம்! வாழ்க்கையின் சார்மே
இதுதான்!

நான் இறைவனைப் பார்த்தேன். அவன் எல்லாம்
தெரிந்தவனாக, அமைதியாக, மெல்லிய புன்னகை பூத்
தான்.

அந்த இறைவனுக்கு ஐந்து கரங்கள்; அவன் விக்கி
ங்களைத் தீர்க்கும் விக்கிளேஸ்வரன்; கணபதி; விநாய
கன்.

தடங்கள்

(1971)

□□□

வானம் கறுத்து இருண்டிருந்தது. காற்றுப் பலமாகச்
சுற்றிச் சுழன்று அடித்தது. நீலக்கடல்லைகள் மடிந்து
வெண்ணுரை கக்கி கரையில் மோதித் திரும்பின.

அவனும், நந்தகுமாரும், பொன்னுத்துரையும் கடற்
கரைத் தாழை மரமொன்றின் நிலம் நோக்கிச் சாய்ந்த
கிளையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவன் ஏதோ நினைவில்
மனத்தைப் பறி கொடுத்த இலைப்பில், மனத்தில் அடங்
காது கட்டுமீறிக் கொப்பளிக்கும் குதூகலத்தில், வார்த்தை
களில் சிறை பிடிக்க முடியாத அந்த உணர்ச்சிகளின்
சுகானுபவத்தில் மூழ்கி ஏதேதோ இராக்க கோலங்களை
மனத்துள் வரைந்து-அவற்றுக்கு ஒலி அர்த்தம் கொடுக்
கும் மூனைப்பில் எதை எதையோ முனுமுனுத்துக்
கொண்டு - அந்த முனுமுனுப்பின் சுருதிபேதங்களில்
மனத்தைச் சுஞ்சரிக்க விட்டு அந்த சுருதிபேதங்களை
தனது குதூகல உணர்ச்சிகளை - வார்த்தைகளில் சிறைப்
பிடிக்க முடியாத அந்த உணர்ச்சிகளை அப்படியே அலா

தியாக வெளிக் கொணர்கின்றன என நினைத்து, அந்த இன்பத்தில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் சுற்றுடலை மறந் தீருந்தான். இசைமயமான தன் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு களினாலும் இயற்கையின் அழகுக் கோலங்களினாலும் அவன் தன்னை மறந்து இயற்கையுடன் ஏகமாகி இருந்தான்.

மலையில் பிறந்து கடலில்கலக்கும் நதியின் வாழ்க்கை வழியினை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். அதன் வழியில் குறுக்கிடும் செங்குத்தான் பள்ளங்களில், வைரத் தொங்கல்களாக அவை விழுந்து, வெள்ளி மணிகளாகச் சிதறி, மீண்டும் ஒருங்கிணைந்து ஓம் என்ற நாதமெழுப்பி ஒடும்; மலர் சுமக்கும் காடுகளில் சிறு குழந்தைகளாகச் சிரித்து அவை தவழும்; பாறைகளில் முட்டி மோதிச் சுழித்துப் பாயும்; கிராமங்களின் வயற்கால்களில் புகுந்து மெல்லிய நீர் வளையங்களாகத் துள்ளி விலையாடும்; சங்கமத் துறையில் இவ்வுலக பந்த பாசங்களேதுமற்ற யோகியைப் போல அமைதியாக ஆர்ப்பாட்டமில்லாது கடலோடு கலந்து ஏகமாகும்.

நதியின் உயிர்துடிக்கும் அந்த இயக்கங்களை இசைக் கோலங்களில் அவன் கற்பணிசெய்து பார்த்தான். அவன் மனத்தின் நாத அலை ஏற்ற இறக்க சுருதி பேதங்களில் நதி ஒடிற்று. நீர் வீழ்ச்சிகளாய் வீழ்ந்து நாதமெழுப்பிற்று. மலர் சுமந்து சிரித்திற்று. பாறைகளில் மோதி ஒலித் தீற்று, வயல்களில் விலையாடிற்று, இறுதியில் கடலுடன் அமைதியாயிற்று. அவன் களிப்பில் மிதந்தான். ஆகாயத்தில் உயர் உயரப் பறப்பது போல் உணர்ந்தான். உடல் லேசாகி விட்டமாதிரியும் - உணர்ச்சியேயில்லாத பஞ்சப் பொதி போலவும் அவனுக்குப் பட்டது. உரத்துக் குரலெடுத்துப் பாடவேண்டும் போல அவனுக்குப் பட்டது. தாழும்புதர்களின் ஈரவிப்பான அந்தப் பச்சையில் படுத்துப் புரள வேண்டும் போல அவனுக்குப்பட-

து. அலை அடித்து வடிந்து செல்ல, வானத்தீன் வண்ணக் கோலங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கடற்கரையின் பளிங்கு போன்ற ஈர மணலில் எழுந்து நின்று துள்ளித் துள்ளி ஆடவேண்டும் போல அவனுக்குப்பட்டது. இறுதியில் தலையைச் சுற்றி மயக்கம் வருவதாக அவன் உணர்ந்தான்.

தாழைமரக் கிளையைக் கரங்களினால் இறுகப்பீடித்து தன்னை ஆசவாசப் படுத்திக் கொண்டான். தன் கவித்துவமான - ஆழமான அந்த மயக்கினின்றும் வீடுபட்டு அவன் நண்பர்களைப் பார்த்தான். நந்தகுமார் ஏதோவோர் தமிழ் சஞ்சிகையின் கதையொன்றில் ஆழந்தீருந்தான். வெலக்கையில் சஞ்சிகையை வைத்துக் கொண்டு, இடது கையால் தலையைக் கோதிக் கொண்டு தன்னை மறந்தீருந்தான் அவன். அவன் முகத்தில் சாந்தம் ததும்பிற்று. அந்த நிலையில் அவன் மிக அழகாக இருந்தான். அவனுது கோடிட்டாற் போன்ற அந்த அரும்பு மீசை, அவன் முகத்திற்கு ஒரு தனிக்களையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

பொன்னுத்துரை கிளையின் உயரமான பகுதியில் அமர்ந்தீருந்தான். காலிரண்டையும் அந்தரத்தில் தொங்க விட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கையால் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு, வாடிவதங்கியிருந்த ஒரு தாழும்புவை அவன் முகத்தருகில் வைத்து முகர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கணங்கள் ஊர்ந்தன. கரையோரத் தண்டவாளத்தில் தெற்கு நோக்கி வண்டியொன்று விரைந்தது. மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யில், பச்சைத் தாழும் புதர்களில் படர்ந்து பளபளத்தது; வெண்ணுறை கக்கும் அலைகளி னுடாக மினுமினுத்தது; பருவத்தீன் தலைவாயிலில் வந்து நிற்கும் பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயது மதிக்கத்தக்க

சிறுமி ஒருத்தி அலைக்கரங்களின் போக்குக்கேற்ப துள்ளித் துள்ளி விளொயாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன் அந்த அழகுகளில் மயங்கினான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஆத்மாவே இப்படியான அழகுக்கோலங்கள் தானென அவன் என்னினான். பொங்கும் புதுப்புன் லாக— பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் நிறங்களாய்ச் சொரியும் மத்தாப்பின் வரவை ஜாலங்களாக— வசந்த காலத்து உயிர் துடிக்கும் பெரிய பூங்காவாக— மாலை நேரத்து வயல் வெளியின் பறவைக் கூட்டங்களாக அவன் மனதில் ஏதேதோ இசைக்கோலங்கள் மிதந்தன; மனத்தை வருடி இதம் கொடுத்தன; பூரித்து முனு முனுப்புகளாகச் சிதறின்.

அவன் அவளை நினைத்துக் கொண்டான்; அவன் கடைக்கண் பார்வையின் குள்ளமையை நினைத்துக் கொண்டான்; அவன் நடையின் பாவத்தை நினைத்துக்கொண்டான்; அவன் புன்சிரிப்பின் மோகனத்தை நினைத்துக் கொண்டான்; நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து பிறக்கும் அவன் சூரலின் இனிமையான கம்பீரத்தை நினைத்துக் கொண்டான்; எல்லாருடனும் சகஜமாகப் பழகும் அந்த லாவன் யத்தை நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனுக் நண்பர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து திடீரெனச் சொன்னான்.

“கலைகளின் பிறப்பின் அடிப்படை அழகு இலயிப் புகள்தான்; அழகுகளின் வசீகரங்களே மனித மனங்களை கிறுகிறுக்கச்செய்து, உணர்ச்சி வசப்பட வைத்து, அவளை கலைக்கோலங்களை ஆக்கத் தூண்டுகின்றது. இதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

பொன்னுத்துரையின் மூகத்தில் மெல்லிய புன்னகை அரும்பிற்று.

சஞ்சிகையில் பதிந்திருந்த கண்களைத் தூக்கி ஒரு கணம் தயங்கிய நந்தகுமார், தனது வலதுகை மோதிர விரலில் இருந்த தங்கமோதிரத்தை இடது கையால் கழற்றிக் கொண்டே சொன்னன்.

“அழகுகள்தான் கலையின் அடிப்படை என்ற வாதத்தை ஏற்க முடியாது. மனித மனத்தின் உணர்ச்சிக் குழந்தெகளும், கொந்தளிப்புகளும் சோகங்களும் கூட உயர்ந்த படைப்புகளின் கருப்பொருளாகியிருக்கின்றன தானே!”

அவன் இடைமறித்தான். “உண்மைதான்; ஆனால் மனிதன் குதூகலமாக இருக்கும்போதுதான் ஆத்மார்த்ததீயாக அவளின் உணர்ச்சிகள் பொங்கிப் பிரவாகிக்கின்றன. ஆதிமனிதன் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும்போதுதான் கலைகளின் அடிப்படையைச் சமைத்திருப்பான். அபி நயம், இசை, ஓவியம், சிற்பம் என்கிற ஒவ்வொரு கலைக் கோலமும் ஏதோவோர் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகத் தானே அமைந்திருக்கும்; இப்போதும் அமைந்திருக்கின்றன”.

“அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன்! அழகு இரசனைதான் கலைகளின் அடிப்படை அல்ல; மனிதனின் உணர்ச்சிகள் இன்பம், துன்பம், சோகம், சந்தோஷம் என்கின்ற உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு— அதாவது நவரச வெளிப்பாடே கலையின் அடிப்படை” என்ற நந்தகுமார் தான் சொன்னவற்றின் அர்த்தத்தைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டே, சஞ்சிகையின் ஒற்றைகளை ஓவ்வொன்றுக்கப் புரட்டினான்.

அதுவரை மௌனமாக இருந்த பொன்னுத்துரை, கிளையினின்றும் இறங்கி, காலகளை நிலத்தில் பதித்து, கிளையில் சாய்ந்துகொண்டு, கைகளை நெஞ்சின் மேல்

கட்டிக்கொண்டு, புன்னகை பூத்த வண்ணம் தன் கம்பீரமான குரலில் சொன்னான்.

“உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகள்தான் கலை என்கி ரீர்கள். சமுதாய உணர்ச்சிகளை வெளிப்பாடுத்தும் கலைப்படைப்புகளே உன்னதமானவை என்று நான் சொல்வேன். அவைதான் சமுதாயவளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தும். அவைதான் அடக்குமுறைகளுக்குள்ளாகி அடிமைகள்போல இன்னலுறும் மனிதர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும். சமுதாய சமத்துவம் காணும் முயற்சியில் அவர்களை ஊக்குவிக்கும். இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் அடக்குமுறையால் அல்லலுறும் மனிதர்களின் அவல உணர்வுகள்தான், இன்றைய கலைப்படைப்புகளின் ஊடுபாவாக தீழு வேண்டுமென்பேன். வெறும் தனிமனித உணர்வுகளையும், சோகங்களையும் கலைப்படைப்புகளில் கையாள் வதால் சமுதாய முனைப்புகள் தீசைதிருப்பப்பட்டு பாழாகின்றன”.

“இந்த வார்த்தை என்னால் ஏற்க முடியாது. சமுதாயவளர்ச்சி என்னும் போது வெறும் உணவுக்கும்-உடைக்குமான போராட்டங்களும், அவற்றின் வெற்றிகளும்தான் சமுதாயவளர்ச்சியாகாது; உணவையும், உடையையும், சுகபோகங்களையும் அனுபவித்து காலங்கழிக்கும் அந்த ‘வேடிக்கை’ தான் உன்னத வாழ்க்கையுமாகாது. வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தம் இருக்க வேணும் நன்பானே. உணவும், உடையும் தேடுவதுதான் வாழ்க்கையின் அர்த்தமாகாது”.

இருவரின் கருத்துக்களையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் நந்தகுமார். வட்ட நிலாவாக வரையப்பட்டிருந்த பெண்ணின் முக லாவண்யத்தை சஞ்சிகையின் அட்டையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

கடலலைகள் ஓங்கரித்தன.

சமுதாயத்தைப் பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் கடலகொந்தளிப்பதுமாதிரி, தார்மீக ஆவேசம் கொண்டுபோகம் பொன்னுத்துரை அன்று மீக அமைதியாகவே சொன்னான். குரலில் உறுதியும் ஒருவித நெயாண்டியும் தொனிக்கச் சொன்னான். “உணவும் உடையும் மறுக்கப்படுகிற மனிதன் அதைப்பற்றித்தானே சிந்திக்க வேணும்; உணவிலும், உடையிலும் காணும் திருப்திதான் அவன் வாழ்வின் அர்த்தம். உணவில்லாவிட்டால் அவனுக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.”

அவனும் அமைதியாக இருந்தான்; வலது காலினால் கீழேயிருந்த கருங்கல்லில் முண்டு கொடுத்துக் கொடுத்துக்கிளையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான்; கடலில் அடிவானத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தான். சிவப்புக் கோளமாக தூரியன் கடலில் அஸ்தமிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கறுத்த மேகக் கூட்டங்கள் கலைந்துகொண்டிருந்தன.

அவன் தனக்குள் சிந்தனையுள் மூழ்கியிருந்தான். இந்த வாழ்க்கையின் தாத்பரியம் என்னவாக இருக்குமென அவன் எண்ணினான். இந்த உலக சிருஷ்டி இரகசியத்தின் புதிர்முடிச்சு என்னவாக இருக்குமென அவன் எண்ணிலியந்தான். ‘எத்தனை எத்தனை ஜீவராசிகள்; எத்தனை புல் பூண்டுகள்; எத்தனை மரங்கள்; எத்தனை செடி கொடிகள்; எத்தனை வண்ண வண்ண மலர்கள்; எத்தனை ஜூந்துக்கள்; எத்தனை பறவைகள்; எத்தனை விதமான மனிதர்கள்; எத்தனை அழகுகள்’ என்றெல்லாம் எண்ணிலிய அவன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“இந்த வாழ்க்கையே ஒரு போராட்டந்தான். வலியதற்கும் மெலியதற்குமான போராட்டத்தில்தான் இவ்வுலக வாழ்வே இயங்குகிறது. சிருஷ்டியே வலியதும் மெலியதுமாகப் படைத்துப்போராட வைத்து வேடிக்கை-

பார்க்கின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றன் அழிவில் தான் மற்றதன் வாழ்வே தங்கியிருக்கின்றது. அழிவுகள் சோகங்களாகும் போது, இந்த உலகமே ஒருவித “சோகச் சாயை பெற்றுத்தானே மிளிர்கின்றது” இப்படியெல்லாம் அவன் எண்ணினான்.

பொன்னுத்துரை கைகளை மார்பில் கட்டிக்கொண்டு மரக்கிளையில் சாய்ந்தபடியே ஏதோ யோசனையில் முழ்கியிருந்தான். நந்தகுமார் காலகளை அகல விரித்து இருந்து கொண்டு, சுஞ்சிகையைச் சுருட்டி வலது கையில் வைத்துக் கொண்டு, கால்களுக்கிடையில் குளிந்து நிலத்தில் எதையோ தேடுவதுபோல வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அவர்களைப் பார்த்து மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“வலியவருக்கும் மெலியவருக்கும் இடையிலும், இயற்கைக்கும் மனிதருக்குமிடையிலும் நிகழும் போராட்டங்களே சமூக வாழ்வின் நாகரீக வளர்ச்சிப் பரிமைத்தை இயக்கிகின்றன. அது தவிர்க்கமுடியாததும் உண்மையானதும் தான்; உணவும், உடையும் குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளும் இல்லாமல் எத்தனையோ பேர் மற்றவர்களால் சுரண்டப்படுகின்றார்கள் தான்; அவை பற்றிய கலைப்படைப்புகள் அவர்களைச் சிந்திக்கவைத்து அவர்கள் விமோசனத்திற்கு வழிவகுக்கலாம்தான்; ஆனால், அதற்காக அதையே மட்டும்தான் கலைப்படைப்புகளில் கையாளவேண்டும் என்று இல்லைத்தானே. இந்த உலக சிருஷ்டியின் அழகுகளையும், சோகங்களையும், இன்பதுன்பங்களையும் ‘கலை’களாக்கலாம்தானே!”

ஒரு கணம் தயங்கிய அவன் மீண்டும் தன் மெதுவான - பெண்மையின் இலயம் நிறைந்த குரலில் சொன்னான்.

“புற வாழ்வுப் போராட்டங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை; கலைப்படைப்புகளில் அது கையாளப்படத்தான் வேண்டும். அதற்காக மனம் பற்றிய அகவாழ்வு அம்சங்களைக் கலையாக்கக் கூடாது என்று வாதிடக் கூடாது. மனிதன் இயற்கையிடத்துக் காணும் அழகுகளும், இயற்கையாகவே அங்கவீனர்களாகப் பிறந்து விட்ட பிறவிகளில் கொள்ளும் இறக்கங்களும், அழிவுகளில் காணுகின்ற ஆத்மார்த்தமான சோகங்களும், அழகுகளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஏக்கங்களும் அவற்றில் காணும் தவிப்புகளும் மகத்தான ஏமாற்றங்களும் அருமையான - நித்தியமான கலைச் சிருஷ்டிகளாகின்றன. ஆகீக் கொண்டுமிருக்கின்றன, அழிந்த நாகரீக எச்சங்களிலும் இதைத்தானே நாம் காணகின்றோம்.”

அவர்கள் ஓன்றும் கூறுது மௌனமாக இருந்தனர். கணங்கள் ஊர்ந்தன.

அவர்களிடையே மௌனம் கனத்தது.

அவன் அவர்கள் ஏதும் கூறுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவர்கள் முகச்சாடைகளிலிருந்து அவர்கள் ஏதும் கூறுமாட்டார்களைன்று நினைத்த அவன் -வடகீழ்த் திசையில் தாழும் கிளைகளினுடே இடைவெளியினுடாக வானவெளியை வெறித்தான்.

ஸ்ரேஷனின் தென்புற மதிலோடு நிமிர்ந்து நின்ற ஒற்றைத் தூணில், உயரத்தில் மின்விளக்கு மஞ்சளாய் அழுது கொண்டிருந்தது. தூணிலிருந்து புறப்பட்டு மின்விளக்கைத் தாங்கி நிற்கும் கைகாட்டி போன்ற இரும்புக் கம்பியில் இரண்டு காகங்கள் உட்கார்ந்திருந்தன. அவற்றின் பின்னணியில் ஸ்ரேஷன் கட்டடத்தில், கிழக்கு மேற்காக ஓடிய முகட்டின் இருபுறங்களிலும்,

பழையபாணிக் கட்டட முறையைப் பிரதிபலிக்கும் இரு கூர்நுனிக் கம்பங்கள் நிமிர்ந்து நின்றன.

அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

வேதனையின் சாரமெலாம் இழைத்த ஏதோ ராகம் அவன் வாயிலிருந்து முனுமுனுப்புகளாகக் கீளம்பின.

இந்தச் சமுதாய வாழ்வின் அவலங்களை அவன் எண்ணினான். ஒழுக்கங்கள், அறங்கள் தர்மங்கள், மதங்கள், நம்பிக்கைகள் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே பிதற்றிக் கொண்டே — கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே, இந்தச் சமுதாயம் ஒழுக்கவீனமாகவும், அறங்கள்—தர்மங்களைப் புறக்கணித்துக் கொண்டும் மனிதனின் தார்மீக நம்பிக்கைகளைச் சிதைத்துக்கொண்டு நந்தானே வாழ்கின்றது. சமுதாயத்தின் பெரும்பகுதி ஒழுக்கவீனங்கள் விளையும் விளை நிலமாகவும் அறங்கள்—தர்மங்கள்—நம்பிக்கைகள் பலியிடப் படும் பலிக்களமாகவும் தானே மாறியிருக்கிறது. அதோடு... இவை பற்றிய பல்லவிகள்.....;

ஒழுக்கவீனம் செய்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒழுக்கவீனம் செய்யலாம்; அறங்கள், தர்மங்கள், நம்பிக்கைகளைச் சிதைக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு சிதைக்கலாம். அவை முன்னதிலும் பார்க்க மேலாளவை. இவ்வாறெல்லாம் அவன் எண்ணினான்.

உண்மையில் அவளின் அழகில், அது தந்த மோகனத் தில், அந்த நளினத்தில் அவன் மயங்கித்தானிருந்தான். அவளிலும் அவன் நண்பர்களிலும் அவன் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். “நானும் நீயுமொன்று; என் வாழ்வின் சாரமே உன்னேடு வாழ்வதில்தான் இருக்கிறது” என்று அவள் சொன்னதின் பின்னால் அவளும் அவன் நண்பர்களும் பழுவுவதை அவன் பூரணமாக அனுமதித்துத் தானிருந்தான்.

அவன் என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாம்.

‘உண்ணிலும் பார்க்க உன் நண்பன்தான் எனக்குப் பிடித்தமானவனையிருக்கிறுன்’ என்று;

அவன் எனக்கு உணர்த்தி இருக்கலாம்;

“மக்சான் அவன் என்னை விரும்புகிறீன்—நானும் தான் அவளை விரும்புகிறேனென்று”.

அவன் தனக்குள் முனுமுனுத்தான். ஒழுக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், தர்மங்கள், அறங்கள், சிதையும்போது நான் உண்மையில் உணர்ச்சிவசப்படுகின்றேன்; ஆத் தீரப்படுகின்றேன்; கழிவிரக்கப்படுகின்றேன்; வேதனைப் படுகின்றேன்.

தாழம்புதர்களின் இடையிலும், கடலும் வானமும் சங்கமிக்கும் மேற்குவானச் சரிவிலும் இருள் சிரித்தது. கறுத்த மேகத் தீர்ள்கள் ஒன்றையொன்று துரத்தின.

அவர்கள் தாழம் கிளையைவிட்டு இறங்கி நடந்தனர்.

அவன், நண்பர்களுக்குப் பின்னால் கடற்கரை மணலில் பதியும் அவர்கள் காலடித் தடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான்; அந்த வேதனையான இராகத்தை முனுமுனுத்துக்கொண்டே நடந்தான்.

(1977)

உணர்ச்சிகள்

அவனருகிலிருந்த அவளை, அவன் வலு குறுக்குப்பாகப் பார்த்தான். அவளின் அண்மை அவளை என்னவோ செய்தது. அவளிலிருந்து வீசிய 'சென்றி'ன் நறுமணத் தை அவன் நுகர்ந்தான். அவளின் சேலைத் தலைப்பின் தழுவலில் அவன் சுகமனுபவித்தான்.

அவளை எங்கோ கண்டதுபோல அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே அவளை எங்கே கண்டிருப் பேணேன யோசித்தான். அவளின் மெல்லிய நீலநிறச் சேலையையும். கருநிறப் பாம்பாக நீண்ட ஒற்றைப் பின்னையையும், அதன் தொடக்கத்தில் சிரிக்கும் வெள்ளை மூலஸையையும், அவன் மெல்லையதாக பார்த்தான். சிவந்த சாயம் பூசப்பட்ட அவள் அதரங்களையும் பார்த்தான்; நிகுநிகுத்துப் பள பளக்கும் நீண்ட கழுத்தில் மெல்லிய மஞ்சள் கோடாக மினுங்கும் தங்கச் சங்கிலியையும் பார்த்தான். பக்கப் பார்வையில் ஒரு பக்கம்தெரிந்த அவள் முகத்தில்

நீண்ட முக்கிணையும், காதளவோடிய புருவத்திணையும், பளபளத்துருண்ட ஒருபக்கக் சொக்கிணையும் பார்த்தான்.

திடீரென, அவளை ஒரு பரீட்சை மண்டபத்தில் சந்தீத் திருப்பதாக அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அன்றைய பரீட்சையின் இறுதிக் கட்டத்தில், இலக்கிய சம்பந்த மான ஒரு வினாவின் விடையை எப்படி அழகாக வார்த்தைகளில் அடக்கலாமென அவன் அண்ணேந்து யோசித்த போது—அந்த முகத்தையும் அதில் குறுகுறுத்துச் சூழன்ற கருவண்டுக்கண்களையும், அவன் கண்ட ஞாபகம் வந்தது; அப்போது அவனைரு மோகனமான புன்னைக் குத்தான். அவனும் பதிலுக்குச் சிரித்துத் தலைகவிழ்த்துக் கொண்டான். அந்த அழகான கவிதை போன்ற அனுபவத்தில், திமைத்த விறுவிறுப்பில், அந்த வினாவுக்கான விடையை அழகாக எழுதியதும் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

பரீட்சை முடிந்ததும் அவளை சந்தீக்க முனைந்ததும் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அவளைப் பின்பு காணுமை ஏங்கியதையும், அவன் நினைத்தான். காற்றில் மிதக்கும் சுகமாக—அவளின் புன்னைக் கிரைந்த அந்த முகம் இரண்டு மூன்று நாட்களாக மனத்தில் மிதந்து, ஒருவித, துன்பங்கலந்த இன்பத்தை அளித்தையும் அவன் நினைந்தான். பின்பு அவளை மறந்து, நாளாந்த வாழ்க்கை இயக்கத்தில் எத்தனையோ விதமான கவர்ச்சிகளைக் கண்டு, இரசித்து, அதில் இலயித்த, இந்த வாழ்க்கையின் மோகனமான அந்தப் பொழுதுகளையும் அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

அவன் பெருமுச்ச விட்டான். இடக்காலைத் தூக்கி வலக்காலின் மேல் போட்டுக் கொண்டான். வேண்டுமென்றே அவளின் உடலில் படத்தக்கதாக தனது கையைத் தூக்கி விட்டு, அதற்கு வருந்துபவன் போல,

“சொறி” என்று சொன்னான். அவளைத் தன்பக்கம் திருப்புவதற்காக அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனங்கள் செய்தான். அவள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. நிகழ்ச்சி களில் தன்னை மறந்து ஒன்றித்தீருப்பவள்போல, அவள் மேடையையே ஆடாமல் அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன் சலிப்புற்றார்கள். சாவகாசமாக மண்டபத்து அலங்காரங்களை மேலோட்டமாக நோட்டம் விட்டான். மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் அந்த அந்தி நேரத்தில், மன்படத்து மின்விளக்குகள் மஞ்சள் மூலாம் பூசியதுபோன்ற ஓளியைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. மண்டபம் தலை களால் நிறைந்திருந்தது. மேடையில் சலங்கைச் சுத்தம் கேட்டது. முன்னாலிருந்த நடுத்தரவயது மனிதர் வெகு இலாவகமாக சிகிரைப் புகையை ஊதிக்கொண்டிருந்தார். அவர் அருகிலிருந்த அழகான பட்டுச் சேலையனிந்திருந்த பெண் - அவர் மனைவியாக இருக்கவேண்டும். அப் புகையினால் அருவருப்படைந்தவள் மாதிரி முகத்தை மற்றப்பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள். அவள் அவரிலும் பார்க்க வயது குறைந்தவளாக இளம் பெண்ணாகக் காட்சி தந்தாள். ஒற்றைப் பின்னல் பின்னி அதன் நுனியில் பூக்குஞ்சம் கட்டி, சிவப்பு, வெள்ளை மணிகள் போன்ற சிறிய வட்டக்குண்டுகளால் அதை அலங்கரித்து இருந்தாள். பாவைபோன்ற அழகான பத்துவயதுக் குழந்தையொன்று, ஒடிவந்து அவளை மாமியென்று கட்டிக் கொண்டு சிரித்தது.

அவன் பக்கத்திலிருந்த அவன் “அருமை, அருமை” என்று தன்னை மறந்து கைகொட்டினான்.

அவன் மேடையைப் பார்த்தான். அலங்கார பூஜைதையான இளம்பெண் ஒருத்தி, ஒற்றைப் பாதத்தைத் தூக்கி மேடையில் குக்கிக்குத்தீ கைகளை வளைத்து ஏதோ அபிநய

முத்திரை காட்டினான். பாதச்சலங்கையொலி கலிங்களிங்கென காதில் இனித்தது. பாடல் பாடிய பெண் இனிய குரலில் இழைந்தாள்.

“அழகென்னும் சொல்லுக்கு பொருள் கண்டேனடி; ஆளந்தம் கொண்டேனடி.....தோழி!”

ஆடிய பெண் கால்களை விரித்து இருந்து கைகளினால் ஏதோ கோலங்கள் காட்டிக்கொண்டே எழுந்தாள். உண்மையிலேயே அது அற்புதமாகத்தான் இருந்தது. அந்த மோகனத்தில் அவனும் மயங்கித் திளைத்தான்.

அவன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்; “அருமையாக ஆடுகிறேன் யாரிந்தப்பெண்?”

அவள் முழுதாகத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தாள். ஒரு கணம் துணுக்குற்றார்கள். அறிமுகமான புன்னைக்குடனே “யாரோ தெரியவில்லை?” என்றார்கள்.

அவனும் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டான் “அழகாகவும் இருக்கிறீர்கள்” என்று சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைப் பிடிக்காதவள் போல அவன் திரும்பிப் பார்த்தாள். “இந்த மண்டபமும் அழகாகத்தானே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றார் வெடுக்கென!

அப்போதுதான் அந்த மண்டபத்தை முழுதாகப் பார்ப்பதுபோல அவன் பார்த்தான். தென்னை, மாவிலைத் தோரணங்கள் காற்றில் அசைந்தன. வண்ணக் கடதாசி கள் ஓளிவெள்ளத்தில் பிரகாசித்து மினுங்கின. கலைத் தெய்வமென்று கற்பிக்கப்பட்ட கலைமகளின் படம் வண்ண மின்விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மேடையின் ஒருபக்கத்தில் இருந்தது.

அவன் சொன்னுன் “நீர் சொல்வது, சரிதான்; இப்படிப் பார்க்கப்போனால் உலகம் எல்லாமே அழகுதானே. ஆடிய பெண்ணின் அழகு உயிர்த்துவமான் ஒரு ரகம்; மண்டபத்தின் அழகு செயற்கையான வேறேர் ரகம்”

அவனுக்கு விளங்காத விடயத்தை அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக சொல்லிவிட்டதுபோல அவன் தவித்தான்.

அவன் திரும்பி அவனை நேருக்குநேர் பார்த்துச் சொன்னார். “அழகு என்பது மனம் பற்றிய ஒரு கோட்பாடு.”

அவன் உஷாராணுன். தான் அவனைத் தவறாக எடைபோட்டு விட்டதை அவன் உணர்ந்தான். இந்த நுணுக்கமான விடயங்களைப்பற்றி, அவனும் அதிகம் அறிந்திருக்கிறார்களென்பதையும் அவன் அறிந்து கொண்டான். முன்பு ஒரு பக்கம் மட்டும் பார்த்த அவனின் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்த்துக்கொண்டு—அவன் நெற்றியில் ஆச்சரியக்குறியாக விளங்கிய சிவத்தச் சாந்துப் பொட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு, மெல்லியதாக மைதீட்டப்பட்ட புருவங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு—காதில் அசைந்தாடியவட்டக் காதணிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு—அவன் தலையின் நேர்வகிட்டின் நேர்த்தியைப் பார்த்துக்கொண்டு அவன் சொன்னான்.

“அழகு என்பது மனம் பற்றிய ஒரு கோட்பாடுதான்; எனக்கு அழகாகத்தெரிவது உமக்கு அருவருப்பாகவும், உமக்கு அருவருப்பானது எனக்கு அழகாகவுந் தெரியலாந்தான். நீர் அழகென்று சொல்லி வாதிடாததை நான் அழகென்று சொல்லி வாதிடலாந்தான்; என்றாலுங்கூட இந்த உலகில் நித்தியமான, உயிர்த்துவமான, மோகனமான, எல்லாராலும் அழகென்று ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பவித்திரமான அழகுகளும் இருக்கின்றனதானே;”

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் / 169

அவள் அவன் சொன்னதை அங்கீகரிப்பவள்போல மௌனமாகத் தலைகுனிந்திருந்தாள். அவன் தான் பலத்துப் பேசிவிட்டதுபோல, யாராகிலும் தங்களை அவதானிக்கிறார்களோவெனச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள்ளேயே ஏதேதோ சூசுசுத்துக்கொண்டிருந்தனர். மேடையைப் பார்த்தான். காற்சட்டை போட்ட, கண்ணுடி அரைந்த முதிய வரொருவர், நவராத்திரி பூசையின் தத்துவம் பற்றி, கேட்டுக்கேட்டு புளித்துப்போன விடயங்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“தமிழன் பெண்ணுக்கு முதன்மையிடம் அளித்திருந்தான்; பெண்மையை மதித்தான்; அதனுலேதான் பெண் சக்திக்கு கோயில் கட்டி வணங்கினான். மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத கல்வி, செல்வம், வீரம் என்பனவற்றுக்கும் முறையே கலைகள், அலைமகள், மலைமகள் எனப் பெண் தெய்வங்களைப் படைத்தான். மனித வாழ்க்கை யோட்டத்தில் பெண்களின் பெரும்பங்கை அறிந்திருந்தான்”.

அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். ‘ஐயோ தாழ்ந்த தமிழகமே...’ என்று யாரோவொரு கவிஞர், மனங்கொதித்துச் சொன்ன அந்த உணர்ச்சிகரமான வாக்கியங்களை நினைத்துக் கொண்டான். இப்படியே பேசிப், பேசிப், பேசி...

அவன் அவனைப் பார்த்தான். அவன் மௌனமாகவே குனிந்திருந்தாள்.

“என்னுடன் கோபமா...” என்று அவன் மெதுவாகக் கேட்டான்.

“இல்லையே...” என்றவள் புன்னகை பூத்தாள்.

“நீ மிக அழகாக இருக்கிறேய்” என்றான் அவன் தொடர்ந்து.

‘நீங்களுந்தான்...’ என்றவள் வெட்கித் தலைகுனிந்தாள்.

அவள் கண்ணஞ் சிவந்தது. அவன் மகிழ்ச்சி என்னுங்கடலில் மிதந்தான். இந்த உலக வாழ்வீன் சாசுவதமானாநித்தியத்துவத்தை உணர்ந்துவிட்டவன்போல அவன் குதூகலித்தான். ஒரு அழகான மனத்திற்கு இதமான பெண்ணின் வாயால் கேட்ட, “நீயும் அழகானவன்” என்ற வார்த்தைகளில் ஓர் அற்புதமான கலிதையின் சாரம் இருப்பதுபோல அவனுக்குப் பட்டது. ஓர் அழகான ஓலியத்தைப் பார்த்த—ஓர் அமரத்துவமான இசையைக் கேட்ட—ஒரு சாகாவரம் பெற்ற கதையைப்படித்த உணர்ச்சி மேலிட்டது அவனுக்கு. தன் வாழ்க்கையின் சாரமே அந்தக் கணத்தில் அடங்கியிருப்பதாக அவன் எண்ணினான்.

அவன் மலர்போன்ற அவள் கரத்தைப்பற்றினான். அவள் அதற்கு விருப்பமில்லாதவள்போல நெனிந்தாள். இடதுகால் பெருவிரலால் நிலத்தை உராஞ்சினான். இடதுகையின் சுட்டுவிரல் நகத்தை வாயில் வைத்துக் கடித்தாள், ஒசை எழாமல் சின்னுங்கினான்.

மேடையில் யாரோ சங்கீத வித்துவான், பரபரவெனப் பூச்சொரிவதுபோல, ஏதோவொரு இராகத்தை ஆலாபரணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவன் அவளின் மென்மையான கரத்தை வருடிய வாறே யோசித்தான். இந்த விடயத்தீலாதல் தானானாலும் பாக்கியசாலியென அவன் நம்பினான். அழகான அவளை தனது அறிவுக்கு சமனுண அறிவுடையவளான அவளை ஒரு ‘இனர்லெக்ஸவல் கொம்பானியனுக்’ அடைவதில் தான் அதிர்ஷ்ட சாலியென அவன் பெருமிதமுற்றான். சிந்தனைப் போக்கில் சில விடயங்களில் அவனும் தானும்

முரண்பட்டால் கூட, அந்த ‘முரண்பாடுகளும் ஒருவித மான இன்பந்தானென அவன் எண்ணினான்.

மண்டபம் கலகலக்க சங்கீத வித்துவான் தன் கச்சேரி யை முடித்துக் கொண்டார். “போங்களேன்” என்று சொல்லி அவன் பிடியிலிருந்து அவள் தன் கரத்தை விடுவித்துக் கொண்டாள். விடுவித்த கரத்தை அவள் தன் மற்றக் கரத்தால் தடவியுங் கொண்டாள்.

அவனுக்கு அன்றெருநாள் கடற்கரைக் ஹோட்டிலீன், கருங்கற் பாறைகளில் கண்ட காட்சி ஞாபகம் வந்தது. எவ்வளவு ஸ்படிகமாக அந்த வெள்ளைக்காரன் அவளை—அவன் மணைவியாக இருக்கலாம்—முத்தமிட்டான். சிவப்புக் கோளமாக சூரியன் அஸ்தமிக்கும் அந்த நீலக் கடலின் பின்னணியில், எத்தனைபேர் அந்தக் காட்சியைக் கண்டிருப்பார்கள். அவன் கூட அதைக் கண்டு நாணியிருந்தான். இந்த நாட்டின் இளைய சந்த தீயினரும் இதைக் கண்டு மாறிவிடுவார்களேயென்று வருந்தியுமிருந்தான்.

“போங்களேன்” என்று சொல்லி தன் கரத்தை விடுவித்த அவளின் நாணங் கலந்த பெண்மையுடன்—எவ்வளவோ பேருக்கு முன் ஒரு ஆடவளை முத்தமிட்ட அந்த வெள்ளைக் காரியின் பெண்மையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். இடம், காலம், துழல், தொடர்ந்த வரலாற் றுப் போக்கு என்பனவற்றுக்கமைய பண்பாட்டுக் கோலங்கள் எப்படி எப்படி அமைந்திருக்கின்றன என்று எண்ணி அவன் வியந்தான்.

“என்ன யோசனை” என்ற குரல் அவன் காதில் இனித்தது.

அவன் விழித்துப் பார்த்தான்

நிகழ்ச்சிகள் முடிந்து கூட்டம் கலையத் தொடங்கி இருந்தது. அவனுக்காகவும் அவள் தான் பெற்றிருந்த பிரசாத உறையை அவனிடம் நீட்டினான், “நான் வரப் போறேன்” என்று திரும்பினான். அவளுக்காக அவளைப் போல நாலைந்து பெண்கள் காத்து நின்றார்கள்.

“ஓரு நிமிஷம்” என்றவன் “உங்கள் பெயர் ஓன்றை யுமே சொல்லவில்லையே” என்று தயங்கினான்.

“அவை தேவையில்லையென்று நினைக்கிறேன். எங்களிருவருக்கும் இந்தப் பொழுதுகள் இன்பமானவை, இனிமேலும் நாம் ஒருவர் வாழ்வில் ஒருவர் குறுக்கிட வேண்டும்தானு” என்றவள் திரும்பி தன் தோழிகளை நோக்கி நடந்தாள்.

அவன் இடிவிழுந்ததுபோல விக்கித்து நின்றான். தனது மன உணர்ச்சிகள் மாறி மரப்பதை அவன் உணர்ந்தான். மனித மனப்போக்குகளின் உணர்ச்சிகளின் விசித்திரங்களை அவன் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டே அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து நடந்தான்.

அவர்களின் கலகலவென்ற சிரிப்பொலி அவர்காதில் விழுந்தது. அவர்கள் எதுவித சஞ்சலமுமில்லாமல் சந்தோஷமாக சூதாகலமாக சிரித்துக் கடைத்தவாறு கிழக்கே திரும்பினர்.

அவன் தன்னைப்பற்றி யோசித்தவாறே மேற்கே திரும்பி நடந்தான். தன் மனத்தில் மகிழ்ச்சியோ, துக்கமோ என்று சொல்ல முடியாத ஓர் உணர்ச்சி தேங்கி நிற்பதாக உணர்ந்தான்.

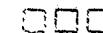
அவளுடன் பழகிய அந்தக் கணங்களின் நினைவு மகிழ்ச்சியை தந்தது.

அவள் பிரிந்து செல்கிறார்கள் என்ற உணர்வு துக்கத் தைத் தந்தது.

வாழ்க்கை என்பதே உணர்ச்சிகளின் கோலந்தானே என மனத்தைத் தேற்றினான்.

வீதி விளக்குகளின் ஒளியில், ஆடி அசைந்த மர இலைகள் நிழற்கோலம் போட்டன.

(1970)

எத்தனையோ இன்னல்களைத் தாங்கி இருந்தான். எத்தனையோ ‘அன்புக்குரியவர்களின்’ மனத்தை வருத்தி இருந்தான். எத்தனையோ உறவுப் பினைப்புகளை மிகுந்த சோகத்துடன்—கவலையுடன்—கண்ணீருடன் அறுத்திருந்தான்.

அந்த இலட்சியப் பயணத்தின் வெற்றிக்காக அவர்களும் அவனுடன் ஒத்துழைத்தாள். அவர்களும் எத்தனையோ சோகங்களால் உலூக்கப்பட்டிருந்தாள். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் கண் கலங்கி இருந்தாள். எத்தனையோ போதுகளில் மனத்துள் வெதும்பி வெதும்பி அழுதிருந்தாள். எத்தனையோ நாட்கள் பட்டினியாய் - துயிலில் ஸாமல் கிடந்து உழன்றிருந்தாள்.

அதை எல்லாம் அவன் அறிவான்.

அதை எல்லாம் அவர்களும் அறிவாள்.

அப்போதெல்லாம் அவர்கள் தாங்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் கொண்ட காதலில் எவ்வளவு பற்றுறுதியுடன் இருந்தார்கள். அவள் சிரித்தால் அவன் சிரித்தாள், அவன் அழுதால் அவள் அழுதாள். அவள் சிரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவனும், அவன் சிரிக்கவேண்டுமென்பதற்காக அவர்களும் சிரித்தார்கள்.

வசந்த காலத்தின் உலகின் குதாகலத்தை அவர்கள் அனுபவித்தார்கள். சுற்றிச் சுழலும் சுழல் காற்றில், கருமிருட்டில், கொடுர இடியின் ஒசையைக்கேட்டு அவர்கள் பயந்தார்கள். அமைதியான நீரோட்டத்தில் உல்லாசமாகப் படகில் பாடிக் கொண்டே மிதந்தது போன்ற மகிழ்ச்சியில் தீழைத்திருந்தார்கள். காலம் அப்போதெல்லாம் எவ்வளவு விரைவாகச் சென்றது; கணங்களாக அசைந்து ஊர்ந்து சென்றது; அசையாது நின்று அவர்களைப் பார்த்து இரசித்தது.

இணை

அவனுள் தவிப்பே மேலோங்கி நின்றது. திருமணமானதின் பின் வந்த இந்த இரண்டு மாதங்களும் ஏதோ நிறைவின்றிக் கழிந்தது போல அவனுக்குப்பட்டது வார்த்தைகளில் சொல்லமுடியாத, நெஞ்சினுள் கெம்பிக் கெம்பி மேலெழும்புகின்ற, மூள்ளாய் உறுத்துகின்ற, மெல்லிய சோகமாய் உள்ளெல்லாம் இழையூடுகின்ற, அவனுக்கும் அவனுக்குமிடையில் உணர்ச்சிகளின் பூரணமான, உன்னதமான ஒன்றிப்பைத் தடை செய்கின்ற அந்த ‘அது’ எதுவாக இருக்குமென அவன் சிந்தித்தான்.

அவனுக்குப் புரிந்த மாதிரியும் இருந்தது. புரியாத மாதிரியும் இருந்தது.

அவன் ஜூந்து வருடங்களாக அவளைக் காதலித்தே கைப் பிடித்தான். ‘வாழ்ந்தால் அவனுடன் தான் வாழ வேன்’ என்பதில் அவன் தளராத உறுதி கொண்டிருந்தான். அவனுடன் வாழும் அந்த வாழ்க்கைக்காக அவன்

அவன் வாசல் நிலையில் சாய்ந்து வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முற்றத்துக் கிணற்றியின் தென்னோமர உச்சிகள் இருண்டிருந்தன. மெல்லிய காற்றில் அவை சலசலக்கும் ஓசை விட்டுவிட்டுக் கேட்டது. கண் சீமிட்டும் தாரகைகள்...தங்கக் கடுக்கன்களைக் கையில் அள்ளி வாரி இறைத்தது போல வானமெங்கும் பரந்து கிடந்தன.

அவன் அவள் எங்கே இருக்கிறவென்று பார்ப்பதற்காக வீட்டினுள் தீரும்பிப் பார்த்தான். கண்ணடி விளக்கின் மஞ்சளோளி மங்கி இருந்தது. ஐன்னல் திரைச்சீலை காற்றில் ஆடசூட, அந்த ஒளிக்கத்திர்கள் வெளியே பரவிப் பரவிக் கோலம் போட்டன. வீட்டினுள் ஆழ்ந்த அமைதி கலிந்து கிடந்தது. கிழவி பாக்கு இடிக்கும் சத்தம் மட்டும், அவவின் ஒதுக்குப்புற மூலையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் அறையிலிருந்து ஏதாவது புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அவன் கொட்டாவி விட்டான்;

அப்போதெல்லாம் இப்படி ஒரு தனிமைக்காக அவர்கள் எப்படியெல்லாம் ஏங்கித் தலிப்பார்கள்; அப்படிக் கிடைக்கும் அருமையான தனிமைப்போதுகள்...எவ்வளவு இன்பங்கள்... இன்பங்களோதான்; தனிமையின் துயரங்கள், சுமைகள், சோகங்கள், சஞ்சலங்களையெல்லாம் அவனும்—அவனும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்ளும்போது, கண்ணீர்த் துளிகள் உருண்டு வடிகையில் அவற்றை ஆதரவாகத் துடைத்து விடும் விரல் களின் ஸ்பரிசத்தின்போது, மெல்லிய புன்னகையின் போது, இணைந்தொலிக்கும் வெண்கலச் சிரிப்பில் தன்னை மறந்த இலயத்தின்போது, இதமான அணைப்பின் போது, மார்பிலோ தோளிலோ முகம் புதைத்து விமழும்போது, ஊடல்கொண்டு பினாங்கிப் பின் உறவாடும்போது...இன்

பங்கள் இன்பங்களோதான். தாம்பத்தியத்தின்...என் வாழ்க்கையின் தாற்பரியமே அதுதானே?

கூடத்தில் சுவர்க்கடிகாரம் ‘டிக், டிக்கென’ ஒரே சீராக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பல்லியொன்று தன் பாஷையில் ஏதோ சொல்லிற்று. அடுத்த வீட்டிலிருந்து முதுமையின் கனமேறிய இனிய ஆண்குரலொன்று காற்றில் மிதந்து வந்தது.

“பித்தா பிறைதுடி பெருமானே அருளாளா எத்தால்மற வாதே நினைக்கின்றேன்...”

அவனுக்கு நினைவு வந்தது. மெல்ல ஆடி அசைந்து ஊர்ந்தது தேர். பஜனைக் கோஷ்டியினர் ஆடிப் பாடினர். கரகாட்டம் நடந்தது. நாதஸ்வரம் மேளத்துடன் காவடி யாட்டம் நிகழ்ந்தது. இடைக்கிடை ஊதுவத்தியின் மணம் காற்றில் கலந்து மனத்தை அள்ளிச் சென்றது. சர்க்கரைத் தண்ணீர் பந்தலில் சிறுவர் கூட்டம் கும்மாள் மிட்டது. பட்டுவேட்டி சால்வை, பட்டுச் சேலை, வண்ணச் சட்டைக் கூட்டம் அசைந்தது. ஒலிபெருக்கியில் ‘சின்னத்தனத்துக்கோர், சிங்காரப்பேச்சுக்கோர், சிரித்தமுகத்துக்கோராம்...’ பாட்டுப்பாடியது. அப்போது தான் அவன் அவளைக் கண்டான்.

வியப்பால் அவன் கண்கள் விரிந்தன.

காலச்சுழற்சி அவளை இவ்வளவு மெருகுபடுத்தி உள்ளதா?

என்னமாதிரி வளர்ந்துவிட்டாள் அவள்! ஒல்லியாய், உயரமாய், சிவப்பாய், கவர்ச்சியாய்...அலையலையாக, கறுத்திருண்ட நீளமான தலையையிர் கற்றையாய்...

அவனும் அவளைக் கண்டு கொண்டாள்;

கருமணிகள் வெட்டிச் சுழன்றன.

மெல்லிய ஒரு புன்னகையுடன் அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

கிட்டத்தட்ட நான்கு வருடங்களுக்கு முன்புதான் அவன் அவளை இறுதியாகக் கண்டிருந்தான். அப்போதும் ஏதோ தீருவிழாவிலோ — கலியாண வீட்டிலோதான் அவளைக் கண்டதாக அவனுக்கு மங்கலாக ஞாபகம் வந்தது. பட்டுப் பாவாடையுடன் சிறுமியாய் அவள் துள்ளித் திரிந்தது ஞாபகம் வந்தது.

“அப்பனே முருகா” என்று கீழவில் முன்குவது கேட்டது. முற்றத்துக் கிணற்றில் அடுத்த வீட்டார் யாரோ தண்ணீர் அள்ளும் சலசலப்புக் கேட்டது. தாழ்வாரத்தில் கொட்டிலில் கட்டியிருந்த மாடுகண்றுகளின் சந்தடியும் கேட்டது.

ஓல்வொரு நாளும் ஒரு குறித்த நேரத்தில் அவன் சைக்கிளில் பவனி வரத் தொடங்கினான். கீடுகு வேலித் துவாரத்தினாடாக முதலில் இரண்டு கண்கள் பார்த்துப் பரவசமாயின. நாளசைவில் கண்கள் சிரித்தன. கீடுகு வேலித் துவாரம் பெரிதாக அவள் முகமே செந்தாமரையாய் மலர்ந்து சிரித்தது.

“எப்பிடிச் சுகம்” என்று அவன் ஒருநாள் கேட்டான் அவள் பதிலுக்கு இதழால் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“எப்பிடிச் சுகம்” என்று அவன் அடுத்த நாளும் கேட்டான்.

“நல்லாய்த்தான் இருக்கிறேன்” என்றால் அவள்.

அன்றே அந்த இனிய போராட்ட வாழ்க்கை அவர்களுக்கு ஆரம்பமாயிற்று. இனிய போராட்டங்கள்தான் வாழ்க்கையே இனிய போராட்டங்கள் தானு?

வாசல் நிலையில் சாய்ந்து நின்றவன் வாசல் படியில் இருந்து கொண்டான்.

அந்த இனிய வாழ்க்கை எப்படி போராட்ட வாழ்க்கையானதென அவன் சீந்தித்தான். உயர்ந்த சாதி-தாழ்ந்த சாதி என்ற சாதி வேறுபாடுகளைப் பற்றியும் காரணமின் நியே வரட்டுப் பிடிவாதத்திற்காக அவற்றை விடாது பற்றிப் பிடித்திருக்கும் மனிதர்களைப் பற்றியும் அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். அதிர்ஷ்டவசமாக அவனும்— அவனும் ஒரே உயர்ந்த சாதியினராக இருந்தாலும், பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளினால், அந்தஸ்து வேறுபாடுகளினால் அவர்கள் சுற்றம்—‘அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவன்’ என்று கருதப்படும் அவனின் சுற்றம் அவர்களின் இனைவுக்கு எதிராகப் படைத்தின்டபோது, அவன் தான் கொண்ட கொள்கையில் பற்றுறுதியாகத்தான் இருந்தான். சகோதர பாசத்தையும், பெற்றவரின் பாசங்களையும், உற்றுரின் பாச வலைகளையும் மீறி அவன் அவளைக்கரம் பிடிப்பதில் உண்மையில் பெருமை கொண்டிருந்தான். உற்றுர் அவர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்த போது—ஒன்றன் பின் ஒன்றுக் கூட்டுறையோ இடர்கள் தலைதூக்கிய போது—எவ்வளவு உறுதியுடன், எவ்வளவு தீடசித்தத்துடன், எவ்வளவு சாதுரியத்துடன் அவற்றை எல்லாம் கடந்து தான் அவளைக் கரம் பிடித்தேன் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தபோது அவன் தன்னைத்தானே வியந்து கொண்டான்.

என்றாலும்.....என்றாலும்.....;

அந்த இனைவில் ஏதோவோர் குறை இருப்பதுபோல அவனுக்குப்பட்டது. அவர்களது முதலிரவில்-மங்கலான மஞ்சள் வெளிச்சுத்தில், அவன் அவளை அணைத்துத் தழுவியபோது—உயிரிற்ற பாவையாய், அவன் கைகளை அவள் மெல்ல விலக்கி—கண்களில் கண்ணீர் மனிகள்

பளிச்சிட அவன் முகத்தை அவன் நிமிர்ந்து பார்த்த போது-அவனது மனத்தின் ஆழத்தில் ஏதோவோர் தவிப்பை ஊட்டும் சோகம் படிந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அவன் அவன் நெற்றியில் மெதுவாக முத்தமிட்டு அவனை ஆசுவாசப்படுத்தினான். அவன் கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

‘பிரமிளா ஏன் நீ அழுகிறோய்?’

வாழ்க்கையின் இனிய இந்த நேரத்தில் ஏன் நீ அழ வேண்டும்? இந்த இனிய நாளைப் பற்றியெல்லாம் நாம் எத்தனை கற்பனைகள் செய்திருந்தோம்? அன்றெருந் நாள்-அந்தக் கருமிருட்டில்—தனிமையில் நான் எது வெதுவோ செய்ய முற்பட்டபோது நீ சொன்னாய்; “எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு காலம் வரும். அந்தக் காலம் வரும் வரையும் பொறுத் திருங்களேன். எல்லாவற்றிலும் உங்களுக்கேன் இந்த அவசரம்?”

அந்த நேரத் தவிப்பில் நான் சொன்னேன். “நாங்கள் ஒன்றுக் காலம் வருவது நிச்சயம் தானேடி. நீ ஏன் பயப்படுகிறோய்.”

நீ ஒன்றுமே சொல்லாது மேளனமானாய்.

நான் ஒன்றுமே செய்யாது அமைதியானேன்.

‘பிரமிளா ஏன் நீ அழுகிறோய்?’

நான் அவனைக் காதலித்துத்தான் கரம் பிடித்தேன். காதலின் அந்த மனோகரங்களெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அதனால், உலகின்—இயற்கையின் நியதிகளுக்கு நான் மாறுபட்டவனல்ல. நான் ஆண்; அவன் பெண்; எனக்கும் சிருஷ்டியின் இரகசியங்களை அறியும் ஆசைகள்

கிளர்ந்துதான் இருந்தன. ஆனால், சிருஷ்டியின் நுட்பங்களை அறியும் உந்துதல்தான் ‘ஒன்றுக் வாழ்வதின்’ தாம்பத்தியத்தின்—முற்றுமுழுதான் நோக்கமல்ல என்பதும் அவனுக்கு தெரியும்.

‘பிரமிளா, ஏன் நீ அழுகிறோய்?’

அவன் வெறுமே சிரித்தாள். “அந்தஸ்தில் குறைந்த வர்கள் அந்தஸ்தில் கூடியவர்களோடு இணைவதினால் சமமானவர்களாகவிட முடியாதுதானே.”

அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையிலேயே தவித்துக்கொண்டிருந்தான். வாழ்க்கையின் பந்தம் பாசம் என்ற உணர்வுகள், உறவுகள்... அவனேடு உறவு கொண்டாடுபவர்கள் அவன் மனைவியான அவனை மதிக்கவில்லைதான். அதற்காக...அவனும்—அவனும் ஒருவரை ஒருவர் ஆறுதல் காண்கின்ற, ஒருவருக்காகவே ஒருவர் வாழ்கின்ற தம்பதிகள் ஆன போது—அவன் அவனுக்காக சிலவற்றை விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டுமா? இந்த உலகத்தில் தனித்து விடப்பட்டவர்கள் இணைந்து, தனிமைத் துயரங்களை மறந்து, ஒருவரில் ஒருவர் ஆறுதல் காண்பது தானே தாம்பத்தியம்?

சுவர் மணிக்கூடு ஒன்பது தடவை அடித்து ஓய்ந்தது.

“சாப்பிட வாருங்கோவேன்.”

வாசல்படியில் இருந்தவாறே நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன். அவன் எவ்வளவு அழகாக ஜோலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு எடுப்பாகர் புன்னகை பூக்கிறார்கள். எவ்வளவு நிச்சகளாங்கமானவள் அவன். அவனுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்து—அவனுக்காக வீவை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற—அவனுடையவள் அவன்.

அவனுக்கு எதுவெதுவோ என்னங்கள் மனதில்
மிதந்தன.

“என்ன அப்பிடிப் பாக்கிறியள். சாப்பிட வாருங்
கோவேன்.”

அவன் எழுந்து அவள் கரத்தைப் பற்றினான். அவள்
நெற்றியில் மெதுவாக முத்தமிட்டான். “பிரமிளா
உன்னைப் புரிந்து கொண்டேன்; உனக்காகவே வாழ
வேன்.”

அவன் கைகளை இறுகப் பற்றியவாறே, அவன்
தோலில் முகம் புதைத்து அப்போதும் அழுதாள் அவள்.

இலுப்பை மரமும் இளஞ்சந்ததியும்

(1971)

□ □ □

காலை வெளுத்தபின் ஏழுமணிபோல் எழுந்திருந்தான். அவன் சிறிய தங்கை “அண்ணை, அண்ணை” என்று அவனை உருட்டிப் புரட்டி எழுப்பினான். சோமபல் முறித் துக் கொண்டு, பாயைச் சுருட்டி சுவர்ப்புறமாக ஒதுக்கி வைத்தான்.

வீடு கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் தம்பி, தங்கைகள் பள்ளிக்கூடம் செல்வதற்காகப் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அம்மா ஏழேகால் வஸ் போகப் போகுது. கொஞ்சம் கெதியாய்ப் பாசலைக் கட்டித் தாணை”.

“அண்ணை, அண்ணை இன்டைக்கு உன்றை பேஜை
யைக் கொண்டு போறன்”.

“கீதா குளிச்சு எத்தனை நாளாகுது. இன்டைக்குக்
துளியாமல் பள்ளிக்கூடம் போகக்கூடாது.”

“அண்ணை வதனி தனக்குக் குளிக்க வாத்து விட்டதாம்”

“விடிய விடியக் கிடக்கிறது. இப்பதான் எல்லாரும் ஒன்டாய்ப் பரபரக்கிறது.”

வானத்திலே பனிமுட்டம் கவிந்திருந்தது. காலைக் கதிர்கள் புகைக்கோடுகளாக வீட்டு முன் விருந்தையில் கோலம் போட்டன. மெல்லிய குளிர்காற்று இதமாய் ஊதிச் சென்றது.

வேப்பங்குச்சி ஓன்றை முறித்து வாயில் வைத்து மெல்லத் தொடங்கினான். சிறிய தங்கையைக் கூப்பிட்டு குளிப்பாட்டி விட்டான். “அண்ணை எப்ப வந்தனீங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள் அடுத்த வீட்டுச் சின்னப் பெண் - சின்னத் தங்கையின் தோழி.

“நேற்றே வந்துவிட்டேன். நீ காணவில்லையோ” என்றான்.

“பொய் பொய்” என்று அவன் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் அவள்.

வீட்டின் கலகலப்பு ஓய்ந்துவிட்டது. எல்லாரும் எங்கெங்கோ போய்விட்டார்கள். அம்மா ஆசுவாசமாக உட்கார்ந்து டக்டக்கென்று பாக்குவெட்டியால் பாக்கு வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள். சின்னக்கன்று துள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்து தூரநின்று அவனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் துள்ளிக்கொண்டு ஓடிற்று. புகை போக்கிக் குழாயிலிருந்து காகமொன்று கரைந்தது. அம்மா எழுந்து “தூ ச் தூ” வென அதைக் கலைத்தாள்.

“காலமை வெள்ளௌக் காகம் கரையுது”

பொழுது மேலே ஏறி, வெய்யில் உறுத்தத் தொடங்கிறது. பல் துலக்கிக்கொண்டே முற்றத்துப் பூங்கள்று

களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வெள்ளையும் சிவப்பு மாய் குலைகுலையாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும் கலியாண மல்லி கையைக் காணவில்லை. அந்த இடத்தில் கொடி மல்லி கையொன்று பசந்தளிர்விட்டு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. கொய்யா மரத்தில் இளம் பிஞ்சுகள் தொங்கிறறு. நெல்லி மரத்தின் இலைகளை ஏதோ பூச்சி அரித்திருந்தது. ‘இரவு ராணி’ இலையுதிர்ந்து நின்றது.

“விடிஞ்சு எவ்வளவு நேரமாய்டா போச்சு! முகத் தைக் கழுவிப் போட்டு வாவேன்றா! நானும் என்றை வேலையைப் பாக்க...!”

மெளனமாக முகம் கழுவச் சென்றான். அன்றைய பொழுதை எப்படிக் கழிக்கலாமென யோசித்தான். ‘சீ... லீவிலை இங்கை வந்தால் நேரமே போகுதில்லை. சைக்கிள் இருந்தாலாவது அங்கினை இங்கினை போகலாம். உங்கை பொடியன்களும் இல்லைத்தானே, அவனவனும் தங் கடை தங்கடை வேலையஞ்சுப் போயிருப்பாங்கள்...!’

சாப்பிட்டுவிட்டு, ‘பாரதியார் கதை’ களை எடுத்து வந்து சுவரோடு சாய்ந்திருந்து படிக்கத் தொடங்கனான். ஞானரதம், சின்னச் சங்கரன் கதை, தராசு... மேலோட்டமான ஒரு பார்வை. அச்செசுமுத்துக்கள் கண்ணே உறுத்தினா. கண்களை முடிக்கொள்ள வேண்டும் போல ஒரு தலிப்பு! அப்படியே சரிந்து நித்திரை கொள்ள வேண்டும் போல...

‘எப்படியும் இப்ப நித்திரை கொள்ளிறேலை. லீவிலை வந்ததற்கு ஆகப் பகல் முழுக்க நித்திரை கொள்ளிறுதும், காலையில் நேரஞ்செல்ல எழும்புறதும் தானே வேலை.’

மரங்களாற் வெளியினுடாகத் தொலைவை ஊடுருவி பார்த்தான். வளவின் வடக்கீம் மூலையில் நின்ற பெரிய இலுப்பைமரம் தறிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த உலகத்

186 / சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்

தைப் பற்றிய அறிவு சரியாக அவன் மனத்தில் பதியாத காலத்தில் அதை விற்று விட்டார்கள். தோணி செய்வ தற்காக அதன் அடிமரத்தைக் கொண்டு செல்வதாகச் சொன்னார்கள்.

அந்த மரத்தின் கீழ் ஒரு கொட்டிலில் அவன் அப்பாச்சி குடியிருந்தாள். அவள் பச்சைக் கோதுமை மாவில் ரொட்டி சுட்டு இரகசியமாக அவனுக்குத் தருவாள். அந்த மரத்துடனேயே அவள் வாழ்க்கை பினைந்திருந்தது. ஒரு பருவத்தில் அந்த மரம் பூக்கும்; ஒருவிதமான பாணி மனத்துடன் அந்தப் பூக்கள் உதிரும் காலம் இரம்மிய மானது. அரும்பு கட்டும்; அரும்புகள் உதிரும்; காயக்கும் பழுக்கும்; வெளவால்களும்-- பறவைகளும் சத்தமிடும்; இலைகள் உதிர்ந்து மொட்டை மரமாய் நிற்கும்; வசந்தக் குறுக்குறுப்பில் பச்சைப் பசந்தளிர்களை எனும்.

அப்பாச்சியின் கொட்டிலிலும் இலுப்பம்பூ மணக்கும். இலுப்பை முத்துக்கள் காட்டும்; அதை வாங்க வரும் பெண் களின் பேரம் பேசேம் குரல் இடைக்கிடை ஒலிக்கும்.

“உன்னை ஆச்சி! ஒன்றேகால் ரூபாய்க்கு மேல் ஒரு சதமும் தரேன்”

“கிழவி குப்பை என்ன விலை சொல்கிறேய்?”

“நாற்பத்தைந்து ரூபா”.

“சரி சரி நாற்பது ரூபாய் தாரேன். வேறை கதை பேசாதே”.

இரட்டை மாட்டு வண்டியில் குப்பை ஏற்றுவார்கள். மாடுகளைக் கழற்றி, பக்கத்தில் மலை ஆமணக்கீல் கட்டியிருப்பார்கள். மாடுகள் கழுத்து மணிகள் குலுங்க, வாலைச் சுழற்றி முதுகிலிருக்கும் ஈக்களைக் கலைத்துக் கொண்டே மேயும்.

குப்பை விற்ற இரண்டொரு மாதங்களுக்கு அப்பாச்சியின் கழுத்தில் அந்தப் பவுண் அடிக்கை தொங்கும். அப்போதெல்லாம் அப்பாச்சி மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பாள். மீண்டும் அது அடைவுக்குச் சென்றுவிடும். ஒரு மழைக்காலக் காலைப் பொழுதில் அப்பாச்சி செத்து விட்டாள்.

“தம்பி எப்ப வந்ததாக்கும்?” திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். வெண்தாடியுள் காவி படிந்த பற்கள் தெரியச் சிரித்துக் கொண்டு பெரியான் குழைந்துபோய் நினருன். இரண்டு கைகளையும் இடுப்புக்கு மேலால் வயிற்றுடன் இணைத்திருந்தான்.

“நேற்றைய மெயிலிலை வந்தனான் பெரியான்.”

“ஓமெண்டுதானுக்கும் அங்கை சொன்னவை”.

எங்கே என்று கேட்க நினைத்தவன் அது எங்கேயாக இருக்குமென மனதில் தோன்றவும், பேசாது அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஏதேதோ நினைவுகள் கிளை பரப்ப முனைந்தன. நெஞ்சில் ஏதோ வேதனை கவிந்து வருவது போல..., தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

தன்னைச் சுதாகரித்து நிமிர்ந்தவனின் பார்வை பெரியானின் முகத்தில் படிந்தது. அவன் கண்களில் படிந்திருந்த அந்த இரக்கத்தின் சாயை இவனை உறுத்திற்று. அவர்களின் குழந்தைப் பருவத்து இணைவுகளையும் கனவுகளையும் எல்லையில்லாத வாத்சல்யத்துடன் அவதானித்த வனும் மனத்தால் ஆசீர்வதித்தவனும்... அவை எதிர்பாராத முறையில் முடிந்தபோது மெளனமாகவே தன் எல்லையற்ற அனுதாபங்களை தெரிவித்து ஆறுதல் அளித்தவனும் எல்லாம் தெரிந்தவனுடையும் எதுவுமே தெரியாத வளைப் போலவும் பெரியான்..., உனக்கு எல்லாம் தெரியும்.

“தம்பி ஏதோ பழைச்சகலை யோசிக்குது போலை”

“இல்லை பெரியான்” கன்னத்தில் கையை வைத் துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

கூனல் விழுந்த முதுகுடன் தாதாவென இரக்கும் கண்களுடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றுன் பெரியான்.

“இப்ப என்ன விலை போகுது பெரியான்?”

“ஐம்பது சதம் தம்பி”

பேசாமல் எழுந்து சென்று ஒரு ரூபா நாணயத்தை எடுத்து வந்து பெரியான் கையில் கொடுத்தவன் பழைய படியே சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“அப்ப நான் வாறனுக்கும்”

“தம்பி பெரியானைக் கொஞ்சம் நிற்கச் சொல்லுவு” சுசினியிலிருந்து அம்மா சொன்னான்.

“இல்லைப் பிள்ளை; தம்பி ஒரு ரூபா தந்தது; நான் போகப்போறேன்”.

“அப்ப நீ இப்ப தேத்தண்ணி குடியாய்தானே! பின்னைப் போட்டுப் பேந்து வாவேன்”.

“அப்ப நான் வாறேன் தம்பி”

கைகளை வயிற்றுக்கு மேலால் இடுப்புடன் இணைத்த படியே கூனல் விழுந்த முதுகுடன் அந்தத் தாண்டும் நடையில் பெரியான், தெற்கு வேலிப் படலையைக் கடப்பது தெரிந்தது. இவன் மனதில் சலிப்பு மேலோங்கியது.

“தம்பி தேத்தண்ணி குடிக்கப் போறியே”

“இப்ப வேண்டாம் அம்மா”

“பின்னை எலுமிச்சம் பழத் தண்ணி கரைச்சுத் தாறதே”

“இப்ப ஒண்டும் வேண்டாம்”,

மனம் எங்கெங்கோ அலை பாய்ந்தது. இப்போ ஒவ் வீசில் இருந்தால் என்ன செய்து கொண்டிருப்பேன்? அந்த இருண்ட மூலையிக்கை இருந்து ஏதாவது வாசித் துக் கொண்டிருப்பேன், இல்லாவிட்டால் கன்ரீனுக்குப் போய் அரசியலோ இலக்கியமோ பேசிக்கொண்டு நன் பனுடன் தேத்தண்ணி குடிச்சுக் கொண்டிருப்பன்.

‘ஒவ்வீசிலை எனக்கு முன்னாலை இருக்கிற பெட்டையள் எப்போதும் போலவே சும்மா கலகலத்துக்கொண்டு சிரித்துக் கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் கடதாசித் துண்டு களால் எறிந்து கொண்டிருப்பினம்!’

‘அவளை ஒருக்கால் பார்க்க வேணும் போல இருக்குது. ஏதாவது சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி அரைகுறை சிங்களத்தில் பேசவேணும் போல இருக்குது. அவளுடைய அந்த கிறங்கவைக்கிற, அர்த்தம் செறிந்த, ஆவல் தொனிக்கிற பார்வையையும் புன்னகையையும் பார்த்துப் பதிலுக்குச் சிரிக்கவேணும் போல இருக்குது!’

வளவின் தொடக்கத்தில், புளியமரத்தடியில் அம்மம்மா வந்து கொண்டிருந்தா. தலையில் பெரியதோர் ஓலைக் கடகம். கைகளை ஆடடி ஆடடி அசைந்து வந்துகொண்டிருந்தா. வாசல் விறுந்தையில் கடகத்தை வைத்து விட்டு அவனைப் பார்த்துத் தலையாட்டிச் சிரித்தா. முகத்தில் இழையோடிய ஒரு பிரகாசம். அவன் வெறுமே சிரித்தான்.

“எப்பவடா தம்பி வந்தனே?”

“நேற்று வந்தனேன்; எப்படி அம்மம்மா உங்கடை சுவாத்தியம்?”

“எங்கடை சுகத்துக்கு என்னடா குறை?”

அவனுக்குப் பக்கத்தில் சுவருடன் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“கொழும்புப் பக்கமெல்லாம் சாப்பாடு எப்படிப் போகுது? ஆள் சரியான கேவலம்,”

“நான் நெடுகிலும் இப்படித்தானே” என்று அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“மனம் சந்தோஷமாக இருந்தால் தானே அம்மம்மா உடம்பும் தேறும்.”

“என் இப்புடன்கெள்ள குறை?”

“எனக்கு இந்த வேலை பிடிக்கேலை; படிச்சுப்போட்டு படிப்புக்குத் தக்க வேலை கிடைச்சாத்தானே சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.”

“என் இப்புல்வனவு சம்பளம் தாருங்கள்?”

“முன்னாறு ரூபாய்க்குக்கிட்ட; நான் சம்பளத்திற் காகச் சொல்லேலை அம்மம்மா,”

சில கணங்கள் மௌனமாக இருந்தான். தன்னுடைய நுணுக்கமான உணர்வுகளை, சோகங்களை எப்படி அவருக்குப் புரியவைக்கலாமென யோசித்தான்.

“அவரவருக்குப் பிடித்தமான வேலை எண்டாத்தானே சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.”

அம்மம்மா ஒன்றும்சொல்லவில்லை. அவனும் மௌனமாகத் தன் நினைவுகளில் ஆழ்ந்தான். வாழ்க்கைதான் எத்தனை அற்புதமாக அமைந்துவிடுகின்றது! எத்தனை விதமான இனிய கணவுகள்; எத்தனை விதமான மயக்கும் எழில்கள்; எத்தனை விதமான சோகங்கள்; எத்தனை வித-

மான அப்பாவித்தனங்கள்; எத்தனை நடிப்புகள்; எத்தனை கள்ளங் கபடமற்ற புனிதங்கள்.

அம்மம்மாவைப் பார்த்தான். அவள் காலை நீட்டிக் கொண்டு வெற்றிலைத் தட்டத்தை வைத்து டக்டக் கென்று பாக்கு வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா, அம்மம்மா வந்து நிக்கிறு,” பலத்த குரலில் சொன்னான்.

“குஞ்சாச்சி உதிலை வெத்திலைத் தட்டம் கிடக்கணை; உவன் தம்பியோடை கதைச்சுக் கொண்டிரணை; நான் இந்தக் கையலுவலை முடிச்சுப்போட்டு வாறன்” அம்மா குசினியிலிருந்து வெளியே வந்து சொன்னாள்.

“அவன் ஒண்டும் கதைக்கிருனில்லையடி பிள்ளை. சும்மா கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லிப் போட்டு இருக்கிறேன்.”

“என்னத்தையணை கதைக்கிறது.”

அம்மம்மாவும் அம்மாவுடன் குசினிப் பக்கம் சென்றன.

அவன் தனிமையில் விடப்பட்டான்.

நேரம் கிட்டத்தட்ட பத்து மணியாகிவிட்டிருந்தது. வெளியே வெயில் கானல் எறியத் தொடங்கியிருந்தது. வீட்டு வாசல் மூன்பாக சோலையாய் கவிந்திருந்த பலா மரத்தின் கிளைகள் சோழகக் காற்றில் அசைந்து சலசலத் தன. மரத்தின் கீழே ஒளிப் புள்ளிகள் கோலம் போடன.

கிழக்கே அடைக்கப்படாத வேலையினாடே தொலையை ஊடுருவினான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் குஞ்சியம்மாவின் வீட்டுக் கிணற்றிடத் தென்னஞ்சோலைகள் தெரிந்தன. கிணற்றிடயில் யாரோ ஒரு பெண்

சலவை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவன் சேலை ஒன்றை தலைக்கு மேலால் தூக்கி தூக்கி கல்லில் அடித் துக்க கொண்டிருந்தாள்.

தூக்கம் கண்ணே மயக்கிற்று. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டான்.

‘குஞ்சியம்மா வீட்டை போனு இராணி அல்லது வேறு ஆரேன் இருப்பினம். அவையோடை ஏதேனு கதைக்கலாம்.’

“அம்மா ஞானக் குஞ்சியம்மா வீட்டை போட்டு வாரேன்.”

எல்லைகள்

(1974)

அந்தக் குருவியின் கத்தலுடன் அவனுக்கு விழிப்புக் கண்டது. அவன் இடப்புறமாகத் தீரும்பிப் படுத்தான். பாதங்கள் குளிர்ந்து சில்லிருவது போலிருந்தது. போர் வையை இழுத்துப் பாதங்களை முடிக்கொண்டான். அடுத்த அறையில் மெல்லிதாக கொட்டாவிவிடும் சத்தம் கேட்டது. ஆள் அசைவதினால் கட்டிலின் சரசாப்புக் கேட்டது. முழுவதாகத் தூக்கம் கலையாத மயக்கத்தில் அவன் கண்களை முடியிருந்தான்; முடிய கண் இமை களில் இருள் வட்டங்களும், ஒளி வட்டங்களும், ஒன் ரேடு ஒன்று கலந்தும், கூடியும், பிரிந்தும், மாறுபட்டும் அசைவது போலிருந்தது. ஒருவிதமான அமைதி; ஒரு விதமான மயக்கம்; ஒருவிதமான இனம்புரியாத அலுப்பு. அந்தக் குருவி மட்டும் டிரிங்...டிரிங்... என்று தொடர்ந்து கத்திக்கொண்டே இருந்தது.

முடிய கண்ணிமைகளின் ஊடாக ஒளி ஊடுருவிற்று அவன் திடுக்கிட்டு விழித்தான். அடுத்த அறையில் வெளிச்சம் போடப்பட்டிருந்தது. கதவின் இடைவெளி

களுடாகவும் கூரையை ஒட்டிய இடைவெளியினாடாக வும் அது இவன் அறையிலும் பரவி இருந்தது. இவன் அறை நண்பன் சிவத்தக் கம்பளியால் உடல் முழு வதையும் மூடி குறங்கி உறங்குவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. அறையிலெழுந்த சந்தடியிலிருந்து வீட்டு எஜமானி எழுந்து விட்டாளோன் இவன் ஊகித்தான்.

இவன் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தான். கண்களை நன்றாக மலர விழித்துக் கூரை முகட்டைடப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அன்று இரவு சரியாக உறங்கவில்லைபோல இவனுக்குப் பட்டது. இரவு பதினெடு மணிக்குப் படுக்கப் போகமுன் கடைசியாகப் படித்த கதை இவனுக்கு மங்கலாக ஞாபகம் வந்தது. முதல்நாள் மாலையில் ஒவ்வொசுக்கு லீவு போட்டு விட்டுப் பார்த்த சினிமாப்படம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. முதல் நாள் அவன் நெந்றுங்கிய நண்பனிடமிருந்து வந்த, கண நேரச் சலசலப்பை ஏற்படுத்திய, அவன் மனத்தில் ஏதோ இனம்புரியாத சோகத்தை ஏற்படுத்திய அந்தக் கடிதம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அந்தக் குருவி தொடர்ந்தும் டிரிங்...டிரிங்... என்று கத்திக்கொண்டேயிருந்தது. 'இந்த இமவு ஏன் கத்திக் கொலைக்கிறது...' என்று நினைத்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து அப்படி நினைத்ததற்காக வெட்கப்பட்டான். அந்தக் குருவியின் கத்தலை அவன் மிக ஆழமாகக் கவனித்தான். அதில் பொங்கி வழியும் குதுகலத்தை அவன் உணர்ந்தான். அவனுக்கு அத்தக் குருவியின் மேல் பொருமைப்பட வேண்டும்போல் இருந்தது.

பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு ஏதோ நினைவில் மூழ்கிக் கிடந்தவன் சரேலென துள்ளி எழுந்துகொண்டான் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டான். கைகளை முன்னும், மேலும் பக்கவாட்டிலுமாக நீட்டி நீட்டி தேகாப்பியாசம் செய்து கொண்டான். வளைந்து குனிந்து நிமிர்ந்தான்.

ஒன்று மாறி ஒன்றுக் கால்களை முன்னும், பக்கவாட்டி லும், பின்னும் பின்னும் வைத்து எடுத்தான். உடம்பின் அலுப்பு நீங்கி புத்துணர்ச்சி வந்துவிட்டதாக அவன் தனக்குள் தானே நம்பிக் கொண்டான்.

மெதுவாக ஜன்னலின் ஒரு சிறகைத் தீற்று வெளியே பார்த்தான். பலபலவென்று விடிந்துகொண்டிருந்தது. அரையிருட்டில் மிதக்கும் மரங்களும் தென்னை மர ஓலைகளும் ஏதோ கனவுக்காட்சி போலிருந்தன. குருவி டிரிங், டிரிங் கென கத்துவது கேட்டது. அவன் மனத்திலும் குதுகலம் பொங்கி வழிவதுபோற் தோன்றிற்று.

அறையினுள் திரும்பி லைற்றைப் போட நினைத்தவன் குறங்கி உறங்கும் நண்பனின் நிலையைப் பார்த்ததும் தன் நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டான். போர்வையால் உடம்பை மூடிக்கொண்டு கண்ணை விழித்துக்கொண்டு அப்படியே நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்க வேண்டும்போல அவனுக்குப் பட்டது. எவ்வளவு சாதாரணமாக நண்பன் அந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தான். இந்தத் தேடல் கஞ்சம் காத்திருத்தல்களும், என் வாழ்க்கையும் அர்த்த மற்றவை போல அவனுக்குப் பட்டது. சோர்ந்துபோய் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான்.

குருவி டிரிங், டிரிங்கென கத்திக் கொண்டிருந்தது.

பாத்ரும் தொட்டியில் சளசனவென்று தன்னீர் நிரப்பும் சத்தம் கேட்டது. வீட்டு எஜமானி தீற்று விட்டிருப்பாளேன நினைத்துக் கொண்டான். அந்த அதி காலையிலேயே சில்லிடும் பனிக்குளிரில் குளித்தால் எப்படி இருக்குமென நினைத்துக் கொண்டவன் துவாய்த் துண்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, சோப் பெட்டியையும், பற்பொடியையும் கையிலெடுத்துக்

கொண்டு, மெதுவாக அறைக் கதவைத் திறந்தான். அது என்றுமில்லாதவாறு அன்றுதான் சத்தம் போட்டுத் திறந்தது போலிருந்தது. அறைநண்பன் மறு பக்கம் திரும் பிப் படுத்தான். பாத்ரும் வாசலில் மின்விளக்கின் வெளிச் சம் மங்கலாகப் பரவி இருந்தது. பாத்ரமுக்கும் வீட்டுக் கும் இடைப்பட்ட ஒடையில் வீட்டுக்கு எஜமானி பல துலக்கிக் கொண்டிருப்பது நிமிலுருவமாய் தெரிந்தது.

வீட்டு வாசல் முகப்பில் நின்றுகொண்டு இவனும் பல ஹைத் துலக்கத் தொடங்கினான். குளிருக்குப் பாதுகாப்பாக துவாயினால் நெஞ்சை மறைத்துக்கொண்டான். தென்னை மர ஓலைகள் அசைவற்று நிர்ச்சலனமாகக் கிடந்தன. வானத்தில் இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள் யளிச்சிட்டன. காக்கைகள் கத்திக் கொண்டு பறந்தன.

முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்த எஜமானி இவனை ஏதோ அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டு குசினியுள் விரைந்தாள். இவன் குளியலறையில் சென்று கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டான். உடம்பு சில்லிட்டு நடுங்கிற்று. பற்கள் தாளம் போட்டன. இவன் தண்ணீரைக் கையினால் அளைந்தவாறே தயங்கினான். ‘வாழ்க்கையின் அர்த்தமென்ன? வெறும் நாளாந்த இயக்கங்கள் தானு? குளித்து முழுகி, உண்டு உடுத்து, பேசிச் சிரித்து...’

சிரித்து.....

அவள் அழகாகச் சிரிப்பாள். அகத்தின் மலர்க்கியாய் இதழ்கள் விரிய, கண்கள் பரவச ஒளி பெற்றுத் திகழு, வெண்பற்கள் பளிச்சிட அடித்தொண்டையிலீருந்து மென்மையான ஒரு தொனி கிளம்பி வர.....

கடகடவென்று தண்ணீரை அள்ளி உடம்பில் ஊற்றினான். சோப் போட்டு உடம்பைத் தேய்த்துக்

கொண்டான். துவாயால் உடம்பை ஒத்திக்கொண்டு அறைக்கு மீண்டான்.

வீட்டு நடுக்கேஹாலில் வெளிச்சம் போடப்பட்டிருந்தது. நடுக்கேஹாலையும், அவன் அறைவாசலையும் பிரிக்கும் இடைவெளியின் தீரைச்சீலை அரைகுறையாக இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தது. இடைவெளியின் திறந்த பகுதியினுடாக புகை வளையங்கள் கிளம்பிச் சுழன்று, சுழன்று செல்வது தெரிந்தது. மெல்லிய சத்தத்தில் வானேலியிலிருந்து நாத வெள்ளமாய் இன்னிசை கிளம்பி வந்தது.

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந்தெதிரெழுந் தென் அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்றுள்ளுறித் தித்திக்கப் பேசுவாய்.....

அன்று திருவெம்பாவை ஆரம்ப நாளென்பது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. அவனுக்கு கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் போலிருந்தது. வீட்டின் வேலைக்காரச் சிறுவன் கொண்டுவந்து கொடுத்த ஆவி பறக்கும் தேனீரை மடக்மடக்கென்று குடித்தான். அந்தச் சிறுவனைப் பார்க்கையில் அவனுக்கு அனுதாபமாக இருந்தது. சோகைபீடித்தபையன் போல அவன் இருந்தான். சிறுவனின் கண்களில் கலையாத தூக்கத்தின் சாயல் தெரிந்தது.

“வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ”

அவளது மெதுமையான நளினமான குரலோசை

அவன் மளமளவென்று வெளிக்கிட்டுக்கொண்டான். அப்போதுதான் விழித்த அறை நண்பன் கேள்வியைக் கண்ணில் தேக்கி இவனைப் பார்த்தான். “கோவிலுக்கு போகிறேன்” என்று இவன் சொன்னான். “சோதனைக்கு

இன்னும் இருபது நாள் கீடக்கு. நான் விடிய விடியப் படுக்கிறேன்' என்று துள்ளி எழுந்தான் அவன்.

இவன் தன் உற்சாகத்தை எல்லாம் இழந்தவனுக அவனைப் பார்த்தான். அவன் கன்னத்திலிட்டது அவனை பேசாது படுக்கச்சொல்ல வேண்டும் போல இவனுக்குப் பட்டது. சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றவன் ‘‘நான் வா ரேன்’’ என்று சொல்லி அறையை விட்டுக் கிளம்பினான்.

வெளியே பனி புகையாய்த் தெரிந்தது. ஒழுங்கையில் முன் தலையில் வழுக்கை விழுந்த ஒருவர் இவனைக் ‘‘கோவிலுக்குப் போகிறீரா’’ என்று விசாரித்தார். இவன் ஆமெனத் தலையசைத்தான். ஒருசூடு கற்பூரத்தை இவன் கையில் தீணித்து அவர் பரபரப்புடன், அவசரத்துடன் எங்கோ விரைந்தார்.

இவன் சோர்ந்துபோய் பஸ்ராண்டை நோக்கி நடந்தான்.

விடியற்காலை அமைதியில் வீதி நீண்டு கீடந்தது. கரையிலிருந்த வீதி விளக்குகள் மௌனமாக மினுங்கின. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒளிக்கோடுகளாய் வாகனங்கள் அசைந்தன.

பஸ் ஸ்ராண்டில் சிலர் பஸ்ஸிற்காகக் காத்து நிற்கிறார்கள். அனேகமானேர் கோவிலுக்குப் போகின்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். ஒருசிலர் கைப்பைகளுடன் எங்கோ தொலை தூரம் பயணப்படுபவர்கள் போல நின்றிருந்தார்கள். இரண்டொரு வாலிபர்களைத் தவிர கோவிலுக்குப்போக நின்றிருந்தவர்களில் அனேகர் பெண்கள். குளித்து முழுகி வண்ணங்களினாலான பட்டுச் சேலைகள் கட்டியிருந்தார்கள். இலம் பெண்கள் பளபளக்கும் நீண்ட பாவாடையும் சட்டையும் அணிந்திருந்தார்கள். அவர்களின் முகங்கள் அப்போதுதான் வீரியம் மலர்களாக...

குழந்தையின் பேதைமை மாருதுஅந்தக் காலத்தில் மழைபெய்த ஒரு தீருவெம்பாவைக் காலைப் பொழுதில், கிராமக் கோவில் வீதியில் பவள மல்லிகை மரத்தின் கீழ் மலர்கள் பொறுக்கிய அவனும் அவனும்...

பஸ் இரைந்துகொண்டு வந்து நின்றது. எல்லோரும் இடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறினர். இவன் கடைசியாக ஏறினான். இரண்டு மூன்று நிறுத்தங்களுக்கப்பால் இறங்கித் தனியனுக நடந்து கோவிலுக்குச் சென்றான்.

கோவிலுள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. பாடற்பூசை அதன் இறுதிநிலைக்கு வந்திருந்தது. இறுதிப் பாடலைத் தொடர்ந்து பூசகர் தீபம் காட்டினார். மேளம் முழங்கிற்று. கூட்டம் அரோக்ராச் சத்தம் இட்டது. இவனுக்கு முன்னால் நின்றவர் கரங்களைத் தலைக்குமேல் தூக்கி முன்றுமறை தன்னைத்தானே சுற்றிவந்தார். இவனும் கரம் கூப்பினான். ஏதோ பொறி தட்டினால் போல; ‘இதெல்லாம் எதற்காக? எதற்காக?’

விடுதி கொடுத்தனர்; தீர்த்தம் கொடுத்தனர்; சந்தனம் கொடுத்தனர்; பிரசாதம் கொடுத்தனர்; சுசுகுசு கதைகள் மேலோங்கி நின்றன. மனிதர்கள் நடமாடும் நிழல் களாய் அசைந்தனர். ஒவ்வொரு முகத்தையும் பார்க்க வேண்டும் போலவும்... அந்த அந்த மனங்களில் கனக்கும் சோகங்களை அறியவேண்டும் போலவும்... கையைப் பிடித்து வருடி ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் போலவும் ...

கோவிலுக்கு அவனுக்குத் தெரிந்த நெருங்கிய நண்பர்கள் எவரும் வந்திருக்கவில்லை. கோவில் மண்டபத்தையொட்டிக் கட்டப்பட்டிருக்கும் குந்துச்சுவரில் சிறிதுநேரம் இருக்கவேண்டும் போலிருந்தது. அசையும் மனிதர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிரிக்கும் முகங்களையும், கதைக்கும் வாய்க்களையும், தலையாட்டல்

புன்முறைவல்களையும், மனத்தைச் சொக்கவைக்கும் வண்ணங்களையும், நளினங்களையும், கடைக்கண் வீச்சல்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கூட்டம் சிறிது சிறிதாக குறைந்துகொண்டிருந்தது. பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். வீதியை ஒட்டிய கோவில் வாசற்புற்றை அடைந்தவன் நடந்து போவோமா, பஸ்ஸில் போவோமா என்று ஒருகணம் தயங்கினான். விடியற்புற்றத்து நடை ஒரு மாறுதலாக விருக்குமென நினைத்தவன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

காலை வெளுத்து நகரம் உயிர்த்துவிட்டது. அவசர அவசரமாக மனிதர்கள் வீதியில் நடமாடத் தொடங்கி விட்டார்கள், வாகனங்கள் இடையருத் திரைச்சலுடன் ஓடத் தொடங்கிவிட்டன.

அவன் மனதில் கவிந்த தவிப்புடன் நடந்தான். இந்த வாழ்வின் ஓவ்வொரு இயக்கமும் அர்த்தமற்றவை போலவும், சோகம் நிரம்பியவை போலவும் அவனுக்குப் பட்டது. அர்த்தமற்ற இயக்கங்களும், இனிமை கவிந்த சோகங்களுந்தான் வாழ்க்கையின் அர்த்தங்கள் போல வும் அவனுக்குப் பட்டது. ஏதோவொரு பாடலை முனு முனுத்தவாறு நடந்தான்.

வழியில் பாலம் எதிர்ப்பட்டது கால்வாயின் மரங்களாற்ற இடைவெளியினுடாக தூரத்தில் தொழிற்சாலைப் புகைக் குழாயினுடாக புகை சென்று கொண்டிருந்தது, அது வளைந்து வளைந்து வானத்தில் ஏதோ தேடுவதாக அவனுக்குப் பட்டது. தங்கச் சூரியனின் பொன்றிறக் கதிர்கள் புகைக்கோடுகளாக மர இடைவெளியினுடாகக் கோலம் போட்டது.

நேரம் ஏழுமணியாகிக் கொண்டிருந்தது. தளித்த அவன் நடையின் துரிதம் கூடிற்று. கைகளை வீசிக் கொண்டு நடந்தான். எதையும் பார்க்காதவனுக எதை

யும் மனத்தில் வாங்காதவனுக நடந்தான். கையைத் தூக்கி அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தான்.

தொழிற்சாலைச் சங்கதிற்று. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மூன்னர் அவன் அந்த வீதியில் குடியிருந்த போது, அந்தச் சங்கதலுடன் வீதியில் எதிர்ப்படும் அந்த அழகி, அவன் நினைவுக்கு வந்தாள். சிவந்த நிற மூம், இளமை கொஞ்சம் வாளிப்பும், கனவுகளைத் தேக்கிய கண்களும் ஒய்யாரமான கைவீச்சும்..., அவனைக் கண்டு சில வேளைகளில் புன்னகை பூப்பாள் சில வேளைகளில் கண்டும் காண்தவளாக முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு செல்வாள். அவன் பார்வை தொலைவை ஊடுருவிற்று. அவன் அசைந்தாடி வருவது தெரிந்தது. அவன் மனத்தில் பரபரப்பு மேலோங்கிற்று. நீண்ட சில நாட்களின் பின் அவளை எதிர்கொள்ளத் தயாரானான். அவன் அவனை அண்மினான். உயிரற்ற ஒரு பார்வை; தலை கவிழல்; மௌனம்; விரைந்த நடை.

அவனுள் ஏதோ நொறுங்கியது போலிருந்தது. தொழிற் சாலை, பஸ், கார், கைக்கடிகாரம், முக்குக் கண் ணைடி எல்லாவற்றையும் அடித்து உடைக்க வேண்டும் போலிருந்தது. எல்லா மனிதரையும் பிடித்துவந்து சிரிப் பதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் போலிருத்தது.

அவனும் சிரித்தாள். கோவில் திருவிழாவில் அவன் அவனுக்காகக் காத்திருந்தபோது, அவனுடன் சிரித்த வள்..., அவனுடன் தீரிந்தவள்..., வேரெருருவனுடன் குலுங்கிக் குலுங்கி குதுகலமாய்ச் சிரித்தாள்.

அவன் தன் கண்களினுலேயே கண்டான்.

“ஐயா! பிச்சை” என்று கை நீண்டது, பாடசாலை மதிற் சுவரில் சாய்ந்திருந்தவன் கந்தல் துணி கட்டியிருந்தான்.

தான். முகத்தில் நரை மயிர்கள் கண்களில்..., பத்துச் சத்ததைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு நடந்தான்.

கைகளை வீசிக் கொண்டு, கால்களை அகல வைத்துக் கொண்டு, நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டு கன கம்பீரத் துடன் நடந்தான். அவனுக்குத் தன்னிலேயே வெறுப்பு வந்த மாதிரி இருந்தது. ‘இந்த மனிதர்கள்...இந்த மனிதர்கள்’ என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

மனிதர்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். கார்களும், பஸ்களும் விரைந்து கொண்டிருந்தன. அகன்ற அந்த வீதியைக் கடப்பதற்கான சரியான சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்து அவன் காத்திருந்தான்.

சந்தியிலிருந்த ‘சிக்னல் விளக்கில்’ பச்சையொளி. எல்லாமே பேரிரச்சலுடன், பிரமாண்டமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பதாக....

அவன் நடை பாதையில் சிவப்புச் சைகைக்காகக் காத்து நின்றான்.

(1977)

வலி

மார்பில் வலப்புறத்தில் கீழ்ப்பக்கமாக விட்டு விட்டுத் தான் வலித்தது. சள்ளிடுவதுபோல, எந்தநேரம் அது வருமென்று சொல்லத் தெரியாது. எந்த நேரமும் வரலாம் நடு இரவில் நல்ல நித்திரையிலிருக்கும் போது கூட வரலாம். ஒரு ஐந்து நிமிடம் அப்படியே சண்டிச்...சண்டி வலித்து.....இந்த வாழ்க்கையே அர்த்தமில்லை என்று நினோக்கத் தூண்டும்படி...குரல் விட்டுக் கத்தவேண்டும் போல...அம்மா.....அம்மா என்று முனங்க வேண்டும் போல ..

அவன் முகத்தில் மெல்லிய இழையாய்ப் பூரு வேதனையின் சாயல் கவிவது தவிர வேறொன்றும் தெரியாது. இடது கையில் விரல்கள் அந்த இடத்தைத் தடவுவதையே அறியாது, செய்த வேலையைச் செய்து கொண்டேயிருப்பான். ஒவ்வொரு பைல்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருப்பான்; தெயிலிலோ பஸ்சிலோ பிரயாணம் செய்து கொண்டிருப்பான். கடற்கரை வெளியில் மாலை கவிந்து

வரும் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்; நண்பர் களுடன் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருப்பான். சமயங்களில் சிரிக்கவும் கூடச் செய்வான். அந்தச் சிரிப்பில் நெருடலாக அந்த வேதனை.

அது தொடங்கி முன்று மாதங்களாகி இருக்கலாம். அதைச் சுகித்துச் சுகித்துப் பழகி...இப்போது சுகிக்க முடியாததாகி, ஒரு எல்லைக்கப்பால் சுகிக்க முடியாத நிலையில் இதற்குப் பரிகாரம் காணவேண்டுமென நினைத்தான். அந்த நினைப்பே ஒரு ஆனந்தம்போல இருந்தது. ஆனால் வழமையான அசமந்தத்தில் பழக்கமாகிவிட்ட வேதனைச் சுகிப்பில் நாட்கள் நீண்டு.....நீண்டு.....செல்ல...

அவன் நண்பன் அவனை ஏசுவான், “இந்த விண்ணு யுகத்தில் ஏன்றா அப்பா தேவையில்லாமல் கஷ்டப் படுகிறோ?”

“எவ்வளவுதான் கொள்கைகள் பேசினாலும் நீ சரியான சோம்பேறி”

“முதலில் உன்னைத் திருத்திக்கொண்டுதான் பிறகு மற்றவைக்கு சொல்ல வேணும் கானும்”

எல்லா உந்துதல்களினாலும் ஒரு நாள் புறப்பட்டான். பத்துமணிப் பொழுதென ஞாபகம். ஒரு மைலளவு தூரத்தை நடந்துதான் சென்றான். வெயில் உறுத்தாத மப்புக் கவிந்த வானம்; தட்டு வீட்டில் வாழும் குடும்பங்கள்; வீதியை நிறைத்து அம்மணமாகத் தீரியும் குழந்தைகள்; தள்ளுவண்டியில் காய்கறி வியாபாரி. சைக்கிள் மணியோசை, ஸ்டேசன் வாங்கில் காத்திருக்கும் குழந்தையை ஏந்திய இளம் தாய். உயிர் ததும்பும் பகல் நேர இயக்கம்.

“இவ்வளவு நாளும் இந்த உணர்வு ஏன் என்னை உறுத்தவில்லை?”

மார்பின் வலப்புறத்தில் கீழ்ப்பக்கமாக சுண்டிச் சுண்டி இழுப்பது போன்ற அந்த உணர்வு வாய்விட்டுக் கத்த வேண்டும்போல...முன்று நிமிடத்தில் அது அடங்கிறது.

வானம் வெளித்து வெயிலின் அகோரம்; குளிர்பானத் தொழிற்சாலையின் மூன் வீதியோரம் நீண்ட உயர்ந்த மதில்; சோடா குடிக்கும் பெண்ணின் படம் போட்ட பெரிய விளம்பரம். கால்வாய்க்கும் வீதிக்குமிடையில் செழித்த சோளப் பயிர்களின் பச்சைப் பரப்பு. நீர் பாச்சும் தொப்பி போட்ட மனிதன். நெருங்கிய அணு களில் அவன் முகத்தில் முத்தாய்க் கோர்த்து நீற்கும் வியர்வைத் துளிகள். அரசு அலுவலகங்கள். மும்மொழி களிலுமான அறிவிப்புப் பல்கைகள். ஒடும் பஸ்கள்; வீதியோரம் மலர் சொரியும் நிழல் மரங்கள்.

ஆஸ்பத்திரியின் ஒரு பக்கத்தில், அடக்கமான ஒரு அறையின் நடுவிலிருந்த கதிரையில், கம்பீரமான உடையில் அந்த மனிதர் அடையாளம் காட்டப்பட்டார். சுற்றிலும் மருந்துக் குப்பிகளும் பரிசோதனைக் குழாய்களும் முக்கைத் துளைக்கும் மருந்து நெடியுமாய்...

ஒரு புன்முறுவலுடன் நண்பன் தந்த அறிமுகக் கடிதத்தை நீட்டினான். மேலோட்டமான கண் பரவலின் டின் ஊர், பேர், உற்றர், சுற்றம்: துழல் பற்றிய விசாரணை.

டாக்டரின் அறை முன்னால் குவிந்து நின்ற சனங்களினாடாக இவனைக் கூட்டிச் சென்று டாக்டரிடம் அறிமுகப்படுத்தினார்.

“எனக்கு தம்பி முறையானவர் கல்வித் தீணைக்களத்தில் வேலை செய்கின்றார்”

அவன் முகத்தையே ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் டாக்டர், “என்ன வருத்தம்”?

அவனும் டாக்டரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான். அந்த வசீகரிக்கும் கண்களின் ஆழமுத்தில் ஏதோ சோகம் கவிந்திருப்பது போல இருந்தது. குழுமையாக அணைப்பது போன்ற கருணை நிறைந்திருப்பதைப் போலவும் பட்டது. டாக்டரின் முக்கு கொஞ்சம் நீளம் தான்.

மீண்டும் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். முகத்தில் கடுமை, தெரிந்தது;

“நல்லாய் குடிக்கிறனீரே ஐஸே? கசிப்பு அடிக்கிற னீரா?” “இல்லையே” என்று பரிதாபமாகத் தலையாட்டி ஞேன். “நான் சீமோக் பண்ணிற்றுக்கூட இல்லை”

“இறைச்சி, நல்ல காரமான சாப்பாடு சாப்பிடுகிற னீராக்கும்” “நான் ஒரு வெஜிரேஷியன்” மெதுவாகச் சொன்னான்.

அவன் சொன்ன எதையுமே நம்பத் தயாரில்லாத வரைப் போல டாக்டர் அவனைப் பார்த்தார். தலையை ஆட்டினார். அவனைமட்டும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு அவன் ‘அண்ணரை’ நிற்கச் சொன்னார்.

தள்ளாடியவனுக வெளியே வந்தான். மார்பின் வலது புறத்தில் கீழ்ப்பக்கமாக சுண்டி இழுப்பதுபோல...

சோர்ந்து வாடித் துவண்டிருக்கும் குழந்தை, லொக்கு லொக்கென இருமி கோழை துப்பும் கீழவன். தலையைச் சுற்றி பண்டேஜ் கட்டுப் போட்டிருக்கும் அரும்பு மீசை இளைஞன். அயர்வு மேலிட்ட ஒரு கர்ப்பினிப் பெண். இன்னும் சிலர்...கொஞ்ச தூரத்தில் மூங்கில் கழியின மேல் பலனை பரவி அதன் மேல் நின்று செங்கற்களை அடுக்கி மாடி எழுப்பும் இரண்டு தொழிலாளர்.

டாக்டரின் அறை வாசலில் காத்து நின்ற அவனை நோக்கி அண்ணர் வந்தார். முகத்தில் ஒரு சோர்வுக்களை எதுவுமே பேசவில்லை.

டாக்டர் என்ன சொன்னாரென்று அண்ணரிடம் விசாரித்தபோதும் அவர் தெளிவான பதிலைத் தரவில்லை. ஏதேதோ சொல்லி மழுப்பினார். சிலவேளை அவன் அறியக்கூடாதவையாக, அவன் அறிந்தால் வேதனைப் படலாம் என அவர் எண்ணியிருக்கலாம். உண்மையாகச் சொல்லப்போனால் அவன்கூட அதில் அவ்வளவு அக்கறை காட்டவிற்கை. அந்த அக்கறையின்மைக்கு வழமையான அசமந்தம் அல்லது என்ன நடந்தாலென்ன என்ற பிடிப்பற்ற போக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

அடுத்த முறை ஆஸ்பத்திரியில் அண்ணரைச் சந்தித்தபோது அவன் சற்று உற்சாகமடைந்தவனுக இருந்

தான். முகம் தெளிவடைந்து இருந்தது. கண்களில் படிந்திருந்த அயர்வு அகன்று விட்டது. சொக்கையில் கொஞ்சம் சதைப்பிடிப்பு ஏற்பட்டது போலவும் இருந்தது பேச்சில் கூட ஒரு மிருதுவும், நளினமும், உறுதியுமாய்...

அண்ணர் ஆச்சரியப்பட்டுத்தான் போனார். டாக்டரும் அப்படித்தான். ஆனால் அவர் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அந்த வசீகரிக்கும் கண்களால் அவனை ஆழமாகப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“நீர் நல்லாய் யோசிக்கிறனீர் போலை. பிரச்சினைகளை இட்டு ‘வொறி’ பண்ணக்கூடாது. ஆருக்குத்தான் பிரச்சினைகள் இல்லை”

அவன் எதுவுமே பேசாது நின்றான். மனத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள். சோர்ந்து வாடி துவண்டிருக்கும்குழந்தை. கோழை துப்பும் கீழவன், செங்கற்களை அடுக்கி மாடி கட்டும் தொழிலாளர், தொப்பி போட்டமனிதனின் முகத்தில் முத்தாய் கோர்த்து நிற்கும் வியர்வை...

“மை டியர் பாய்” டாக்டரின் குரலில் ஒரு கம்பீரம் தொனித்தது. “யாருக்குத்தான் பிரச்சினைகள் இல்லை. மனத்தைப் போட்டு அலட்டாதேயும். நெஞ்சுகவும் வொறி பண்ணிற்றும் குடற்புண் வர ஒரு காரணமென்று உமக்குத் தெரியுமா?”

ஆஸ்பத்திரையை விட்டு வெளியேறும்போது புது மனிதனாகத்தான் வெளியேறினான். உலகம் முழுவதுமே ஒருவித மயக்கும் அழகில் பொலிவதாக நினைத்தான். வாழ்க்கை மிகவும் அர்த்தம் நிறைந்தது என்றும் நினைத்தான், முன்று மாதமாக நினைவில் வராத அவனின் புனரைக்கூட்டத் துகம் கூட நினைவில் தெரிந்தது. ஏதோ பாடல் கூட முன்னுமுனுப்பாகக் கீழ்ம்பிற்று! நடையில் கூட ஒரு கம்பீரம்.

அதே வீதி: அதே பாதை.

வீதியை நிறைந்து அம்மணமாகத் திரியும் குழந்தைகள்.

சாற்றத்தின் அடிப்பாகத்தை இடது கையால் தூக்கிக் கொண்டு வீதியை வெறித்து நோக்கும், ஒரு வாரமாக ‘சேவு’ எடுக்காத விரக்கி நிறைந்த கண்களையுடைய இளைஞன்;

நொண்டிப் பிச்சைக்காரன்;

தட்டு வீட்டின் கதவுநிலையில் சாய்ந்துகொண்டு, ஏக் கத்தோடு போவோர் வருவோரைப் பார்க்கும் கல்யாண மாகாத முப்பது வயதுக் கண்ணிப்பெண்.

சிவப்பு எழுத்தில் மதிற்சுவரில் பளிச்சிடும் ‘சிலியில், மக்களை நசுக்கும் பாஸிலை ஆட்சியின் கொடுமைகளைச், சித்தரிக்கும் சுவரொட்டி.

அவனின் முகம் இருண்டது. பாடலின் முனைமுனைப்பு திட்டெரன்று அடங்கிறது. கண்களில் வேதனையின் சாயல் கவிய இடது கை விரல்கள் மார்பின் வலது புறத்தில் கீழ்ப்பக்கமாக தடவுவதாக.....

ஒரு வாரமாக இல்லாத அந்த வளி மீண்டும் நெருடு வதாக உணர்ந்தான்.

‘சைய்— என்னமாய்ப் வலிக்கிறது’

இதற்கு நிரந்தரமாகவே ஒரு தீர்வு காண வேண்டுமென உறுதிகொண்டான்.

(1974)

இறைவில்...

வாழ்வின் தேடல்களில், காத்திருப்புகளில் அவ்வப்போது என் சிந்தனையில் கிளர்ந்த உணர்வுகளின் — தவிப்புகளின் — தரிசனங்களின் கோலங்களே என் கதைகள். இந்தக் கதைகளை ஒருசேர உங்கள் முன் வைக்கும்போது, உங்கள் மனங்களில் எவ்வித முற்சார்புகளையும் ஏற்ற வேண்டாமென்று பட்டது. அதனால்தான் இந்த என் கதைகளை நீங்கள் அனுபவித்த பின், அந்த இறைவில் உங்களை சந்திக்கலாம் என எண்ணினேன். எதுவித ‘வழி காட்ட’லுமின்றியே, இந்தக் கதைகளின் ஆத்மாவை நீங்கள் தொட்டிருப்பீர்கள்தானே! புகைவண்டிகளில் பயணம் செய்திருப்பீர்கள். மலைகளினதும், நதிகளினதும், பூஞ்சோலைகளினதும் அழகை இரசித்திருப்பீர்கள். மாறிவரும் உலகின், மனித மனங்களின் உணர்ச்சிக் கோலங்களைக் கண்டு வியந்திருப்பீர்கள். ‘அழகு இலயிப்பு’த் தான் இந்தக் கதைகளின் உள்ளார்த்தம் என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும். அப்படிச் சொன்னால், நான் அதை மறுக்கப் போவதில்லைதான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், என் கதைகளை இளங்கண்டு அவற்றைப் பிரசுரித்த வீரகேசரி, ஈழநாடு. சிரித்திருன், மல்லிகை, இளம்பிழை, அஞ்சலி, கற்பகம், அலை, மங்கை, எழில், நெய்தல், கலங்கரை (மருதமுனை அல்மனூர் மகா வித்தியாலய மலர்) தாமரை (கனகராயன்குளம் மகாவித்தியாலய மலர்) இதற்களின் ஆசிரியர்களிற்கு நன்றி சொல்லக்

கடமைப்பட்டவன். என் கதையொன்றின் ஆகர் ஷிப்பில் தொடர்பு கொண்டு, தொடர்ந்த என் கலை வாழ்வில் என்னை வளப்படுத்தியவரும், எனது முதல் தொகுதியான கோடுகளும் கோலங்களும் உருவாக்கத்திற்கு உழைத்தவருமான நன்பன் அ. யேசு ராசாவிற்கும், இப்போது தமிழகத்தில் இந்தத் தொகுதி வெளி வருவதற்கு காரணமாகவிருக்கும் நன்பன் இ. பத்மநாப ஜயங்கும், இதனை ஏற்று அழகுற வெளியிட்டு உதவும் நர்மதா பதிப்பகம் உரிமையாளர் திரு. டி. எஸ். ராமலிங்கம் அவர்களுக்கும் சம்பிரதாய டூர்வமாக நன்றி சொல்லக் கூச்சப் படுகிறேன்.

‘மாணிக்க வளவு’
கரணவாய் தெற்கு
கரவெட்டி
இலங்கை.

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்
17-06-1983

□ □ □

நர்மதாவின் (புதுக்) கவிதை நூல்கள்

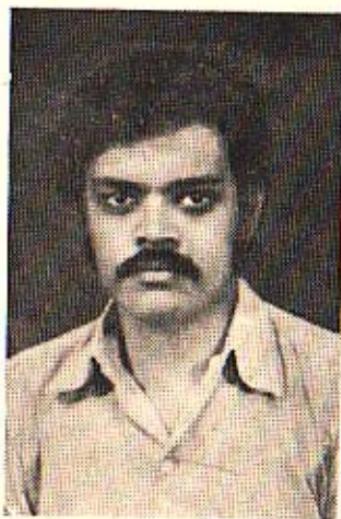
☐	உதய காலங்கள்	அமுதபாரதி	10	00
☐	இலை தேடும் இதயம்	„	5	00
☐	நடந்த நாடகம்	மு. மேத்தா	5	00
☐	குரிய மழை	அன்தா	6	00
☐	ஜனனல் கைதீகள்	பாப்ரியா	6	00
☐	வீதிகளை நேசிக்கும் வீணைகள்	„	7	50
☐	காகிதக் களவுகள்	மேத்தாதாசன்	6	00
☐	ஹிரோவிமாவின் ஹிரோக்கள்	மேமன்கவி	6	00
☐	அழியா நிழல்கள்	எம். ஏ. நுஃமான்	4	00
☐	போர்க்காற்று	முல்லைழூரான்	4	50

□ □ □

நர்மதாவின் சுய முன்னேற்ற நூல்கள்

☐	பயன் தரும் மனோதத்துவம்	10 00
☐	மனோதத்துவ மருத்துவம் டாக்டர் சோமசுந்தர்	10 00
☐	தாழ்வு மனப்பான்மை நீங்க	7 50
☐	மனதில் மறைந்திருக்கும் சக்தி	, 8 00
☐	மெஸ்மரிசம்—ஹிப்னூடிசம் பி. எஸ். ஆச்சார்யா	9 00
☒	உயர்வு உன்னிடமே	மெர்வின் 8 00
☐	வாழ்க்கை உன் கைகளிலே	, 5 00
☐	நல்ல எண்ணம் நன்மையைத் தரும்	, 6 00
☐	மனோபலமே வாழ்வின் நலம்	, 7 00
☐	சுய முன்னேற்ற வழிகள்	கர்மயோகி 7 50

□ □ □

“இளைஞர்களின் மன அவசங்கள் - அவர்களால் வெளிப் படுத்தி உணர்த்திக் காட்ட முடியாத சோகங்கள் - எதிர் பார்ப்புகள் இவற்றினால் அவர்களிடையே எழும் நடை முறைகளுக்கு ஒத்துப் போகாத பிடிப்பற்ற தன்மை - இவற்றை ஆழந்த அழுகுணர்ச்சி யுடன் சித்தரிக்கும் கலைஞர்” என விமர்சகர் களால் பாராட்டப் பெறும் திரு. சண்முகன் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. நவீன இலக்கியம், ஓவியம், சங்கீதம் இவைகளில் பற்றும் பரிச்சயமும் உள்ள இவரது முதல் கலைத் தொகுப்பு ‘கோடுகளும் கோலங்களும் சமீப கால(இலங்கை) சிறு கலை இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத் தகுந்தது.

கல்முனையில் (இலங்கை)கல்வி அனுவாலகத்தில் தற்போது பணியும் இவருக்கு வயது முப் பத்தேழு.

**PRINTED BY
PELICAN INDIA
MADRAS-600 017**